

DŽEK
SLEJD

BROJ
55

ŠEUN

CENA
40 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

I POSLE SVEGA SREĆA

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

**I POSLE SVEGA
SREĆA**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj: 55

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozer TOMIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
AFTER ALL-DUEL

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera SIJACKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija FEHER-MAJER
Julijana KARDOS

Štampa: 5. XII 1983.

Tržište: 16. XII 1983.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozer TOMIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — AFTER ALL-DUEL. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Zapadnjak se trže i njegova ruka kliznu prema revolveru.

Ko je ta žena koja je kriknula? Sigurno Vini, pomisli on. Potrčao je uz breg što je brže mogao.

Ugledao je četiri konja ispred kolibe. Bilo je očigledno da su dugo jahani i sada zadovoljno srću svežu izvorsku vodu.

Ali, njihovi jahači kao da su imali preča posla. Oni odjednom kao da nisu više bili žedni kad su ugledali krupne oči i zanosne obline mlade Vini.

Šejn se sagnuo i potrčao prema kolibi. U senci debelog hlada stare sikomore zastao je kao ukopan.

Vrata su bila širom otvorena, a bela koža lepe žene blistala je na suncu kao ogledalo. Znači, skinuli su joj haljinu?

Zapadnjak je jasno video kako je jedan čovek drži čvrsto, dvojica su stajali po strani, a četvrti je pokušavao da je zaskoči. Ali, Vini se nije predavala tako lako. Cičala je i vrištala da je odjekivalo svuda unaokolo.

Napastvovati bludnicu nije greh! Ali, ona više nije to što je nekad bila. Od onog momenta kad je napustila Rolins!

Tamo u bordelu bila je najlepša i najtraženija devojka. Svi su ludovali za njom i tražili nejno društvo. A, i zarađivala je đavolski dobro. Na hiljade, ponekad i za jednu jedinu noć. Pristala je da sve to napusti i pođe sa Šejnom. A, sada joj se desilo nešto ovako odvratno!

Zapadnjak opali jedan metak u pravcu zida kolibe. Prasnulo je žestoko i eho zagrmje niz kanjona.

U kolibi za trenutak nastade tajac. Čovek koji je držao Vini za noge i pokušavao da je savlada otkotrljao se u stranu i začas je nestao iz vidnog polja Zapadnjaka.

Ali, ostali izgleda nisu bili tako malodušni. Čovek koji je držao, podiže je uvis, nasloni njeno telo na sebe i pođe prema izlazu iz kolibe. U njegovoj ruci nalazio se „kolt“, spreman svakog trenutka da bljune smrtonosnu vatru.

Izašli su napolje. Sunce je za trenutak zasenilo čoveka koji je tako snažno držao Vini, tako da nije mogao odmah da vidi Zapadnjaka u senci stare sikomore.

Nitkov je krenuo nekoliko koraka napred, držeći nago telo žene čvrsto ispred sebe. Bio je to gvozdeni zagrljaj. Njegova ruka kao da je sravnila krupne čvrste grudi lepe žene se njenim telom.

— Bacaj „kolt“ i gubi se kud te noge nose, vucibatino belosvetska — grmnu on kad je ugledao Šejna u senci drveta. — Zar ne vidiš da smetaš, kopile jedno prokleta!

Njegov smeh bio je grub i surov.

Bio je to neki snažan, dežmekast čovek oko pedeset godina.

Vini je pokušala da se izmigolji iz njegovog zagrljaja. Ali, to je bio jalov posao, kao kad neko glavom hoće da probije granitnu stenu. Taj čovek je bio suviše jak za njene slabašne mišice. Njene oči molećivo su treptale prema Zapadnjaku. Molba da je oslobodi ovog neotesanog grubijana.

Iz oružja u rukama nitkova suknu plamen i zagrme pucanj. Kugla zviznu pored Zapadnjakove glave i zabi se u koru ogromnog stabla.

Šejn je bio na mukama. Nije hteo da povredi ženu. Ipak, reagovao je munjevito. Pucao je sa kuka.

Vini se trže. Njena kosa se uskovitlala pod udarcem vetra koji je nastao od pucnja.

Čovek koji je držao Vini pade na zemlju kao klada. Čuo se tup udarac tela o zemlju. Povukao je i Vini za sobom.

Ali, devojka se istog trenutka otkotrljala u stranu. Skočila je i počela da beži.

Trčala je oko kolibe i stala iza ugla.

— Izlazite napolje! — grmnu Zapadnjak.

Ali, nije ni bilo potrebno da ih opomene. Oni su već dolazili. Razjareni kao bikovi kad im se mahne crvenom maramom projurili su kroz vrata, sva trojica, istovremeno. Iz njihovih revolvera sevale su munje, a prasak pucnjeva odjekivao je daleko.

I Šejnov „kolt“ nije bio lenj. Vatrene štapovi iz njegove cevi đavolski opasno su šibali u pravcu gde su se nalazili lupеži.

Njih trojica pali su kao otkosi sena. Jedan za drugim. Kao da im je neka nevidljiva sila izbila tlo ispod nogu.

Odjek pucnjave grmeo je kroz kanjon, kao da je ispaljeno na stotine metaka.

Žestoki napadači koji su još pre koji trenutak bili navalili na krhko telo lepe devojke, ležali su sada nepokretno pored svog drugara.

Zapadnjak spusti revolver i sleže ramenima. Prišao je polako ljudima.

Bili su mrtvi. Svi.

Šejn podiže pogled.

Vini se pojavi iza ugla kolibe. Najpre je zastala, a zatim počela da trči. Zagrlila je Zapadnjaka. On je nežno privuče sebi. Drhtala je kao list na vetru. Suze su tekle niz njeno lepo lice kao nabujali potok u proleće.

— Smiri se, draga — šaputao je on. — Sve je već prošlo.

Devojka je i dalje jecala.

Poljubio je njenu kosu.

— Jesu li te...

Ona odrečno odmahnu glavom.

— Bojala sam se da će tebe upucati — reče ona nežno i prevuče svojom rukom preko njegovog lica.

— Ništa mi se nije dogodilo — reče on. — Baš ništa, i nema čega da se bojis. A, u promeni pasji sinovi neće više nikada dobiti priliku da pokušaju tako nešto.

— Iako su se odjednom pojavili — uzviknu ona. Nastavila je da place. — Spavala sam i nisam uopšte primetila da dolaze. Mislim sam da si to ti, Šejne.

Privukla se uz njega i neprestano ga ljubila. Zapadnjak je prignuo uz sebe i poneso je u kompu.

Pored kreveta spustio je na noge, ali ona je pala unatrag i povukla ga sa sobom. Njeno lice je gorelo, obrazi su bili crveni. Zagrmlja ga je valreno.

Šejn je pokušao da ustane i da zatvori vrata, ali ona to nije dozvolila.

Nastala je tišina. Čulo se samo krckanje madraca na krevetu. Vini je bila valrena. Njeno telo je gorelo.

Sunce je već zalazilo iza dalekih bregova kad je on ustao i počeo da sređuje svoju odeću.

— Hajde, srce, obući se! — reče on blago.

Devojka odmahnu glavom i pokaza rukom prema gomili krpa.

— A, šta da obučem kad više nemam ništa? — upita devojka tužnim glasom. — Pocepali su sve što sam imala na sebi, ti prokleti kučkini sinovi!

I, stvarno je bilo tako. Zapadnjak podiže obrve i izađe iz kolibe. Prišao je najmanjem čoveku i ubrzo se vratio sa jaknom i pantalonama. Ubacio ih je u kolibu. A, zatim se okrenuo prema četvorici koji su nepomicno ležali na travi.

— Ko li samo mogu biti ovi momci? — pitao se on glasno.

Pogledao je njihove džepove. Nije našao ništa što bi ga navelo na neki trag.

Okrenuo se i prišao njihovim konjima.

Vini je baš tog trenutka izašla iz kolibe. Na sebi je imala jaknu i pantalone. Pogledala se i napravila grimasu.

— Kako ti se dopadam ovakva? — upita ona, smejući se tako glasno da je odjekivalo unaokolo.

— Da, draga, i tako si lepa — odvrati Zapadnjak i ponovo se okrete konjima. — Ti se meni dopadaš uvek, makar obukla i ovčiju kožu, a ne ovako tu odeću koja ti je, doduše, malo povećća, ali ipak se vidi šta je unutra.

Prišla mu je bliže.

— E, moj Šejne — smejala se ona. — Sada imamo četiri konja, ali samo dve zadnjice.

Zapadnjak se zadovoljno smeškao. Devojka je rukom napravila krug preko svog trbuha.

— Ili nas je, možda, troje — dodade ona brzo.

Šejn se cerio u nedoumici šta da kaže.

Devojka se još uvek grohotom smejala. A, onda se odjednom uozbiljila. Zabacila je glavu i njena crna kovrdžava kosa se zatalasala.

— Nisi se dovoljno trudio, visoki čoveče — ciknu ona veselo i udari ga laktom u rebra. — Da znaš da ću te tužiti mojoj majci. Ili, možda je bolje tvojoj? Ovog trenutka ne mogu da ocenim koji bi ti više iščupala uši!

Zapadnjak se smejao od sveg srca.

— Najbolje je da se požališ svojoj tetki Juliji — reče on vragolasto. — Ona će mi sigurno isprašiti tur, u to ne treba ni trenutka sumnjati.

— Ne! — uzviknu ona. Bila je već sasvim blizu i naslonila se na njega. — Ako noćas ne uradiš ništa na tome da ja dobijem bebu, onda ćeš dobiti debele batine. Ujutru, momče! I, to ni od koga drugog, već od mene! Je li ti jasno?

Podigao je rukom njenu bradu i poljubio je.

To je bilo ono što je kod nje voleo. Vesela narav i duhovite dosetke. Ali, i njena vatra na ustima.

Njene vrele usne klizile su strasno preko njegovog lica. Zaboravili su gde se nalaze i šta rade.

Međutim, iza njihovih leđa nalazili su se četvorica mrtvih, i Zapadnjak nikako nije hteo da ostane na tom mestu duže.

Obuhvatio je njena bedra i podigao je na konja. Bila je laka kao perce.

— Moramo se što pre udaljiti od ovog prokletog mesta, draga — reče on. — A, osim toga, meni nije jasno šta bi ti poželela, da bude devojčica ili dečak?

Ona se uozbiljila.

— Ne znam — odvrati devojka. — Meni je jasno jedino to da želim tebe!

On potvrdno klimnu glavom.

— Slažem se, draga!

Prišao je sledećem konju.

— Ne, Šejne — viknu Vini vatreno. — Jahaćemo oboje zajedno na istom konju. Hoću da budem uz tebe. Razumeš li, sasvim blizu tebe, dragi!

Zapadnjak koraknu unazad i vinu se u sedlo iza nje.

Devojka je ispružila ruke unazad i uhvatila ga za vrat. Sela mu je u krilo.

Šejn potera konja.

Mrak je polako počeo da se spušta i svojim tamnim velom da pokriva krševiti predeo.

Žena se još više pripila uz njega. On je obuhvatio oko struka. Neka topla vatrena struja prođe kroz celo njegovo telo.

II

Perk Markos bio je krupan i snažan čovek koji je tek nedavno prevalio pedesetu godinu. Tip čoveka koji je željan da vlada i naređuje drugima. To se ogledalo i na njegovom preplanulom licu punom bora.

Duboko razočaran, posmatrao je on dvojicu koji su bili njegovi najbolji revolveraši, ali i najbolji prijatelji.

— Mora da je pustinja progutala to prokleta kopile — reče jedan revolveraš. — To neće biti prvi put da neko krene iz Las Vegasa i odjaše u Karson Siti, ali nikad ne stigne tamo gde je naumio, zato što je u toj nepreglednoj pustinji izgubio orijentaciju i jednostavno nestao.

— Adalberte! — viknu Markos ogorčeno. Škrgutao je zubima i netremice gledao revolveraša. — U ovom slučaju to je Šejn, budalo jedna. Nije to neki zalutali konjokradica koji zna samo gde se nalazi štala njegovog suseda. Taj poznaje ovaj predeo kao svoj džep. I, nije moguće da je jedan tako đavolski lukav lisac zalutao, ili, pak, da je stradao zato što nije mogao da pronađe vodu za piće.

— Da li je to stvarno Šejn? — vrteo je sumnjičavo glavom drugi čovek. Bio je to plavokosi mladić širokih ramena lepo obučen i obrijan. Perk Markos postupao je s njim kao da mu je sin.

Stari čovek se blago osmehnuo.

— Šta ti to sada pitaš, Džete! — reče Markos. — Tebi je isto tako dobro poznato kao i meni da je naš čovek u Las Vegasu najpouzdaniji momak koji se može zamisliti. Seti se samo toga da nas je obavestio o dolasku dva šerifa, koji su upućeni ovamo, i da smo se pobrinuli da oni iščeznu bez traga i galasa.

Zastao je i namrštio obrve, a zatim nastavio da govori.

— Sada nam ti pasji sinovi šalju čoveka mnogo većeg kalibra, iskusnog i opasnog. Imajte to na umu, momci. Šejn je tvrd orah i s njim nema šale. Pitajte Vinka, on ga poznaje.

— Vink uvek preuveličava stvari — reče Adalbert s potcenjivanjem.

Markos suzi očne kapke i pažljivo pogleda omalenog zdepastog čoveka ispred sebe.

— Ti si jak! — reče. — Ja znam koliko si snažan, u to niko ne sumnja. Brz si i na revolveru. Verovatno si brži i od Džeta, u svakom slučaju nisi sporiji. Ali, za Šejna znam da je jak kao vas dvojica zajedno, a na revolveru je strahovito brz, ne koliko ti ili Džet, već kao vas dvojica zajedno. Zato, čuvajte se toga da potcenite to prokleta kopile.

Zdepasti čovek se proteže.

— Još nije stigao — reče on oholo. — Neka se najpre pojavi, pa ćemo mu mi pokazati njegovog boga.

— Onda će već biti kasno! — grmnu Markos i udari žes-

toko pesnicom po stolu. — Morate ga srediti daleko od Karson Sitija, jer, ako se pojavi ovde dići će se grdna buka, a to je ono što mi ne želimo.

— Ljudi nadgledaju celu okolinu — tvrdio je Džet. — To kopile ne može da prođe neprimećeno, pa da je ptica. Ali, njega još uvek nema.

Markos promrmlja nešto nerazumljivo i pride prozoru.

— Nemam bogzna kako lepo predosećanje — promrmlja on i pogleda preko prostranog dvorišta ranča. — Čini mi se da smo jako brzo napredovali u Renou. Skoro sve kockarnice i saluni su sada naši. Na dobrom smo putu da postanemo grad kocke i zabave i da u tome nadmašimo čak i čuveni Las Vegas.

Okrenuo se dvojici momaka.

— Otkako smo počeli tamo — nastavio je — nije nas zadesio nikakav maler.

— A, otkad si ti to postao tako sujeveran? — upita Džet veselo, ali se ubrzo uozbiljio. — Znaš šta, gazda? Ti jako mnogo radiš i morao bi da se odmoriš nekoliko dana. Povuci se negde i ne pojavljuj se ni za živu glavu sve dok ne osetiš da ti se vratila snaga. Ja ću odjahati u Reno i razgovaraću sa Rut. Ona će sigurno pristati da dođe na nekoliko dana ovamo.

— Ne! — dreknu Markos. — Nikako Rut! To poglavlje je jednom zauvek završeno.

Mladić je zbunjeno zurio u njega.

— Napustite sobu i čekajte napolju! — naredi Markos. — Vi, izgleda, stvarno ne shvatate o čemu se radi. Zvaću vas malo kasnije.

Dvojica revolveraša sa pogledaše u čudu. Džet razvuče lice u grimasu, a Adalbert sleže ramenima. Uputili su se prema vratima.

Tog trenutka u sobu uđe neki kauboj.

— Pronašli su Ringa i njegove drugove — doviknu on zastavši odjednom, jer je bio izgubio dah od trčanja. — Sva četvorica su mrtvi ser!

Za trenutak nastade grobna tišina.

Markos polako ustade. Lice mu je bilo blede, kao da u njegovim žilama više nema ni kapi krvi.

— Pa, ti si lud, čoveče! — viknu Adalbert. — Ko bi mogao da tvrdi tako nešto, a pre svega ko si ti?

— Ko! — reče čovek odlučno. — Ljudi sa južnog salaša. Već su i doneli mrtva tela. Čini mi se da su stigli ovde.

— To nikako ne može biti istina — branio se Džet. Okrenuo se prema Perku Markosu. Uplašio se kad je ugledao lice starog čoveka.

— Šjen! — uzviknu Markos kreštavim glasom. — To je mogao biti samo Šejn i niko drugi.

Obišao je oko stola i odjednom stao.

Predvodnik na južnom salašu njegovog ogromnog ranča prišao je bliže sa šeširom u ruci.

— Išao sam sa svojim ljudima i našao mrtva tela Ringoa i njegovih drugova — reče on. — Ubijeni su iz oružja.

— Otpozadi ili spreda? — upita Albert brzo.

— Spreda, ser.

Markos priđe brzo predvodniku.

— Kada se to dogodilo? — upita on nervozno. zgrčivši se. — Jeste li čuli pucnje, i da li je neko od vas primetio nekoga u blizini? Da li se radi o jednom čoveku, ili ih je bilo više?

Predvodnik odmahnu glavom.

— Nisu mogli da se čuju pucnji, jer je koliba udaljena jako mnogo od salaša. Sasvim slučajno smo naišli na mrtve. Mora da su bili upucani bar dva dana ranije.

— Gde su mrtvi ljudi? — vikao je Markos ljutito.

— U kolima, tamo dole ispred vrata — odgovori čovek i skloni se u stranu da bi oslobodio prolaz.

Markos krenu krupnim koracima iz prostorije. Ostali mu se pridružiše.

Farmerska kola stajala su ispred glavne zgrade ranča. okružena gomilom ljudi koji su se povukli u stranu kad je Markos izašao iz kuće.

Pogled starog čoveka lutao je neodređeno unaokolo dok je brzo silazio niz stepenice. Ispred kola je skinuo šešir. Stisnutih usana posmatrao je mrtve momke.

— Drumski razbojnici! — viknu Adalbert besno, ugledavši čoveka koji je na sebi imao samo donji veš.

— Da li nešto nedostaje iz njihovih džepova? — upita Markos predvodnika.

— Verovatno novac — odgovori čovek. — U svakom slučaju sigurno je da nedostaje i jedan konj. Pretpostavljam da se jedan od nitkova dobro snabdeo.

Markos pogleda u kola.

— Džete! — procedi on kroz stisnute zube, — Cela prva garnitura, obuvajte čizme i sedlajte konje! Za pola sata idemo u Reno.

Okrenuo se i pošao uz stepenice.

— Pobrinite se da mrtva tela budu sahranjena — dobacio je preko ramena.

Vrata se za njim zalupiše s treskom.

Adalbert i Džet se pogledaše zbunjeno.

— Šta mu je odjednom da toliko preteruje? — upita Adalbert. — Šta će mu dvadeset ljudi kad traži samo jednog puca-roša? Zar nije bolje da odjašemo do te kolibe i odatle sledimo tragove tog nitkova?

— On smatra da je Šejn jako opasan, i izgleda da ga se boji!

Adalbert se kucnuo rukom po čelu.

— Ipak, ti nisi juče rođen i dosetio si se u kom grmu leži zec, Džete. Ringoa i njegove ljude nije mogao da smakne ie-

dan jedini čovek. Čak ni taj đavolski Šejn. Pa da se čovek ne nasmeje! Ringo i njegovi drugari su bili živa vatra.

Potapšao je Džeta nekoliko puta po ramenu. A, zatim nastavio.

— Ja sam brži od tog Šejna. Budi siguran u to. A, sada idem da pozovem ljude.

Džet ga je otpratio pogledom.

Predvodnik mu je prišao i iz svog džepa izvadio komadić krpe plave boje.

— Ovakvih sam našao u kolibi — čitavu gomilu. Kad se sastave to bi svakako morala biti haljina. Ženska haljina plave boje. Da li ste negde videli neku takvu, Džete?

— Haljinu? — upita Džet iznenađeno. Uzeo je komadić platna i dobro ga zagledao. — Šta time hoćeš da kažeš?

— U svakom slučaju, mora da je tamo bilo nekog žestokog otimanja — uveravao ga je predvodnik. — Bilo je i borbe, sigurno. Pogledajte samo revolvere mrtvih ljudi. Oni su svi pučali, to je jasno kao dan.

— Znači, vi smatrate da je taj nitkov, ili više njih, bio u društvu neke žene?

Predvodnik potvrdno klimnu glavom i pokaza parče platna.

— Sasvim sigurno! — potvrdi. — I to neka crnokosa, ako na njenu haljinu nisu pale vlasi neke druge žene, što je teško pretpostaviti.

— Aha! — reče Džet, ne verujući u ono što je čuo, ali za svaki slučaj stavio je komad platna u džep.

Mahnuo je rukom predvodniku i krenuo.

III

— Meni je ovde u Renou divno — cvrkutala je Vini.

Prišla je ogledalu i s osmehom posmatrala sebe u novoj haljini koju joj je Šejn kupio. Bilo je tu i drugih stvari. Zaista, ta tamnoplava boja isticala je njenu dugu crnu kosu.

Šejn je stao iza nje i posmatrao njenu divnu figuru u ogledalu.

Okrenula se prema njemu, zagrlila ga i poljubila.

— Ostaćemo u ovom gradu bar nekoliko dana, Šejne — šaputala je ona.

— Svakako, draga! — osmehnu se on.

Oslobodio se nežno njenog zagrljaja i prišao vratima.

— Isprobaj i ostale stvari kako ti stoje, a zatim dođi u trpezariju. Vini. Za jedan sat je večera.

Zapadnjak je izašao iz sobe. Uputio se u bar hotela.

Vlasnik malog ali otmenog hotela stajao je iza šanka i posluživao malobrojne goste.

Šejn sede na jednu visoku stolicu. Hotelijer, koga je pre

dosta godina upoznao u Montani, klimnuo mu je glavom u znak pozdrava i nasuo čaše gostima. S bocom u ruci prišao je Zapadnjaku.

— Lepo gnezdo, Mek! — reče Šejn tiho i pozdravi se s njim. — Simpatično skrovište za stare prijatelje. Moram priznati da si jako napredovao.

Mek je bio njegovih godina. Cele jedne zime su lovili životinje od kojih se dobija krzno. Nasuo mu je čašu do vrha.

— Ako se sećaš, ja sam tebi u svoje vreme predložio da ostanemo zajedno i budemo ortaci, Šejne. Ti bi imao polovinu zarade od svega. Ali, ti, stari vetrogonjo, nisi mogao da se skraisiš na jednom mestu. Da li sada sa ovom devojkom imaš ozbiljne namere?

Zapadnjak je vrteo glavom.

— Ovu vrstu žena je jako teško zadržati uz sebe — nastavi Mek, pošto je Zapadnjak ćutao. — A, posebno baš nju.

— Zar ti poznaješ Vini? — upita visoki čovek radoznalo.

— Pa, nemam nameru da...

Šejn odmahnu rukom.

— Nema šta tu da uvijaš — reče. — Poveo sam je iz jednog bordela u Rolinsu. Prema tome, meni je jasno s kim imam posla.

— U Rolinsu? — upita Mek iznenađeno. — A, ja sam je pre godinu dana video u Las Vegasu.

— Isto tako u nekom bordelu, zar ne?

— Zao mi je što će te to povrediti, ali ako hoću da budem iskren, tako je bilo.

— Mene to ne vređa, Mek. Ona je bila ta koja me je molila da je povedem sa sobom. Rekla je da hoće da počne novi život, sve iz početka, i to negde u Nevadi.

Mekovo lice se razvuče u grimasu.

— E, dragi moj — reče on zamišljeno. — U starom lovištu se ne može krenuti od samog početka. Ima tu nekih starih tragova koji se ne mogu izbrisati. Ali, ostavimo sada to. Na kraju krajeva, to je tvoja stvar i ti svakako znaš šta radiš. Nego, šta si ti ono hteo da saznaš o Perku Markosu, a pre svega zašto?

Zapadnjak ga je posmatrao ispitivački.

— Pa, zašto? — upita.

— Da možda ti ne radiš za biro maršala, Šejne?

— A, šta tako je tako?

Mek tiho zviznu kroz zube.

— Tako sam i mislio — reče on. — Ali, u tom slučaju se moraš đavolski dobro čuvati. Taj stari gavran željan vlasti je u ovom kraju moćno kopile koje ruši sve pred sobom. Bezobzirani su i prepredeni. Pred zvezdom na grudima on neće ni trepnuti, budi siguran u to.

— A, kako je stekao toliku vlast?

— Eh, to je sad ono, kako? — šaputao je Mek. Nagnuo se preko stola. — Bezobzirno je rušio sve prepreke pred sobom.

Ako zaželi da nešto bude njegovo to i prisvoji. Ako ne može novcem onda olovom.

— A, kako to da na tvoj hotel nije bacio oko?

— Ponudio mi je da prodam hotel — objasni Mek i podiže kažiprst desne ruke uvis. — U svakom slučaju, to je zaista bila poštena ponuda. Ali, moje srce i duša pripadaju ovom hotelu. Zašto bih prodao ovu lepu kuću koju toliko volim, pa da posle počnem sve iz početka, na nekom drugom mestu? Čini mi se da je on to shvatio. A, za svaki slučaj ja sam njemu rekao da nemam nameru da otvorim kockarnicu. Ranije sam hteo, ali posle razgovora s njim... Razumeš šta hoću da kažem, zar ne?

— Razumem te, Mek. Ja bih hteo da porazgovaram sa ljudima koje je on upropastio i tako reći oteo im ono što imaju.

— Šejne, zar hoćeš da ti kažem imena?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

Mekovo lice se uozbilji.

— Onda ti tražiš jako mnogo — objasni Mek zamišljeno. — Ja se osećam tako kao da sam s njim sklopio neki ugovor o tome da se čuti o svemu onome što je bilo i što se zna. On me je ostavio na miru i ja sada moram da se čuvam...

— Dobro, Mek, ne moraš da se praviš — prekide ga Zapadnjak. Hteo je da ga oslobodi te mučne obaveze da se izvinjava.

— Moraš me razumeti, stari druže — šaputao je Mek. — Seti se toga da ja živim ovde.

Zapadnjakovo lice se razvuče u osmeh.

— Potpuno te razumem.

Mek se ponovo nagnuo preko šanka.

— Mogu da ti odam jedno ime, Šejne. To je Rut, Mustang-ledi.

— A, ko ti je ta? — upita Zapadnjak veselo.

— Tamo, na severu od grada ona poseduje jedan mali ranč i gaji konje. To je nešto malo više gore u brdima. Izgleda da tu negde u blizini ima divljih konja koje ona sama hvata i pripitomljava ih. Možda želiš da se malo potruđiš i ispitaš taj divlji teren, a? Više od toga ti ne mogu reći ništa. I ovo što sam ti kazao je suviše. Ali, to si ti ovde mogao da saznaš od bilo koga u gradu. Svi to znaju.

— Hvala ti, Mek!

— Ništa to nije — nasmeši se Mek. — Znam ja šta sam sve ostao dužan starim prijateljima, Šejne. Ali, postoje i neke granice. Osim toga, ja nisam tako sposoban i hrabar čovek kao što je taj đavolski Markos. Zato i moram da se prilagodim. Razumeš li me?

Zapadnjak ga potapša po ramenu.

— Mek, stara kućo! — osmehnu se Šejn zadovoljno. — O tome ne treba ni pričati.

— Inače, u mom hotelu imaš neograničen kredit, Šejne.

— Pozdravljam te, Mek!

— U tvoje zdravlje, Šejne!

Kucnuli su se čašama i nazdravili.

Mek se uputio prema drugom kraju šanka. Zapadnjak je još koji trenutak sedeo na stolici, a zatim se uputio u trpezariju da ruča sa Vini.

Ona se pojavila već posle nekoliko minuta. Na sebi je imala zelenu haljinu sa naborima. I ta boja joj je lepo stajala i isticala bujnu crnu kosu.

Pre nego što je sela za sto, okrenula se u krug ispred Zapadnjaka.

On se osmehnuo veselo, a zatim dao znak konobaru da dođe.

— Kažu da ovde u gradu ima jako mnogo kockarnica — reče Vini. — Želela bih da posetim bar jednu od njih.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Može, draga — reče on.

— Odmah posle ručka, Šejne!

— Zar nije bolje da pričekaš veče, Vini?

Uhvatila je nežno njegovu ruku.

— Predosećam da ću s tobom biti srećna, dragi. Ali, koliko će to dugo trajati?

Naslonila se na visokog čoveka.

Naručili su jagnjetinu. Ručak je bio obilan i vrlo ukusan.

Baš kad su završili pojavio se Mek. Njegovo lice bilo je mračno i bezizrazno. Prišao je njihovom stolu i naklonio se.

— Nemoj se okretati, Šejne — prošaputa on na uho visokom čoveku. — Perk Markos je ovde i želi da razgovara s tobom.

Zapadnjak se iznenađeno trgao. Kao da nije verovao onome što je čuo.

— Sa mnom? A, otkud on zna...

— Ti si već drugi dan u Renou — prekide ga Mek. — To je čovek koji sve sazna, i to odmah, razumeš?

Zapadnjak obrisa još jednom usta salvetom i zavalio se komotno u naslon stolice.

— Što se mene tiče — reče on otegnuto — neka dođe. Nemam ništa protiv.

— On sedi gore u sali i čeka te, Šejne. Osim toga, nije sam. Poveo je sa sobom celu gardu revolveraša. Oni su opkolili hotel, tako da ni ptica ne može umaći oдавде.

— Ne beri brigu, stari duže moj — osmehnu se Zapadnjak. Ustao je. — Vini dušo, pričekaj me ovde.

Žena je gledala čas u jednog čas u drugog.

— Šta vam je sada odjednom? — upita ona uplašeno. — Da se nije dogodilo nešto neprijatno?

— Ma, nije ništa! — uveravao je Zapadnjak.

Vini je učitala. Ona nije znala zašto je Šejn krenuo na tako daleki put u Reno.

Visoki čovek pošao je za Mekom.

Stigli su u salu. Perk Markos sedeo je zavaljen u fotelji. Iza njega, oslonjeni na zid, stajali su četvorica revolveraša sa

palčevima zadnutim za pojaseve. Delovali su nadmeno i osorno. Na rukama su imali crne rukavice, a šesiri takođe crne boje nemarno su zabacili na potiljke.

Markos probode Šejna ostrim pogledom kad je on ušao u salu i polako počeo da mu se približava.

Mek je ostao da stoji na vratima.

Zapadnjak nikad dosad nije video to strašilo Perka Markosa, ali, taj stari otrcani lisac izgledao je baš onako kako ga je i zamišljao.

Visoki čovek stao je ispred fotelje u kojoj je sedeo Markos.

— Čujem da ste hteli da razgovarate sa mnom! — oglasi se Zapadnjak mirno. Na revolveraše uopšte nije obraćao pažnju, kao da oni i ne postoje.

Markos se osmehnuo hladno.

— Eto, vidite, Šejne — reče stari lisac. — Nije potrebno da nas neko predstavi, niti da kažemo svoja imena. Jedan drugog smo prepoznali, a da se nikad dosad u životu nismo sreli. Sedite!

Zapadnjak sede u stolicu prekoputa Markosa. Izgleda da je ta stolica namerno bila stavljena tu i sada je Šejn mogao jasno da vidi kroz prozor i ostale ljude koje je Markos poveo sa sobom. Svi su stajali pred vratima hotela. Verovatno je Markos hteo da ostavi utisak na Šejna i da ga zaplaši.

Markosov oštar pogled pogodi pravo u oči Zapadnjaka.

— Nije uopšte potrebno da obilazimo oko istine kao oko vrele kaše. Šejne — odseče Markos i namršti obrve. — Meni je dobro poznato da ste vi krenuli na dalek put samo zato da biste se domogli moje kože i zato vas moramo smaknuti.

— Šta? Sada?

— Pa, tako nešto!

— Aha! — isceri se Zapadnjak.

Markos se naže napred.

— Nemate nikakvih šansi da se izvučete, Šejne — reče on nabusito. — Pretpostavljam da imate oštro oko i da ste to već primetili!

— Da. nisam slep!

Markos je za trenutak ućutao, a zatim nastavio.

— Postoji još jedna mogućnost, a to je da se vi i ja sporazumemo i dogovorimo. Eto, vi ćete ubuduće raditi za mene, a ja u tom slučaju više neću imati razloga da vas smaknem.

Sporazum! prošla je kao munja kroz Zapadnjakovu glavu misao. Tako znači radi taj matori prerijski lisac! Dogovor, ali iznuđen pretnjom. Eto, i Mek je morao da se dogovori s njim.

Ali, nešto Šejnu nije bilo jasno. Zašto taj moćni Markos pred kojim se svima u ovoj oblasti tresu gaće od straha, želi da se sporazume s njim, Šejnom? Karson Siti je on podigao. Dozvolio je da iz te jedne male postaje izraste grad. I tu je on bio apsolutni gospodar. Ali, čoveku đavo ne da mira. Izgleda da je bacio oko i na Reno.

Možda se taj lukavi prerijski vuk uplašio njega? Zapadnjak ipak nije mogao da poveruje u to.

— Šta je, momče, razmišljate! — oglasio se Markosov kreštavi glas. — A. osim toga, imam još jedan razlog da vas sa ovog sveta otpratim u večna lovišta. Vi ste kao od šale smaknuli četiri moja najbolja čoveka.

— Kako to? — trže se Zapadnjak iznenađeno. — Zar su to bili vaši ljudi?

Markos namesti grimasu na licu.

— Ti momci imali su naredjenja od mene — počeo je on lagano — da zaustave svakog stranca koji natrapa u našu oblast i da ga ispitaju dobro, jer ne dozvoljavamo da se ovamo muvaju neke belosvetske vucibatine i skitnice.

— Znači, takve zverke jašu na vaš račun? — grmnu Šejn. — I, ja bih sada trebalo da se pridružim jednoj takvoj bandi? Hej, jeste li vi pri zdravoj pameti kad mi predlažete tako nešto?

Markos se ukoči od besa. Buljio je u Zapadnjaka kao u neko novo svetsko čudo.

Četvorica revolveraša iza njegovih leđa izvadiše svoje palčeve iz pojasa i spustiše ruke niz kukove. I oni su se osetili pogođenim. Banditi! Uvredljiva reč, svakako! Njihovi pogledi bili su hladni kao ledene sante.

— S kakvim pravom vi nazivate banditima ljude koji rade za mene? — viknu Markos besno. Njegov glas je škripao kao zardali đeram.

Zapadnjak ostade miran.

— Ja sam sa svojom prijateljicom prenoćio tamo gore u kolibi — objasnio je on. — Pre toga smo ona i ja putovali četiri dana peške. Jedna grupa Sijuksa nas je iznenada napala u pustinji i tada smo izgubili konje i celokupnu opremu. Tog jutra ja sam izašao rano iz kolibe i pošao u lov na divljač. Ali, odjednom sam čuo da neko viče u pomoć. Bila je to Vini. Potrčao sam brzo prema kolibi i ugledao vaše momke kako pokušavaju da napastvuju Vini koja se grčevito branila.

Markos skoči kao oparen. Ipak, nije rekao ništa.

— Ako treba da se ispita da li neka strana žena zaslužuje da joj se dozvoli boravak u ovoj oblasti — nastavio je Šejn — onda svakako nije potrebno da joj se pocepa haljina i donji veš. Isto tako nije potrebno da je četvorica momaka potpuno naguobore na zemlju i pokušavaju da urade još nešto. Da li to možete da mi objasnite?

Jedan revolveraš priđe sa strane Markosu sa komadom plavog platna u ruci.

— Čini mi se da Šejn govori istinu — reče on i pruži platno Markosu.

Stari čovek ga odmeri ledenim pogledom. Pogledao je platno, a zatim se njegov pogled zadržao na revolverašu.

— A, otkud ti to, Džete? — upita on.

— Predvodnik na južnom salašu našao je puno takvih krpica u kolibi — odvrati revolveraš. — Neke od njih je poneo sa sobom i ovo je jedna.

Markosovo lice se smračilo.

— I, zašto ti to sada meni pokazuješ? — huknu stari čovek besno.

— Nisam znao da ove krpice imaju tako burnu prošlost — reče revolveraš i sleže ramenima.

Za trenutak je u sali nastao tajac. Kao da će se nešto neočekivano dogoditi.

— Šta vi hoćete od Šejna, džentlmeni? — odjeknu kroz dvoranu prijatan ženski glas.

Bila je to Vini. Prethodno se neopaženo iskrala iz trpezarije i došla ovama gore.

Markos i njegovi ljudi su zbunjeno buljili u nju. Izgleda da je njena lepota učinila svoje.

Krpica koja se nalazila u ruci revolveraša sada je već bila kod Markosa.

— Da li vam je, možda, poznato ovo parče platna, madam? — upita on, obrativši se devojci.

— Kako da ne — ciknu Vini. — Pa, to je jedan deo moje haljine koju su mi oni nitkovi tamo gore u kolibi pocepali. A, zašto me to pitate?

Perk Markos je nervozno grizao svoju donju usnu. Bio je neodlučan.

Dirnut je, razmišljao je Šejn. Ali, sigurno samo zbog prisustva lepe Vini.

— Madam — izusti on najzad kreštavim glasom. — Meni je iskreno žao zbog onoga što se tamo gore dogodilo. Izvinjavam se za neprijatnosti koje su vam ti ljudi učinili i ja ću vam nadoknaditi sve što ste izgubili, a ako ste povređeni, spreman sam da ...

— Nisam povređena — prekide ga Vini. — Šejn je njih sprečio da do toga dođe. A, ako ste vi došli ovde da vam Šejn položi račune, onda se ja kunem pred vama i pred svima, da su me ta četvorica momaka napali na najprimitivniji način. Pre toga su i pucali, da me uplaše. Jeste li vi ovde u Renou sudija?

Markos pogleda unaokolo.

— Ne, Vini, on nije sudija — javi se Šejn. Ustao je.

Devojka se zavodnički osmehnu.

— Moraćete da mi nadoknadite haljinu — reče ona, obrativši se Markosu.

— Razmislite o mojoj ponudi, Šejne — progundā Markos. Skinuo je šešir i poklonio se galantno ispred Vini. — Pozdravljam vas, madam!

Izašao je brzo iz sale, a njegovi revolveraši smesta krenuše istim putem kuda je nestao i njihov gazda.

— Ko je to? — upita Vini zbunjeno.

— Ako ti bude doneo haljinu, onda ga pitaj! — odgovori Šejn.

— To ću i uraditi, kad već ti nećeš da mi kažeš — viknu Vini besno.

Zapadnjak je zagrlj nežno.

— To je taj Perk Markos, draga, najmoćniji čovek u ovoj

oblasti, a ona četvorica lupeža koji su te napali radili su za njega. Da li ti je sada jasno?

Vini zbunjeno pogleda prema vratima.

— Sta? — upita ona posle dugog ćutanja. — To je, znači, bio Perk Markos iz Karson Sitija?

— Da, to je on. Da ga možda nekada nisi srela?

Čulala je i još uvek gledala u vrata.

Čuli su se koraci. To je Mek silazio niz stepenice. On je sa gornjeg sprata posmatrao šta se dogodilo, ali nije mogao da čuje sve što se razgovaralo.

— Sta je bilo, Šejne? — upita on iscerivši se. — Kako to da je tako mirno izašao, a da se tu tebi nije ništa dogodilo? Kad je tako besno ušao ovamo ja sam pomislio...

— Sta? — upita Šejn radoznalo.

— Sta? — odvrati Mek. — Da je tebi kucnuo poslednji čas i da ćeš uskoro krenuti na put bez povratka.

— Ali, molim vas — vikala je Vini — ta četvorica su napala nas, a ne mi njih.

Očito je bilo da nije znala o čemu se radi.

Mek je zbunjeno gledao čas u Šejna, čas u devojkicu. O četvorici mrtvih je sada prvi put čuo.

IV

Džet, plavi momak iz Teksasa, ušao je u najveći salun u Renou i uputio se u zadnje prostorije gde je Perk Markos uvek odsedao kad je želeo da se zadrži u ovom gradu.

Adalbert mu prepreči put i istrže mu iz ruke poveliku kutiju od kartona. Brzo je pogledao u kutiju i iscerio se.

— Plava haljina? — upita on iznenađeno. — Zar je moguće? Gde si je pronašao?

— U Čarlijevoj radnji.

Adalbert je vrteo glavom i pakosno se smejao.

— Ti stvarno svašta radiš za tog starog Markosa — procedi on kroz zube. — Ali, mislim da ti nikad neće oprostiti što si pokazao to parče platna. A, možda se tu krije još nešto, možda i neće biti tako. Još da ti kažem, saznali smo ko je ona. Nekad je prodavala svoje telo u Las Vegasu, taj ljupki crni anđeo. Ali, inače bi trebalo da bude plava, jer ja nikad u svom životu nisam video anđela sa crnom kosom!

Džet zgrabi kutiju sa haljinom i krenu krupnim koracima.

Adalbert pođe za njim.

Ušli su u sobu u kojoj je Markos polako srkao svoju kafu.

— Evo haljine! — reče Džet i stavi kutiju na sto.

Markos je samo letimično pogledao ono što se nalazi u kutiji.

— To ćeš odneti njoj! — naredi stari čovek.

Džet zbunjeno podiže obrve.

— Ja? — upita on iznenađeno.

— Da, ti — reče Markos oštro. — Uzmi kočiju. Ali, naređi da se prethodno opere i da blista, razumeš? Devojci ćeš predati haljinu i zamoli je da dođe kod mene na ranč!

— Ona će to sigurno odbiti — bunio se Džet.

— Pa šta onda? — viknu Markos besno. — Moraćeš da učiniš nešto tako da ona prihvati. Da li ti je jasno?

Džet je zbunjeno buljio u starog čoveka. Kao da mu tu nešto nije bilo jasno. Adalbert se pakosno cerio.

— Nema potrebe da sebe opterećuješ strahom od Šejna — hrabrio ga je Markos. — Njeg a ćemo likvidirati po kratkom postupku, i to jako brzo.

— Da li je sve spremno, Adalberte? — hteo je da zna Markos.

— Sve je isplanirano do najmanjih sitnica — odgovori revolveraš nadmeno. — Potrebno je samo da ti daš znak i taj pasji sin će se za tren oka naći na dnu pakla.

Džet je zbunjeno gledao čas u jednog, čas u drugog čoveka. Nešto kao da mu ipak nije bilo jasno što se tiče zadatka koji je dobio. Najzad se njegov pogled zaustavi na starom čoveku.

— Da li je Šejn odbio tvoju ponudu? — upita on.

Markos ispi kafu do dna šoljice i ustade.

— Na izvestan način, jeste — huknu stari lisac. — Ali, on će možda njuškati unaokolo po gradu. Trenutno, sada se nalazi u kući čoveka kome je baš ovaj salun pripadao ranije. Sigurno ga ispituje i želi da sazna kako je došlo do toga da proda tako lepu radnju. Ali, to će mu biti prvo i poslednje njuškanje i čeprkanje po onome što se dogodilo ranije. Tamo ćemo ga i ščepati za vrat.

— Zar ja neću ići s vama? — upita Džet razočarano.

Markos uze kutiju i tutnu je ponovo Džetu u ruke.

— Ti ćeš srediti ovo, razumeš? — reče Markos oštro. — I, nemoj tu toliko da se raspituješ i vrdaš! Kad budemo sredili Šejna onda s ivjašemo natrag na ranč. Očekujem da ćeš uspeti i kad budem stigao ledi mora biti tamo.

— Da, ali...

— Nema tu „ali“ — odbrusi Markos. — Ako misliš da nećeš moći da ubediš tu devojku, onda uzmi nekoliko ljudi sa sobom.

Perk Markos je uzeo šešir, stavio ga na glavu i uputio se prema vratima. Adalbert je brzo otvorio.

— Da — okrete se stari čovek još jednom. — Kaži joj da je na ranču očekuje drugi, mnogo veći poklon.

Džet je ispratio pogledom dvojicu koji su nestali iza vrata.

Uzeo je kutiju i stavio je ispod ruke. Kočije! Sto mu gro-mova, pa gde sada da ih nađem — mrmljao je on besno.

Najzad se smirio i krenuo prema salunu.

Herbert, koji je rukovodio salunom Perka Markosa baš tog

trenutka je zatvarao vrata iza kojih su nestali Markos i Adalbert.

— Šta vam je, Džete? — upita on zabrinuto. — Mogu li nešto da vam pomognem?

— Da, svakako — promrmlja Džet. — Potrebne su mi kočije.

— Budite bez brige, Džete! Imamo ih mi.

— A, jesu li spremne i čiste? — upita. Džet namrštvši obrve.

— Ovde je sve u svako doba spremno i blistavo — odvrati Herbert ponosno. — Hajde, pođi sa mnom. Narediću da se upregnu konji. Brzo će sve biti gotovo.

Džet pođe za njim.

Desetak minuta kasnije, Džet je zasutavio kočiju ispred hotela. Povukao je kočnicu, obavio uzde oko nje i iskočio. Ispod njegove ruke nalazila se kutija.

Mek, vlasnik hotela, sreo ga je u sali.

— Da li je Šejn ovde? — upita Džet.

Mek odmahnu glavom.

— Nije.

— Ali, njegova prijateljica je svakako tu?

Mek podiže prst i pokaza na sprat.

— Tu je. Upravo se vratila iz kupovine.

Džet je saznao u kojoj sobi se nalazi Vini i uputio se polako na sprat.

Soba je bila na kraju hodnika. Džet je pokucao bojažljivo.

— Otvoreno je! — doviknu Vini.

Džet uđe unutra. Skinuo je šešir.

Devojka ga je odmah prepoznala. Prišla je vratima i uzela mu kutiju iz ruke. Zatim je brzo izvadila haljinu i tutnula mu kutiju ponovo u ruke.

Stavila je haljinu ispred sebe i prišla ogledalu.

— Lepo je — smeškala se ona. — Stvarno, baš je simpatična.

Kretala se tamo-amo, saginjala se i klimala glavom.

— Baš je divna — reče Vini oduševljeno. — Da li ste je možda vi odabrali?

— Ne, nisam, madam — branio se Džet. — Mister Markos je to uradio lično.

Ponovo se vratila ogledalu.

— Imate li neku poruku od njega?

— Izvinite, madam — reče Džet i priđe joj bliže. — Nisam vam rekao. Pozdravio vas je srdačno i rekao da vas pozovem da posetite ranč gde on živi.

— Mene i Šejna, zar ne?

— Ne, madam — reče Džet. — Pozvao je samo vas. Kočija već čeka dole ispred hotela. To nije daleko. Možete večeras ponovo biti u Reonu. Ja ću vas odvesti na ranč i vratiću vas u Reno, budite sigurni u to.

Vini baci haljinu na krevet.

— Pa, šta onda čekamo! — ciknu ona veselo i pruži ruku Džetu. — Idemo!

Plavi momak se zbunio. Računao je sa svim mogućnostima, samo ne sa ovom. Ukočio se od iznenađenja i nije prihvatio njenu ruku.

Vini ga uhvati pod ruku i krenuše prema vratima. U prolazu je uzela svoju tašnicu sa stola i zatim zatvorila vrata za sobom.

Dok su silazili niz stepenice Vini je radoznalo posmatrala Džeta.

— Zašto ste vi tako ozbiljni? — upita ona. — Život je lep. Treba biti veseo. Eto, smejte se!

— Slažem se, madam! — mrmljao je on zbunjeno.

— Kako se vi zovete?

— Džet?

— Tako znači, Džete! Hajde, krenite i vodite me mister Markosu. Ja se zovem Vini.

Niz stepenice nije vodio on nju, nego ona njega. Ispred kočije se najzad pribrao. Otvorio je brzo vrata i pružio joj ruku.

Kočija brzo pojuri iz grada.

V

Čovek koji je stajao ispred Šejna bio je visok, mršav i sed. Ali, on je samo izgledao da je star. Imao je samo četrdeset godina. Pripadao je onima koje je Perk Markos najpre gurnuo u stranu, a zatim ih oborio na zemlju i pregazio. Samo zato da bi napredovao u Renou.

Kućica u kojoj su se nalazili bila je neugledna i trošna. Bilo je to jedino što je ovom čoveku preostalo.

— Sve je počelo poštenom ponudom — ispričao je on Zapadnjaku. — Ali, ja tek što sam bio opremio salun i kockarnicu. Zašto onda sve to da prodam? Posle toga mi je Markos postavio prvi ultimatum. Nisam se obazirao na to. A, zatim su došli njegovi pesničari. Izudarali su me tako da sam četiri nedelje ležao u krevetu. A, za sve to vreme u mom salunu su svake večeri bile tuče. Sve dotle dok se niko više nije usudio da dođe ovamo.

Čovek je za trenutak zastao, a zatim nastavio svoju priču.

— Ozdravio sam i mogu ponovo da hodam. Ali, sada sam

bankrotirao. Nisam dobio nijedan cent od Markosa. Navodno, on je isplatio moje dugove. Otad sedim u ovoj trošnoj kućici i čekam da neko dođe i podeli pravdu. Možda ste to vi, Sejne!

— Ne smete dalje ostati ovde — posavetova mu Zapadnjak. — Jer, čim Markos sazna gde ste, pokušaće da vas smakne, kako bi vas se otarasio kao svedoka. S tim svakako morate računati. Bar ja tako mislim.

Čovek potvrđeno klimnu glavom.

— Ali, šta zapoga da radim? — upita on bespomoćno raširivši ruke. — Kuda ću?

Zapadnjak podize pogled.

— Mislim da je najbolje da odete u Las Vegas i da se tamo javite šerifu — reče visoki čovek tiho. — Ispričajte mu sve ovo što ste meni sada ispričali i neka se napravi zapisnik o tome šta ste vi rekli. Ljudi će se tamo pobrinuti o vama, sve dole dok ne dođe vreme da možete da se vratite ovde i da preuzmete vaš salun sa kockarnicom.

— Ja u to uopšte ne verujem — odvrati čovek tiho. Ipak u njegovom glasu kao da je treperila nada, a u očima mu se pojavile iskre.

— Ali, kako ću stići u Las Vegas kad nemam ni prebijene pare?

Zapadnjak se maši rukom u džep i izvuče veliku zelenu novčanicu.

Čovek je zbunjeno gledao u Zapadnjaka.

— Ja to neću uzeti — reče on odlučno.

Sejn se osmehnu.

— Vratićete mi novac kad ponovo postanete vlasnik vašeg saluna i počnete da zarađujete.

Čovek uze novčanicu i stavi je u džep.

— Prihvatam samo pod tim uslovom, Šejne — reče on. — Ja sada samo pozajmljujem novac od vas. Sledećim poštanskim kolima otputovaću u Las Vegas, kako ste mi vi preporučili. Nadam se da će sve biti u redu.

Zapadnjak ustade.

— Mislim da bi to u ovom trenutku bilo najbolje za vas.

Još dok je Zapadnjak izgovarao poslednje reči, napolju prasnu pucanj.

Čovek je uplašeno gledao u Šejna.

Zapadnjak izvuče revolver iz futrole i priđe prozoru. Polako je povukao samo malo zavesu sa strane, ali, je odmah vratio.

Još jedan pucanj đavolski opasno odjeknu.

Staklo na prozoru ispred Zapadnjaka rasprslo se u paramparčad. Kugla prolete pored njegove glave i zaustavi se negde na zidu. Samo zahvaljujući zavesi komadići stakla nisu zasuli njegovo lice.

Perk Markos stajao je napolju, a iza njega svi njegovi pučaroši koje je poveo sa sobom da ga prate u Reno.

Kućica je imala samo jedna vrata.

Zapadnjak pomisli na to da nije ugrožen samo njegov život. I taj čovek koji je sada drhtao pred njim nalazio se u opasnosti da bude upucan.

— Šejne! — zagrmio je glas Perka Markosa kroz vrata. — Znamo da ste unutra. A, sada pamet u glavu i izlazite napolje! Ali, sa rukama uvis.

Zapadnjak vrati revolver u futrolu i priđe vratima.

Čovek iza njega se prekrsti.

— Zaboga, pa taj nitkov će me sada sigurno smaknuti — reče on prekrstivši ruke.

— Budite mirni — prošaputa Zapadnjak. — Ja sam vas ispitivao i hteo nešto da saznam od vas, ali vi ste ćutali. To ćemo im sada reći. Razumete li?

Zapadnjak je izašao iz kućice, ali nije podigao ruke uvis.

Kućerak je bio opkoljen sa svih strana. Perk Markos je stajao među svojim revolverašima. On jedini nije bio naoružan. Osam revolverskih cevi bilo je upereno u Šejnove grudi.

— Halo! — reče Zapadnjak otegnuto. Osvrnulo se svuda unaokolo.

— Vi ste se izgleda odlučili, Šejne, ali svakako protiv mene! — huknu Markos. — I, sada vam je sigurno jasno, šta posle toga sledi, zar ne?

Zapadnjak razvuče usne.

— Nisam se odlučio protiv vas, već za vas — reče on brzo. Juče ste mi ostavili vremena da razmislim, zar ne?

Iza Zapadnjaka pojavi se nekadašnji vlasnik saluna i kockarnice. Držao je ruke podignute uvis i stao pored zida.

— Ništa nisam ispričao, mister Markose — reče on. — Nijednu reč nisam rekao o našim odnosima i o tome šta smo mi među sobom raspravljali i šta smo se dogovorili. Evo, Šejn može sve to da potvrdi. Budite sigurni da od mene niko neće ništa saznati.

Lice Perka Markosa se grčilo. Smeškao se pakosno i preteći. Krenuo je prema Zapadnjaku.

— Upucajte onog tamo pored zida! — naredi on grubo.

Zapadnjak uperi svoj pogled prema tom okrutnom licu.

— Hteli ste da radite za mene, ali, ipak, niste? — upita Markos Šejna.

Zapadnjak se munjevito okrenuo u stranu i u njegovoj ruci se odjednom stvorio revolver.

— Šejne, šta to radite? — stenjao je stari čovek uplašeno. Vi ste me skoro...

Levom rukom Zapadnjak je zgrabio Markosa i privukao ga sebi. Stavio mu je revolver ispod vrata. Brzo je koraknuo nazad ka zidu kuće i za sobom povukao Perka Markosa.

— Odstupite svi! — riknu on divlje. — Odložite oružje!

Ljudi su stajali ukočeno, kao da ih je grom pogodio.

Neki od njih spustiše revolvere.

Markos je gledao pravo u oči Zapadnjaka.

— Prokleti pasji sine! — viknu on. Okrenuo se i viknuo

piskavim glasom. — Adalberte, šćepajte već jednom ono kopile koje stoji tamo pored zida!

Trojica ili četvorica revolveraša pojuriše prema nekadašnjem vlasniku saluna u nameri da ga šćepaju. Ali, on se nije dao. Pobegao je glavom bez obzira.

Revolveraši su potrčali za njim. Psovali su gadno.

— Stanite! — kriknu Zapadnjak. Ali, momci se nisu obazirali na to.

Zapadnjak opali jedan metak u vazduh. Ali, to je hladno-krvno iskoristio Perk Markos.

Pošto cev revolvera više nije bilo naslonjena na njegov potiljak, on se brzo okrete i snažno pogodi Zapadnjaka levim kolonom u stomak.

Šejново telo tresnu o zid. Pri tom je uspeo da udari Marko sa „koltom“ zavrat, ali to nije bilo dovoljno. Krupni stari čovek baci se divlje na njega i još jednom udari snažno kolonom.

Zapadnjakova pesnica je sevnula munjevito. Ovog puta to je bio pun pogodak. Markos se stropošta kao klada na zemlju, ali pri tom je povukao i Šejna.

Istog momenta šestorica revolveraša baciše se na Zapadnjaka. Onaj najbliži mu je izbio revolver iz ruke, pre nego što je mogao da pritisne obarač.

Pucnji su praskali iza male kuće. Bilo je to poslednje što je Šejn čuo. A, onda je nastao mrak. Snažan udarac u glavu pomutio je njegove misli.

VI

Markos je trljao svoj vrat dok su mu momci pomagali da ustane. Posrnuo je još jednom, a zatim je stao čvrsto na noge. Njegov pogled bio je uperen prema Šejnu koji je nepomično ležao na zemlji.

Adalbert gurnu nogu ispod nepomičnog tela i okrenuo ga — Ne! Nemoj! — viknu Markos.

Adalbert se trže. On i ostali ljudi koji su se u međuvremenu okupili i stali unaokolo, gledali su zbunjeno starog čoveka koji je još uvek trljao svoj vrat.

— A, zašto ne? — upita Adalbert i spusti revolver. — To bi bilo najbolje rešenje!

Markos priđe Zapadnjaku.

— Okrenite ga! — naredi on.

Adalbert gurnu nogu ispod nepomičnog tela i okrenuo ga na leđa.

— U nesvesti je — reče Adalbert. — Nikada neće ni saznati kako je krenuo sa ovog sveta.

Markos ga je gledao namršteno.

— Baš zato — viknu on besno. — Natovarite ga na kola i odvezite ga u pustinju. Tamo ga zakopajte.

— A, zašto da komplikujemo stvari kad to uopšte nije potrebno? — upita Adalbert.

— Učinite kako sam naredio! — dreknu Markos ljutito. — Povedi nekoliko momaka i uradi to! Ostali neka krenu za mnom. Jašemo na ranč.

On se okrete i brzo krenu prema salunu u kome je odseo. Dvanaestak ljudi krenulo je za njim. Iza visoke zgrade vinuli su se u sedla i ubrzo su napustili grad. Jedan sat kasnije bili su već na ranču.

Džet je čuo topot konjskih kopita i izašao iz zgrade.

Tek kad ga je ugledao, Markos se setio šta mu je naredio. Sjahao je brzo, bacio uzde jednom od momaka i pojurio uz stepenice.

— Pa? — upita stari čovek osmehnuvši se.

Džet pokaza rukom preko ramena.

— Eno je tamo gore — reče. — Sedi već dva sata u tvojoj radnoj sobi i čeka. Više nisam znao šta da joj kažem.

Markos uđe u zgradu. Džet je krenuo za njim.

— Da li je dobrovoljno pristala da dođe ovamo?

— Jeste.

Markos je stao. Bio je iznenađen.

Džet sleže ramenima.

— Čini mi se da ona stvarno ne zna zašto je Šejn došao ovamo — obavesti on starog čoveka. — A, šta je bilo s tim nitkovom? Jeste li ga sredili?

— Gotovo je! — odvrati Markos promuklo. — Adalbert i nekoliko momaka smeštaju sada to kopile pod zemlju.

— Hoćeš li joj to reći?

— Ni reći niko da nije pisnuo o tome pred njom! — viknu Markos.

Zastao je ispred vrata svoje radne sobe i gurnuo mladog Teksašanina natrag.

— Ja ću sam razgovarati s njom. — reče.

Perk Markos je skinuo šešir kad je ušao u prostranu sobu. Vini je sedela za stolom i kad je on ušao ustala je.

— Vrlo rado sam prihvatila vaš poziv da vas posetim na ranču — reče ona i osmehnu se. — Ali, nisam računala s tim da ću morati tako dugo da vas čekam, mister Markose.

— Samo vi sedite, madam — reče Markos učtivo. Pružio joj je ruku i nežno je povukao nazad u stolicu. — Neodložni poslovi. I, to tako iznenada. Morate mi oprostiti. Kako vam se dopada haljina koju sam vam poslao?

— Vrlo je lepa. Hvala vam!

Markos pride radnom stolu. Protrljao je neprimetno svoj vrat, a zatim iz fioke izvadio neku malu kutiju.

— Ovo je za vas, madam! Poklon. U neku ruku kao obeštećenje.

Prišao je devojci i pružio joj kutiju koju je ona odmah otvorila.

Bila je očarana. To su dijamanti.

— Ti ljudi su radili za mene — reče Markos nabravši čelo. — Zato se i ja osećam odgovornim za ono što su vam učinili. Mogu vam reći iskreno, nisam rado zaposlio te momke. Ali, ponekad je đavolski teško naći ljude.

Seo je, jer više nije mogao da stoji. Trljao je desnom rukom svoj vrat i pri tom se njegovo lice bolno krivilo.

Vini je imala oči samo za skupocene nakit. Izvadila ga je iz kutije.

— Mislim da ovo ne mogu prihvatiti — reče ona tužnim glasom.

— Ali, zašto da ne uzmete? — upita on smejući se. Pokazao je rukom prema ogledalu na zidu.

Vini brzo ustade i pređe na drugu stranu.

On je sa zadovoljstvom odmerio njen vitki stas od glave do pete. Ima široke kukove, pomislio je. Ta će sigurno moći da rađa decu.

Vini je došla ponovo do svoje stolice.

— Ne znam — reče ona neodlučno. — To je jako skupo. Meni se tamo u kolibi stvarno nije ništa strašno dogodilo. Jedino je haljina pocepana, ali to ste mi već nadoknadili.

— Ali, i bez toga, uzmite taj poklon, Vini. Tako se zovete, zar ne?

— Da. Zovem se Vini.

— Dakle zadržite ga, Vini. Ispunite mi tu želju.

— Ne znam.

— Ja sam jako bogat čovek, Vini. Taj poklon je za mene jedna beznačajna sitnica.

— Hvala vam! — reče ona, osmehnuvši se zadovoljno. Stavila je kutiju sa nakitom u svoju tašnicu.

Učinila je to brzo i stari čovek je to primetio. Učinilo mu se da je stvarno našao ženu koja će ispuniti njegove želje.

— Ja sam star čovek...

— Ne, niste — prekide ga ona žustro. — Niste vi stari, mister Markose!

— Ja sam star čovek, a vi ste tako mladi — nastavio je on mirno. — Znam da bih vam mogao biti otac.

— Ali, vi to niste! — smejala se ona.

— Tome se đavolski jako radujem — objasni on i nagnu se napred. Hteo je da je uhvati za ruku, ali se ona brzo trгла nazad.

— Čujte me, Vini! Želeo bih da vam nešto ponudim. Po-

nuda! — ponovi on. — Nije naređenje, razumete li? Jedna sasvim službena ponuda.

Ona se ponovo nasmejala.

— Spremna sam da prihvatim ponudu. Pogotovu ako ona donosi visok dobitak.

Na njegovom licu nije se pokrenuo nijedan mišić.

— Dobitak je veliki. Za vas Vini, a i za mene.

U njenim lepim očima ogledala se spremnost na šalu.

— Nestrpljiva sam da čujem o čemu se radi. Nadam se da me niste zamenili s nekom drugom osobom. Ja nemam tako reči ni kućeta ni maćeta. Nemam zemlju, nemam goveda, nemam ni nalazišta nafta, imam samo...

— Imate besprekorno građeno telo — prekide je on piskavim glasom. — A pre svega, vi ste mladi, snažni i zdravi.

Njene oči se suziše.

— Mislim da ne treba dalje da govorite, mister Markose.

— Nudim vam sto hiljada dolara ako donesete na svet moje dete.

Vini ustade.

— Sedite i saslušajte me! — reče on tako oštro da se ona uplašeno istog momenta našla tamo gde je bila pre nego što je ustala.

— Ja sam stvarno jako bogat — nastavio je stari čovek mirno. — Imam ogromno imanje. Jedan grad je moj, a neće proći mnogo vremena i drugi će biti moj. Posedujem akcije željeznice i rudnika uglja. Sve je tu, samo nešto nedostaje. Nemam nijednog potomka koji će naslediti moje bogatstvo.

Za trenutak je prestao da govori. Vini je takođe ćutala.

— Pobrинуću se da vam ceo budući život bude srećan, Vini. A, ako se kasnije odlučite da se udate za nekog mladića, i njegova budućnost će biti osigurana. Novac je tu.

Markos je ustao, zapalio cigaretu i prošetao nekoliko puta tamo-amo kroz sobu.

— Suviše sam star da vam nudim brak, Vini. Uz to sasvim je sigurno da ću ja umreti mnogo ranije nego vi. Niko na ovom svetu vam neće zameriti ako se vi još jednom udate kad ja umrem, to je sigurno. Ali, ja želim da ceo moj posed pripadne posle moje smrti nekome koga sam ja lično doveo na ovaj svet. Sa vama ili sa nekom drugom ženom. Ako vi ne pristanete, onda ću ja naći neku drugu koja će to obručke prihvatiti, budite sigurni. Ali, moram biti iskren. Priznajem da mi se jako dopadate i ne mogu da zamislim lepšu majku mog deteta. Ako vam je sto hiljada dolara malo, onda navedite sumu koju želite.

— Vi mi se nimalo ne dopadate, mister Markose, a ja bih znači morala s vama da spavam.

— Pa, makar jednom!

— To onda nije sigurno.

— Kažite cenu. Obasuću vas suvim zlatom — smeškao se on. — Ako pristanete da naše dete ugleda svet. Pročitaću vam

svaku želju iz očiju i neće biti potrebno ni da je kažete, a ona će već biti ispunjena. Svi moji ljudi, celokupna posluga sve će biti tu vama na raspolaganju.

— Milion dolara — osmehnu se ona i stavi ruku brzo na usta. — Skupo dete, zar ne?

Markos je prišao radnom stolu.

— To ste vi rekli, madam — mrmljao je on. — Ali, ja ne želim. Hoću da imam naslednika. Evo, ugovor je ovde. Potpišite!

Ispisao je sumu na papiru i pružio ga devojci. Donco je takođe mastilo i pero.

— Sigurno želite dečaka — smejala se Vini. — Ali, izgleda da ćemo vi i ja moći da se nadamo jedino devojčici.

— Devojčica ili dečak, meni je svejedno. To stoji i ovde u ugovoru.

Uzela je papir u ruke i počela da čita.

Markos je prekrstio ruke i posmatrao je. Bila je tako lepa. Zavednički lepa. Ali, on je dugo razmišljao o tome. Ako bi se s njom oženio onda bi posle njegove smrti sve pripalo njoj i čoveku za koga bi se kasnije udala.

Vini podiže pogled. Izgleda kao da je neki tamni oblak prešao preko lepog lica.

— Čim budem rodila dete, ja znači moram da napustim ne samo ranč, nego i čitavu ovu oblast i nikad ne smem da se vratim ovamo?

On potvrdno klimnu glavom.

— Madam! Vi ćete dobiti milion u gotovom čim dete dođe na svet, a pre toga biće mnogih skupocenih poklona.

Uхватила je pero u ruku. Markosovo srce je ubrzano kućalo.

— Za ime boga, u šta se ja sve upuštam! — reče ona i nasmeja se. — Ali, čim se primeti da sam trudna više ne smete da dolazite kod mene.

— I to stoji u ugovoru — reče on otegnuto. — Sasvim dole na kraju papira.

Pročitala je sve. Klimnula je glavom i potpisala.

— U pravu ste — osmehnu se ona. — I vi i ja napravili smo dobar posao.

Markos uze ugovor iz njenih ruku i zatvori fasciklu.

— Džete! — grmnu on.

Plavi revolveraš uđe unutra.

— Je li potrebno da mis Vini vratim u Reno? — upita on.

— Nije potrebno — odgovori stari čovek. — Ona će ostati ovde na ranču. Neka se raspredi celo južno krilo zgrade. Sve će njoj stajati na raspolaganju. A, od posluge će ona sama odabrati ko će joj biti pri ruci.

Džet je zbunjeno stajao. Usta su mu bila otvorena i kao da nije imao snage da se pokrene.

— Šta si se ukrutio! — huknu Markos. — Kreni već jednom i naredi da se uradi ono što sam ti kazao.

Plavi revolveraš se okrete na petama i ubrzo nestade iz sobe.

— Biće dovoljno vremena da se naviknete na mene — oglasi se Markos. Nakašljao se.

— Mislim da to nije potrebno — reče Vini. — Samo ćemo gubiti vreme.

— Malo ćemo ipak pričekati, devojko. Hoću da se uverim da niste trudni. Možda s nekim drugim čovekom, razumete! Od danas ćete živeti u ovoj kući kao kneginja. Ali, zato više ne smete napuštati ranč. Samo, kako ćemo se dogovoriti sa Šejnom. Ja sam spreman da i njemu dam izvesnu sumu novca i nek se zauvek izgubi iz ove oblasti.

— On pojma nema gde se ja nalazim — reče ona tiho. — Neka ostane na tome.

Nije mu bilo jasno zašto ona to predlaže, ali složio se s tim.

Vratio se Džet s nekom ženom koja je trebalo da pokaže prostorije gde će Vini stanovati.

Devojka ustade odmah i pođe za ženom, Džet je hteo da im se pridruži, ali ga Markos pozva da se vrati.

— Sedi, Džete! — naredi on. — Hteo bih da porazgovaram s tobom.

Džet se isceri.

— Već mi je jasno — reče on. — Ono što je Rut odbila, ova je prihvatila.

— Tako je — procedi Markos kroz zube. — I to treba da znate vi svi. Ja, i samo ja ću se pobrinuti da ona dobije dete. I hoću da budem siguran da je ono poteklo od mene, to mi je najvažnije. Ako se iko ovde usudi da joj se približi s nepoštenim namerama, lično ću mu polomiti kosti i pobrinuću se da što pre stigne u pakao. Bez obzira ko to bio. Jesi li razumeo?

Džet klimnu glavom.

— Obavesti o tome sve ljude!

— Hoću! Budi bez brige. Da li sam ti još potreban?

Markos je prišao ormaru. On, u stvari nije pio. Vrlo retko, Ali ovog puta je izvadio bocu i otpio dobar gutljaj.

— Tako sam zadovoljan — huknu on veselo. — I sa vama takođe.

Džet klimnu glavom i izađe iz sobe.

Kada je prešao preko dvorišta i stigao na drugu stranu ugledao je Adalberta i momke koji su se vraćali. Stao je.

Adalbert je zaustavio konja pored njega i sjahao. Jedan čovek je prihvatio uzde njegovog konja i odveo životinju.

Adalbert skide rukavice.

— Jesi li vratio tu ženu u grad? — upita on. — I, šta stari želi od nje?

Džet se cerio.

— Ono isto što kod Rut nije dobio.

— I? — upita Adalbert radoznalo.

Džet sleže ramenima.

— Vini ostaje ovde!

Adalbert zviznu kroz zube.

— Jedna žena punih devet meseci, hrana i spavanje! — huknu on. — Ne znam da li stvarno ima muškarca koji može tvrditi za sebe da se razume u žene? Ja sam bio čvrsto uveren da on nikad neće naći ženu koja bi pristala na tako nešto. Ali, kod ove izgleda to nije ništa neobično. Uostalom, ona je prostitutka. Da li on to zna?

— Sigurno ne zna — odvrati Džet i pogleda ga pravo u oči. — A, to nikad neće ni saznati. Baš zato što neku drukčiju ženu nikad ne bi ni dobio.

— Ja te ne razumem! — mrmljao je Adalbert. Napravio je rukom krug. — Oduvek je izgledalo tako kao da će on ovo sve ostaviti tebi. A, sada hoće da ti tutne pod nos njegovog naslednika. A ta prostitutka...

Džet ga besno zgrabi za jaknu ispod vrata.

— Da je nikad više nisi nazvao tako! — prasnu on.

— Ali, ona to jeste!

— Ako Markos to sazna, ja ću te lično mojim „koltom“ poslati na onaj svet! — siktao je Džet besan kao ris. Gurnuo je dežmekastog čoveka daleko od sebe.

— Čini mi se da si žut oko kljuna i da moraš mnogo toga da naučiš u životu — osmehnu se Adalbert.

— Jesi li sredio Šejna?

— Oborio sam ga na pleća — odvrati Adalbert i podiže desnu ruku uvis. — Vidiš li ovu pesnicu?

— Ne pričaj gluposti već mi kaži šta je bilo sa Šejnom?

— Odneli smo ga u pustinju i zakopali ga do guše u zemlji, kako bi pustinjski pacovi i mravi mogli polako da ga grickaju.

Džet zabode palčeve u kaiš na pojasu i namršti se.

— Je li tako gazda naredio? — upita on besno.

— A, ko bi drugi?

Džet ljutito pljunu u stranu. Vrteo je glavom, kao da nije verovao u ono što mu je Adalbert ispričao.

VII

Noć je bila hladna. Davolski hladna.

Zapadnjak se nije tresao od zime. Naprotiv, znojio se. Pesak je svom težinom pritiskao njegovo telo. Jedva da je mogao da diše. Njegovo srce je još uvek kucalo, ali je setio da više nema snage i da je izgubljen.

Nisu ga odneli daleko u pustinju. Ali, on je dobro poznavao ovaj predeo. Niko živi na ovom svetu neće navratiti ovamo, ni slučajno. Možda samo Indijanci litalice, koji ga verovatno neće spasti nego će se samo domoći njegovog skalpa.

Noć u pustinji nije bila tako tiha. Hiljade šumove dopiralo

je do njegovih ušiju. Njemu, čoveku divljine svi su oni bili poznati i dragi.

Nalazio se u predelu gde žive mnoge životinje, koje su preko dana tako plašljivo bežale ispred čoveka, a sad u noći kao da su osetile da je ovaj čovek nemoćan i da nije opasan po njih.

Neka velika buba pređe preko njegove glave. Neki mali poljski miš potrča pored njega. Zastao je i osvrnuo se na sve strane. Neka noćna ptica mahala je krilima iznad njega. Spuštala se sve niže i niže, prohujala iznad njegove glave i zatim odletela.

Odjednom nastade tišina. Nijedna životinja u njegovoj blizini nije se više micala.

Nije prošao ni minut, a Zapadnjak je shvatio zašto. U daljini se čuo topot konjskih kopita. U njemu se probudila nada da će biti spasen. Krv je počela da struji brže kroz njegove žile.

Ali, ubrzo je raspoznao da su to nepotkovani konji.

To su crvenokošci! Ratnici Sijuksa, koji noću krstare kroz pustinju da bi izbegli nepodnošljivu vrućinu preko dana.

Ako bi ih pozvao u pomoć, onda je to imalo jedinog smisla u tome da sebi prekrati muke, i da ne mora tako lagano da umire kao ranjena zver.

Topot kopita se približavao. Tri konja, raspoznao je Šejn. Ako ne vičem, pomisli on, neće me pronaći. Jer, noć je bila tamna i skoro ga se nije mogao videti ni prst pred nosom.

Zapadnjak je pokušao da diše što je moguće tiše, kako se ne bi odao.

Sada je ugledao siluete jahača koje su se ocrtale na nebu pokrivenom zvezdama.

Na desetak koraka od njega, jahači zaustaviše konje. Čuo je da se nešto dogovaraju.

Bili su to belci. Neki čovek, a drugo je svakako morala biti žena!

— Halo, pomoć! — viknu Zapadnjak slabim glasom. To je bila neka vrsta krkljanja. Uplašio se svog sopstvenog glasa koji je bio tako slabašan.

Prikupio je sve svoje snage.

— Pomoć! — uzviknu on ponovo.

Razgovor je prestao.

Konji krenuše. U njegovoj neposrednoj blizini stadoše.

— Gde 'si! — uzviknu muškarac. — Javi se!

— Ovde sam! — krkljao je Zapadnjak. — Ovde!

Dve prilike mu priđoše još bliže.

— Jesi li ti Šejne? — upita čovek. Kleknuo je pored njega.

— Da!

— Donesi vode, Rut! — naredi čovek. — Daj mu neka piće. A ja ću doneti drva i naložiću vatru kako bismo mogli da vidimo, jer je đavolski mračno.

Žena je čučnula pored Zapadnjaka. Obrisala mu je paž-

ljivo maramicom lice, istresla prašinu i njegove kose i stavila grlić boce na njegova usta.

— Iskopaćemo te i odnećemo te oдавде — reče ona blago.

— A, ko ste vi? — upita Zapadnjak piskavim glasom.

— Mi smo ljudi koji mrze Perka Markosa — odgovori ona.

Zapadnjak je ćutao.

— Toliko ga mrzimo — nastavila je žena — da pratimo svaki njegov korak. Ali, najbolje je da ne govoriš. Samo se suviše naprežeš. Kasnije će ti biti sve jasno.

Čovek se vratio i založio vatru. Bio je star i slab, tako da je Šejn posumnjao u to da taj sićušni čovečuljak može imati toliko snage da skine ogromnu gomilu peska kojom su ga oni nitkovi zatrpali.

Žena je bila mlada i njena kosa, plava kao nebo, presijavala se na svetlosti koju je bacala upaljena vatra.

Na sebi je imala uske pantalone i belu bluzu, a preko nje kožnu jaknu tamne boje. Na nogama duboke čizme, a za pojašom revolver.

Starac je počeo sa radom.

Doneo je neku veliku lopatu sa krivom drškom i počeo da baca pesak. Ubrzo se zadihao.

— Napravio si grešku, Šejne! — reče on, ne prekidajući rad. — Nije trebalo da ideš Homeru, nego da dođeš kod nas. Tako bi on verovatno još uvek bio živ. Gde su sahranili njega? Sigurno negde ovde?

— Dvadesetak koraka ispred mene! — stenjao je Zapadnjak.

— Rut, pogledaj malo! — reče starac.

Devojka je uzela iz vatre jednu upaljenu granu i udaljila se.

— Rut! — ponovi Zapadnjak ime. — Da nije ona ta Mustang ledi?

— Jeste, ona je — odgovori stari čovek. — Ali, ona ne voli da je tako zovu. Otkud ti to znaš?

— Razgovarao sam sa Mekom. On mi je pomenuo to ime.

— To je vlasnik hotela, zar ne?

— Jeste. Poznajem ga od ranije.

— I on je jedna obična kukavica! — odvrati stari čovek.

Plava žena se vratila. Bacila je granu u vatru.

— Tačno je — reče ona. — Tamo preko nalazi se grob. Sada bar znamo gde je Homer zakopan i obavestićemo njegove. Hajde, Tomi požuri!

— Žurim onoliko koliko mogu.

— Jako smo dugo morali da te tražimo, Šejne — reče plavuša. — Uskoro će svanuti. Sigurna sam da će ujutru neko od Markosovih ljudi projahati ovde da vidi u kakvom stanju se nalaziš. Ti bi u tom slučaju bio treći šerif koji je na taj način otišao sa ovog sveta.

— A, zar ostale niste mogli da spasete? — upita Šejn kreštavim glasom. Nije se bunio što ga smatraju šerifom.

— Tražili smo ih, ali ih na žalost nismo našli — odgovori stari čovek zadihano. — Hajde pokreni malo ramena!

Zapadnjak se napregnuo.

— Još jednom, momče! — mrmljao je starac. — Malo jače i to u onom pravcu.

Šejn pokuša da se prevrne na drugu stranu. Napregao je svu svoju snagu i pesak je najзад popustio.

— Stani! — naredi stari čovek. Nastavio je da kopa dalje. Zvezde su već počele da blede na nebu.

— Pokušaj sada! — reče — stari čovek posle izvesnog vremena.

Šejn se odupro rukama i polako se okrenuo u stranu.

— Dovoljno je! — uzviknu starac i baci lopatu. — Hajde, pomoz mi Rut!

Zajedno su vukli Zapadnjaka. Ovaj je pomogao nogama sve dotle dok nije izašao iz jame. Posrtao je. Starac je čistio pesak sa njegove odeće.

Plava žena uhvati Šejna pod ruku i povede ga prema konjima. Starac zgrabi lopatu i potrča za njima. Pomogli su Zapadnjaku da se popne u sedlo.

Odmah su potali konje. Dan je na istoku već najavljavao svoj dolazak.

Jahal i su na jug. Ubrzo se razdanilo. Sunce je promolilo svoju okruglu glavu i prosulo svoje zlatne zrake na njih.

Pustinja je bila već daleko iza njihovih leđa. Sada su već prolazili kroz predeo sa bujnom vegetacijom. Projahal i su kroz jedan dugački kanjon, a zatim skrenuli u neki klanac koji je vodio uz prilično strmu kosinu i morali su da sjašu i idu peške.

Rut, plava žena, stalno je nudila Zapadnjaka da pije vode.

Bila je mlada i privlačna, ali ne tako lepa kao Vini, niti su njene oči bile vatrene, a nije ni posedovala onu njenu bezbrižnost.

Delovala je nekako ozbiljno i zatvoreno, tako da je Zapadnjak pomislio da je mnogo starija nego što je stvarno bila.

U podne su stigli do jedne visoravni, i tamo gore u udolini nalazio se njihov ranč.

— Najbolje je da dugajliji najpre damo nešto da jede i da ga potom strpamo u krevet — predloži stari Tomi kad su sjahal i ispred kuće.

Zapadnjak se osećao nesigurno na nogama. Bio je mnogo slabiji nego što je sam sebi hteo da prizna.

Žena povede Šejna u kuću. Starac se pobrinuo za konje.

U kuhinji mu je pokazala rukom jedno mesto za stolom, dok je ona prišla šporetu. Izvadila je pepeo i naslagala drva.

— Ono sa Homerom nije bio prekor — reče ona i pogleda preko ramena. — Njega je smakao Markos, sigurno. Niko drugi na ovom svetu ne može biti njegov ubica. Ali, ti trebalo je

da dođeš kod nas posle razgovara sa Mekom. Zar ti on nije predložio da posetiš nas?

— Da preporučio je to! Imaš li možda neke dokaze protiv Markosa?

— Kasnije ćemo razgovarati o tome. Najpre jedi i dobro se ispavaj. Jadno izgledaš. Ovde si sasvim siguran.

Zapalila je vatru i stavila lonac sa vodom na šporet. Izvadila je hleb, slaninu i kobasice.

Visoki čovek jeo je s apetitom. Kada je starac ušao u kuhinju voda u loncu je već vrila. Prišao je bez reči šporetu i zakuvao kafu.

Zapadnjak je polako srkao slatku, toplu tečnost. Bio je toliko iscrpljen da se činilo da će zaspati za stolom.

Rut i stari Tomi uhvatili su Šejna, odveli ga u jednu malu sobu i položili na krevet.

Zapadnjak je odmah zaspao.

VIII

Adalbert izađe napolje i sunčevi zraci obasjaše njegovu krupnu figuru.

Džet je upravo dojahao i sjahao s konja.

— Da li je Markos umutra? — upita on.

Adalbert se isceri.

— A, gde bi inače bio? Sada mislim, otkad je ona ovde. Imam utisak da se taj stari magarac zacopao u nju kao pinter u bure, i to još pre nego što je ostala trudna. Kukuriče oko nje kao pevac oko mlade kokoške, a ona se po ceo dan smeje.

Džet projuri pored njega i pojuri brzo uz stepenice.

— Hej, kuda ćeš! — viknu Adalbert. — Stari ne prima nikoga, pre nego što ga ona ne pozove i bude s njim. Tek posle toga se sme unutra.

Džet stade i ljutito se okrete.

— Mani se glupih viceva i pođi sa mnom! Đavo je uzeo igru pod svoje. Šejn je pobjegao!

— Šta kažeš?

Džet je koračao brzo dalje. Gurnuo je divlje nogom vrata i utrčao u kuću.

Adalbert je stajao kao da ga je grom pogodio. Ipak, brzo se pribrao i potrčao za Džetom. Već u sali ga je stigao.

— Što mu gromova, kažeš, uhvatio je maglu? — dahtao je on.

— Tamo gde ste ga zatrpali nalazi se sada samo jedna velika rupa, i to prazna — vikao je Džet. — Izgleda da je mogao da se oslobodi i uhvati tutanj. Sigurno ga niste vezali.

— Nikog dosad nismo vezivali koga smo zatrpavali. Dobro smo ugazili pesak oko tog kućkinog sina i to je bilo do-

voljno da se jako brzo preseli u večna lovišta. Sigurno si ti bio na nekom pogrešnom mestu.

— To ti misliš!

Zastali su ispred radne sobe Perka Markosa. Pogledali su se. Džet je kucao na vrata.

— Slobodno! — viknu Markos raspoloženo.

Džet otvori i uđe unutra. Adalbert krenu za njim namrštena lica. Odjednom mu nije bilo dobro.

Markos i Vini sedeli su nasuprot jedno drugom za stolom i igrali karte. U novac. Vini je bila na putu da dobije veliku sumu. Ali Markos, koji nijednu igru nije mogao da izgubi pristojno, izgleda da se radovao što će devojka pobediti. Njegove crne oči sijale su od zadovoljstva.

Kao lopovi zatečeni u krađi ukopaše se dvojica revolveraša ispred svoga gazde.

— Šta se dogodilo? — upita Markos. — Kažite kratko. Smetate ovde!

— Hoću da razgovaram s tobom u četiri oka — procedi Džet.

— I zato si poveo Adalberta sa sobom? — smejao se Markos. — Kaži već jednom, šta si se ukipio! Vini može sve da zna i sve da čuje.

Džet mu neprimetno namignu. Ali, Markos ga nije razumeo.

— Zini već jednom! — grmnu on pretećim glasom. Uzeo je kartu koju mu je pružila Vini i nagnu se nazad da bi mogao da je posmatra, a da ona ne može da mu vidi karte.

— Šejn! — huknu Džet.

Markosovo lice se smrači. Skočio je sa stolice kao oparen i bacio karte na sto.

Za trenutak nastade preteća tišina, a zatim grmnu Markos.

— Šta je s njim? — prasnu on.

— Ustao i otperjao — reče Džet diplomatski, jer je primetio kako je Vini radoznalo podigla pogled kad se pomenulo to ime, i izgleda potpuno zaboravila karte. — Otišao je.

— Odmah dolazim! — dahtao je Markos.

Obojica revolveraša munjevito se okretoše i šmugnuše kroz vrata napolje.

— Šta se dogodilo? — upitala je Vini uplašeno i pritisla karte na grudi.

Markos se nasmeja nervozno.

— Pa, čula si! Šejn je napustio ovu oblast. Poslao sam Džeta jutros kod njega da sačine ugovor. Ali, eto vidiš. Ti mu nisi nedostajala i on je odjezdio.

Vini uplašeno skoči.

— Gospode, on će me sigurno tražiti, jer se boji da mi se nije nešto dogodilo.

— Ma neće! — umirivao je Markos. — Samo ti sedi i pričekaj me. Odmah ću se vratiti, pa ćemo nastaviti igru. Šejn je napustio ovu oblast. Da te je tražio on bi došao ovamo.

To je zvučalo logično. Vini klimnu glavom i sede. Markos pride brzo vratima i izađe iz sobe.

Džet i Adalbert stajali su pred vratima koja Markos sada dobro zatvori.

— Šta to treba da znači, Džete? Šejn je ustao i otperjao? Je li pobegao? Izgleda da i ti samom sebi ne veruješ da je to tako! — frktao je Markos tiho.

Njegov pogled je brzo klizio od jednog do drugog.

— Mora da ga je neko iskopao! — reče Adalbert brzo.

— Jutros sam izjahao da bih proverio dokle je doterao taj pasji sin — objasni Džet. — I, on već nije bio tamo.

Markos uputi oštar pogled Adalbertu.

— Kuda ste to, dođavola, odneli Šejna? — huknu on besno. — Sigurno vas mrzelo da ga odvezete daleko u pustinju.

— Ali, ne! — tvrdio je Adalbert. — Zakopali smo ga tamo gde su nestali i ostali šerifi.

— Tragovi? — kreštao je Markos i pogleda oštro Džeta.

— Da, gazda. Nepotkovani konji.

— Indijanci! — ciknu Markos. — U njegovim očima sevalo je stotine munja. — Ti prokleti pasji sine, zašto si se tako dugo zadržao iza brega. Indijanci su ga iskopali da bi ga likvidirali!

— Koliko konja? — upita Markos.

— Tri! — odgovori Džet brzo.

— Sedlajte mi moga konja! — naredi Markos. Povukao je Džeta za ruku i poveo ga prema vratima. — Kartaj se ti dalje sa devojkom.

Ali, stari čovek se brzo predomislio.

— Ne, ipak ćete obojica poći sa mnom. Spremajte se brzo, polazimo za jedan minut.

Vrata se s treskom zalupiše iza njega. Džet i Adalbert se pogledaše.

— Kuda će sada? — upita dežmekasti revolveraš. — Da poseti Rut? Mustang-ledi?

Džet napravi grimasu.

— Nije mi poznato da još neko u ovom kraju jaše nepotkovane konje — čudio se on.

Adalbert se isceri. Zavukao je svoju ruku ispod šešira i zagladio kosu.

— Šta je to sad opet s njim? — upita. — Najpre dvadeset momaka, sada samo nas dvojica! Ako ga je Rut spasla, onda nas taj nitkov može napasti tamo.

— Pa šta onda? — rekao je Džet. — Ti si njega srušio na zemlju.

Markos izađe iz sobe.

— Sto mu gromova! — viknu on. — Pa vi ste još uvek ovde. Kako to?

Dvojica revolveraša spustiše, se niz stepenice koliko ih noge nose. Markos je krenuo za njima psujući.

Džet i Adalbert su za tren oka osedlali tri konja. Pet mi-

nuta kasnije galopirali su oni zajedno sa Markosom iz dvorišta ranča.

Markos je hteo da bude siguran pre nego što odjaše na ranč kod Mustang-ledi da s njom razgovara. Zato je najpre odjahao u pustinju sa svojom dvojicom revolveraša.

Ispred rupe u pesku su sjahali i peške obišli teren unaokolo. Pronašli su tragove koje je Markos očekivao. Tri nepotkovana konja došla su sa istoka do rupe u pesku, a odatle su tragovi vodili prema severu.

Džet ispruži ruku i upravi je prema stenama koje su se tamo u daljini uzdizale iz srebrnostosivog vela magle iznad visoravni na kojoj se nalazio ranč Mustang-ledi na kome je uzgajala konje.

— Sve je tačno u dlaku — reče on Markosu. — To se već sada može primetiti.

Markos nije rekao ni jednu reč. Požurio je prema svome konju i popeo se u sedlo.

Jahali su prema severu, sledeći tragove konja sa nepotkovanim kopitama.

Adalbert se izvesno vreme borio sam sa sobom pre nego što je pomenuo Zapadnjakovo ime.

— Možemo tamo gore naići na Šejna — reče on najzad.

— Mi njega tamo gore ne možemo sresti — odvрати Markos brzo — jer, ako se nalazi na ranču oni će ga sakriti tako da ni sam đavo neće moći da ga pranađe. Ali, makar ćemo biti načisto, da li je tamo ili nije.

IX

Tomi uđe u kuću i skide karabin sa čiviluka. Rut nije ni trebalo da pita, odmah joj je bilo sve jasno.

— Znači, dolazi?

Tomi polako nasloni kundak na sto. Otvorio je magacin i napunio oružje.

— Samo Džet i Adalbert su s njim — obavesti je starac.

Rut ustade.

— Onda ima nameru samo da razgovara — reče. — Ti ostani ovde u kući i pazi na Šejna da slučajno ne bi izašao na polje.

— To sam i nameravao — osmehnu se starac.

Namestio je zatvarač oružja i zauzeo položaj pred vratima sobe u kojoj se nalazio Šejn i još uvek spavao.

Prišla je ogledalu i namestila kosu. Zatim je izašla iz kuće. Ugledala ih je. Jahali su već kroz dvorište. Topot konjskih kopita je odjekivao unaokolo.

Stala je ispred vrata, prekrstila ruke i osmehnula se Markosu.

Džet i Adalbert su ostali pored bunara, Markos je dalje nastavio sam. Zaustavio je konja ispred Rut i sjahao.

— Dugo te ovaj predeo nije video — reče Rut.

Perk Markos skide šešir.

— Dobar dan, Rut! — pozdravi on i stavi šešir ponovo na glavu. Osmehnuo se.

Ona samo klimnu glavom.

— Ti znaš zašto sam došao, zar ne? — upita on, uperivši lukav pogled u devojku.

Rut odmahnu glavom i namesti podrugljiv osmeh.

— Slušaj! — reče on nestrpljivo. — Moja goveda jedva da nekad zalutaju ovamo.

— Ne zadržavam tuđa goveda, vraćam ih natrag.

— A, kako stoji stvar sa ljudima? — upita Markos vrebajući.

— I oni nikad ne zalutaju ovamo — odvrati ona mirno.

— Samo ponekad nabasaju trgovci stokom, ali oni znaju put i vrlo lako ga nađu i natrag.

— Rut, nemoj da se igramo mačke i miša.

Ona obori oči.

— Ne! A zašto? Ja sam mislila da ti tu igru jako voliš. Znači, izmenio si se?

— Ako je Šejn kod tebe u kući, onda ga smesta šalji ovamo napolje! — naredi on osorno.

Pomerila se sa vrata u stranu.

— Izvoli, uđi i dovedi ga sam.

— To ćeš, ipak, ti uraditi.

Ona sleže ramenima.

— Ti pretpostavljaš da je on ovde — reče ona mirno. — Ako tako misliš, uđi i pronađi ga. Kažem ti da ja tog čoveka uopšte ne poznajem i da on nije kod mene.

— Mešaš svoje prste u moje poslove, Rut, a meni se to nimalo ne dopada.

— Vas ste trojica — podseti ga ona i pokaza rukom prema vratima. — Niko vas ne može sprečiti da pretražite moju kuću. Samo je Tomi unutra i on spava. Dakle, izvolite!

— Hoćeš da naletim na njegovu kuglu, zar ne?

— Ne, samo hoću da se uveriš da on nije ovde. Zato si i došao, zar nije tako?

— Ti me mrziš, Rut! Zašto?

— Gubi se oдавде i ne pojavljuj se nikad više! — reče ona i uputi mu mračan pogled. Usne su joj drhtale.

— Mrziš me zato što nisam hteo da se oženim s tobom, već sam od tebe želeo samo dete — smeškao se on pobedonosno. — Priznaj!

— Tamo gde drugi imaju srce, kod tebe se nalazi kamen! — siktala je ona ljuta kao zmija.

— Moram da te opomenem, Rut — huknu on i priđe svom konju. — Nemoj se povezivati sa mojim neprijateljima. Loše ćeš se provesti!

— Bila sam u gradu. Žena s kojom je Šejn stigao u Reno je nestala. Kažu da je poslednji koji je s njom razgovarao bio Džet.

Markos stavi nogu u uzengiju.

— Uskoro ću imati nasljednika — reče on veselo i okrete se prema njoj s pobeđničkim sjajem u očima.

Hteo je da se vine u sedlo.

— Od jedne prostitutke, čula sam — viknu ona.

Te reči pogodile su ga kao grom iz vedra neba. Trgao se nazad i da se nije naslonio na konja, pao bi na zemlju.

Rut prekrsti ruke na grudima.

— Radila je u Las Vegasu, a kasnije u Rolinsu kao prostitutka u bordelima. Mnogi ljudi je poznaju, mislim muškarci. Bolje je da je dobro čuvaš i sakriješ je negde na sigurnom mestu.

— Šta ti tu pričaš gluposti! — viknu on besno.

— To sam ti i prorekla, Markose. Samo prostitutka će hteti da se poda jednom tako prljavom stvorenju kao što si ti.

Osmehnula se sažaljivo, spustila ruke i ušla u kuću.

Kao da je ošamućen, Markos je gledao u zatvorena vrata.

— Prostitutka! — mrmljao je on sebi u bradu.

S naporom se popeo u sedlo, uhvatio uzde i poterao konja.

Markos ga je brzo odneo do bunara gde su čekali Džet i Adalbert. Zbunili su se, ugledavši namrgođeno lice svoga gazde. Oni su bili daleko i nisu mogli da čuju ni njega, ni Rut.

— Šta je rekla? — upita Džet i zabrinuto se isceri.

Markos je bio bleđ kao krpa.

Projahao je pored njih bez ijedne reči. Oni okrenuše konje i pojahaše za njim. Izmenjali su poglede. Džet sleže ramenima.

Vratili su se na ranč. Ispred kuće Markos im pruži uzde svog konja i brzo krenu uz stepenice. Ušao je žurno u kuću.

Vini se nalazila u njegovoj radnoj sobi. Sedela je pored prozora i pušila. Užurbano je pritisla vrh svoje cigarete u pepeljaru i mahnula rukom nekoliko puta tamo-amo, uperivši bojažljiv pogled u njega.

— Pakuj svoje stvari i gubi se! — reče on grubo.

Prišao je radnom stolu, izvadio novac iz fioke i odbrojao joj sto dolara.

— Uzmi novac i nestani bez traga i glasa! — kreštao je on.

Posmatrala ga je zbunjeno i uklonila rukom jedan pramen kose sa čela.

— Markose, šta se dogodilo, i šta će mi tih sto dolara?

— Zar to nije dobra nagrada za jedan sat provoda?

Gledala je bezizrazno u njega.

— Zašto si prećutala to da si bila prostitutka?

Dahtao je od besa.

— Znači, ti si razgovarao sa Šejnom! Gde je on?

Markos je buljio u nju.

— Sklopili smo ugovor! — podseti ga ona.

— Ipak, idi!

— Ti si razgovarao sa Šejnom i taj nitkov me je opanjkao. Šta si očekivao da će ti ispričati, ti matora budalo! — vikala je ona. Ali, Šejn je u pravu. Taj ugovor koji sam sklopila s tobom to je čista prostitucija. Šta ti misliš?

Markos je žmirkao zbunjeno. Grizao je usnu i buljio u novac. Rut, ta osvetoljubiva žena! Sinulo mu je kroz glavu. U svojoj mržnji možda je oklevala Vini zato što se upustila u nešto što ona sama nije htela da prihvati.

— Zakuni se da nikad nisi radila u bordelu — zahtevao je on promuklim glasom.

Zgrabila je novac i bacila mu ga u lice. Gnev je izbijao iz njenih lepih očiju.

— Hoćeš da me proglasiš bludnicom samo zato što si se odjednom pokajao zbog svega. Dobro, ja odlazim, a ti možeš potražiti neku drugu, ali tako ludu kao što sam bila ja, nikad više nećeš naći i nijedna neće pristati na to što sam ja prihvatila.

Okrenula se besno i pošla ka vratima. On pogleda za njom. Setio se onog sata vremena koji su prošle noći proveli zajedno u njenoj spavaćoj sobi. Bila je tako blaga i nežna. Nikad dosad nije osetio tako nešto.

Pošao je brzo za njom i stigao je na vratima. Uhvatio je za ruku i okrenuo je prema sebi. Zagrlio je i poljubio divlje i strasno.

— Oprosti, Vini! Oprosti mi! — mrmljao je on. — Nisam mislio tako i ovo se nikad više neće dogoditi. Nikad neću biti tako grub prema tebi.

Okrenula je glavu u stranu i ćutala.

— Vini, moraš mi oprostiti! — molio je on. Uhvatio je njenu bradu, podigao je i prinudio je da ga pogleda. — Bio sam sasvim poludeo, Vini. Oklevetala te je jedna druga žena koja ima stotinu razloga da te mrzi. Ah, ja budala!

— Nemoj me nikad više nazvati tako, čuješ li! — reče ona ozbiljno, ali sa potajnom nežnošću u glasu. — Sledeći put ću te napustiti zauvek, budi siguran u to. I, ako nosim dete od tebe, povešću ga sa sobom i ti nikad više nećeš videti svog naslednika, kunem ti se.

Pustio je, udahnuo duboko vazduh i klimnu glavom. Bio je ganut do dna srca.

— Tako će biti, Vini.

— Kod koje si to žene bio? Da li je ja poznajem?

— Zaboravi sve to, Vini! Ja te molim.

Osmehnula se. Prišla mu je, obavila ruke oko njegovog vrata i poljubila ga.

— Veliki, snažni, glupi čoveče!

— Vini — reče on nežno. Bio je toliko uzbuđen, da su mu skoro suze navrle na oči. Celog svog života retko je bio sa ženama. Tek je sada shvatio šta je sve propustio.

X

Zapadnjak je listao papire i čitao. Bile su to izjave lica kojima je Perk Markos oteo posede ili ih proterao iz njihovih lokala, a neke je smaknuo, jer nisu hteli da prihvate njegova ponudu.

Rut je sve napisala lepo i čitko, a ispod izjava nalazili su se potpisi odgovarajućih lica. Tu se nalazila i Homerova izjava. Njemu je pripadala jedna od najvećih kockarnica u Renou.

Tomi je sedeo na maloj stolici bez naslona i s uživanjem se cerio. Rut je stajala pored Zapadnjaka i posmatrala ga.

— Da li će to biti dovoljno da se Markosu stavi omča oko vrata? — upita ona kad je Šejn zatvorio knjigu.

— Pa, razume se — odgovori on i pogleda je. — Koliko dugo imaš tu knjigu?

— Ovako potpunu od pre pola godine.

— Ne razumem — čudio se Zapadnjak. — Posetio sam mnoge od njih, a jedini koji je bio spreman da nešto kaže, bio je Homer. Zar se ti ljudi nisu bojali?

Rut pogleda letimično Tomija. Stari čovek je odmah ustao i izašao iz sobe.

Ona privuče stolicu bliže i sede na nju.

— Ja sam bila ljubavnica Perka Markosa. Nekoliko godina. Nadala sam se da ćemo se venčati. Svi su ljudi mislili da ćemo mi sigurno biti muž i žena. Ipak, kad je trebalo da se odlučim, nije hteo da sklopi brak sa mnom, nego samo da ima dete od mene. Naslednika, koga bih se ja odrekla čim se bude rodio. Kakva podla ponuda!

Pričala je Zapadnjaku pojedinosti, a on je zainteresovano slušao. Bilo mu je zabavno.

— Taj čovek je ipak lud! — zaključio Šejn. — Šta on očekuje od jedne žene?

— Markos je čovek koji veruje samo u posed i novac. On uobražava da se sve na ovom svetu može kupiti — huknu ona ogorčeno. Uverena sam u to, i kad mu bude došao sudnji dan, pokušaće da podmiti i samog boga da bi iskamčio da poživi još koju godinu.

— E, to mu neće uspeti — smeja se Zapadnjak. — Ima on da leti u pakao, i to glavačke. Ali, ostavimo šalu na stranu, kako to da on dosad nije odgovorao? Zašto ti s ovom knjigom nisi odjahala u Las Vegas?

— Ona se može dopunjavati — objasni devojka. — Pošto svi znaju kakvi su bili odnosi između mene i Markosa, ljudi se ne plaše da govore preda mnom. Umela sam da ih ubedim da mi je Markos verovao ranije, da mi veruje i sada i da mu nikad ni na kraj pameti ne bi palo da ja prikupljam dokaze protiv njega. I. to je tačno.

— Hoćeš li ovu knjigu dati meni? — upita Zapadnjak.

Rut skoči, zgrabi knjigu i povuče je sa stola.

— Ti ćeš ga uhapsiti, a ja ću doći s knjigom u Las Vegas.

Da ni u Karson Sitiju, ni u Renou nema predstavnika zakona, onima u Vašingtonu nije bilo poznato. Momci iz Sedme brigade su mu izdali nalog da pomogne šerifima u ovim mestima, prikuplja dokaze i da pomogne predstavnicima zakona da Perka Markosa, ako je kriv da ga izvedu pred sud.

Ali, najbliži sudija sedeo je u Las Vegasu, koji je udaljen tristo milja od Renoa, i to ako se čovek izloži naporu i opasnostima pa jaše kraćim pravcem kroz pustinju.

— Nemoj glavom da se šališ da odjašeš na njegov ranč i pokušaš da ga tamo uhapsiš među njegovim revolverašima — upozori ga ona. — Jedan šerif je to pokušao i smaknut je kao od šale.

Šejn je posmatrao. Bilo mu je jasno šta nju pokreće da pomogne da se Markos uhapsi i izvede pred sud. Želja za osvetom u ovom slučaju je njena stvar. On je imao nalog da uhapsi Perka Markosa, zločinca i ubicu. Samo još da mu se ukaže prilika i da to izvede, ako je moguće bez prolivanja krvi!

Smeškala se.

— Izmamićemo njegove ljude u brda — reče. — On zna da si ti ovde. U najmanju ruku on to pretpostavlja. Zato će biti bolje da napustimo ranč. Kako se osećaš? Jesi li dovoljno snažan?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Ponovo sam jak kao i ranije.

— Lepo — reče ona. Sagnula se i poljubila ga. Kratko! — Ja sam sve već spremila. Čim njegovi ljudi krenu ja ću biti obaveštena. Imaćemo dovoljno vremena da odmaglimo. Ne postoji ni najmanji rizik za nas. Ja poznajem brda bolje nego iko drugi. Dok njegovi ljudi budu lutali i tražili nas po brdima, mi ćemo otići i odvesti ga sa njegovog ranča. Jer onda će on biti sam.

Zapadnjak se zadovoljno isceri. Bio je iznenađen. Njen poljubac još uvek je goreo na njegovim usnama, bez obzira što je bio tako kratak.

— Potrebno nam je samo malo vremena, Šejne.

Izašla je s knjigom napolje i ubrzo se vratila zajedno sa Tomijem koji se zadovoljno cerio.

— Mi, ovde, u Renou, dugo smo čekali jednog takvog čoveka kao što si ti, Šejne — uveravao ga je stari čovek.

Nije bilo potrebno da dugo čekaju Perka Markosa.

Već uveče dojahao je neki čovek iz grada i obavestio Rut da Markos okuplja ljude na ranču.

Razgovarala je s tim čovekom ispred vrata i pošto je on otišao, ona je ušla u kuću sa trijumfalnim sjajem u očima.

— Počelo je — objasnila je ona Zapadnjaku i starom Tomiju. — Markos okuplja svoje ljude da bi te savladao ovde na ranču, Šejne. Prva grupa revolveraša krenuće još noćas, projaće pored mog ranča i otići gore u brda da nam onemogući bekstvo na sever.

Tomi ustade.

— Osedlaću konje i opremiću tovarnu životinju — reče on.

Rut potvrdno klimnu glavom.

— Da, Tomi. Krećemo odmah, kako bismo izbegli opkoljavanje — objasni Rut.

Pola sata kasnije napustili su ranč. Rut je mislila na sve. Tomi nije doveo samo tovarnog konja gde su se u bisagama nalazile čak i lisice za Markosove ruke, već još jednog konja za njega.

Ponoć je već davno prošla, a oni su još uvek bili u sedlima. Rut, Mustan-ledi, koja je u ovim predelima hvatala divlje konje zajedno sa starim Tomijem, znala je svaku stazu i bogazu, što je Zapadnjak brzo primetio.

Vodila je životinje za uzde sve dalje i dalje i tek kada je zora najavila svoj dolazak stali su da se odmore.

Stari čovek izvuče iz prtljaga neki vojnički dogled i priđe jednoj steni. Zapadnjak razvuče lice u osmeh kad je primetio da Tomi počinje da se penje. Ali, starac se verao po kamenju vešto i sigurno kao brdska koza.

Vratio se tek posle sat vremena u kamp.

Rut i Šejn uputiše svoje radoznale poglede prema njemu.

— Već dolaze — obavesti ih stari čovek iscerivši se. Seo je na svoje sedlo. — Dvadeset konjanika. Već se kreću prema zapadu i mislim da će se za dva sata ukrstiti sa našim tragovima. Povelili su Paola kao izvidnika i tragača.

Rut se nasmeja.

— Ko je taj Paolo? — upita Šejn radoznalo,

— Zajedno smo bili u ratu, on i ja — objasni stari čovek. — Ali, to ovde niko ne zna. Pobrинуće se on za to da oni ovde u brdima danima lutaju, a što je najvažnije uzaludno.

— Dobro, stari Paolo — reče Rut zamišljeno.

XI

Markos uze oružje i povuče se u zaklon iza jedne stene. Operivši pogled u kuću na ranču u kojoj je živela Rut sa starim Tomijem. Džet i Adalbert su raspoređivali ljude i davali im uputstva. Opkolili su kuću i samo se još čekalo da Markos da znak za početak napada.

Džet priđe Markosu.

— Sve je spremno, gazda! — obavesti ga on.

— Da li si opet opomenuo ljude da poštede Rut, a na matorog jarca da pucaju samo u slučaju ako stane na Šejnovu stranu?

— Rekao sam im to više puta — odvrati Džet. — Moramo požuriti. Kladim se da oni još uvek spavaju dubokim snom. Što pre uđemo u kuću, utoliko bolje za nas.

— Nikakvi obziri, Džete! — naredi Markos strogo. — Odmah na licu mesta treba upucati tog pasjeg sina, a zatim ćemo nestati s njim. Niko ne treba da se upušta u raspravu sa devojkom, niti sa starim jarcem.

Džet podiže ruku uvis.

— Jasno! — viknu on odsečno.

— Onda napred! — kriknu Markos razdraženo. — Juriš! Počistite to prokleta đavolsko gnezdo.

Džet potrča i opali metak u vazduh.

Sa svih strana iz ustalasane reke zelenih žbunova izroniše ljudi i povijeni potrčaše prema kući. U rukama su nosili otkočene revolvare i puške, spremni da svakog trenutka izbljuju smrtonosne kugle.

Džet je prvi stigao do vrata. Kao kakav razjareni bik, grunuo je u njih i otvorio ih. Uskoro ga je progutao crni ponor koji je zjapio iza vrata. Četvorica ljudi utrčala su zanjim.

Na sve strane se čuo rezak zvuk od polomljenog stakla. Ljudi su lomili prozorska okna i kroz prozore se penjali i upadali u kuću.

Markos je napustio zaklon i krenuo polako kroz dvorište. Na njegovim usnama titrao je ljutit, zloban osmeh. Njegov pogled bio je stalno uperen u pravcu kuće, u koju su u međuvremenu prodrli svi njegovi ljudi. Samo se još on nalazio u dvorištu.

Kod bunara je zastao. Crte na njegovom licu su sada bile grube. Namrštio se. Zašto nije pao nijedan pucanj? Opsovao je gadno, jer, naredio je da smesta upucaju Šejna, ma gde ga našli, čak i u krevetu.

Džet se pojavio na vratima. Izašao je napolje. Iza njega je koračao Adalbert. Obojica su nešto vikali. Ali, Markos nije razumeo o čemu se radi. Brzo im je krenuo u susret.

— Uхватili su maglu — viknu Džet. — Taj prokleti pasji sin je nanjušio opasnost.

Adalbert je prišao bliže.

— Žena, Šejn i starac su pobjegli. Gnezdo je prazno — reče on.

Markosova ramena se opustiše. Njegove oči ličile su na uske proreze. Lice mu je bilo mračno kao crni oblaci pred oluju. Pogledao je prema kući iz koje su ljudi još uvek izlazili napolje. Ljut kao ris i razočaran do dna duše, okrenuo je pogled u stranu.

— Oni sigurno nisu daleko — pokušao je da ga uteši Džet. — Pobjegli su u brda. Rut je to lukavo zamislila. Ali, oni nemaju nikakve šanse da umaknu. Možda ovog trenutka jašu prema uperenim cevima pušaka naše druge grupe.

Markos je krenuo i zaustavio se tek ispred svog mrkova.

— Pozovi ljude, Džete! — naredi on. — Negde iza kuće će

sigurno biti tragova. Progonite tog psa. Ja ću odjahati natrag na ranč. Adalbert će poći sa mnom.

— Samo Adalbert? — upita Džet iznenađeno.

— Da, samo Adalbert — potvrdi Markos. — Tebi će biti potreban svaki čovek da vam to prokleta kopile ne bi umaklo. Pogledao je mladom momku iz Teksasa pravo u oči.

— A ti — nastavio je Markos oštro — jamčićeš mi svojom glavom da vam taj momak nije umakao. Donećete mi njegove čizme kako bih se uverio da u buduće ne moram da strepim od njega.

— Ako ti tako narediš, donećemo.

— Da, naređujem! — kresta je Markos. — Gde je Adalbert?

Džet se okrete. Zdepasti revolveraš je trčao prema njima.

— Na konje, brzo! — uzviknu on. — Otkrili smo njihove tragove iza kuće.

Markos se vinu u sedlo.

— Uzjaši konja, Adalberté! — viknu on. — Vraćamo se na ranč.

Adalbert iznenađeno stade i pokaza rukom prema brdima.

— A, Šejn? — upita on ogorčeno. — Uhvatićemo ga tamo gore, sem ako naši ljudi ne budu spavali.

— Budi bez brige — odvrati Markos. — Neće oni zaspati. Samo nas dvojica jašemo na ranč. Džet će s ljudima slediti tragove.

Poterao je odmah konja.

Džet i Adalbert se pogledaše. Na prvi pogled nijednom od njih nije bilo jasno koja je počast veća, pratiti Markosa, ili voditi ljude u brda?

Ipak, Džet se smeškao pobedonosno.

— Požuri da ne izgubiš priključak, Adalberte — reče on otegnuto. Iz njegovih očiju sevala je mržnja. — Ovog puta ću se ja pobrinuti da taj smrdljivi jazavac dospe pod zemlju. Dva jarda duboko i u ležećem položaju. Tako se to radi.

— Pazi da se ne ugušiš od sreće — odvrati Adalbert zajedljivo. Vinuo se u sedlo i poterao konja za Markosom. Ubrzo ga je sustigao i galopirali su dalje jedan pored drugog.

Jedan sat kasnije, stigli su na ranč. Markos predade uzde svoga konja revolverašu i uđe u kuću.

Vini je sedela u sali i ređala pasijans. Jedva da je podigla pogled kad je Markos prišao i stao pored nje.

— Odjahao si rano, kako mi rekoše. Sa svim ljudima. Gde ste to bili? — upita ona ravnodušno. Njen pogled bio je okrenut kartama.

Skinuo je šešir i seo pored nje. Posmatrao je izvesno vreme, a zatim je uhvatio za ruku.

— Noćas si se zaključala — reče on. Prineo je njenu ruku ustima i poljubio je. — Zar ti nije bilo dobro?

— Bilo mi je dobro — odgovori ona i izvuče svoju ruku iz njegove.

— Zašto si se onda zaključala? — upita on prekorno.

Oštrina njegovog glasa je nije uplašila.

— Imamo ugovor — odvrati ona mirno. Nagnula se i stavila karte na sto. — Eto, tako, ovo je sada složeno.

— Kako to? Zar si već...

— Čekaćemo deset dana i onda ću znati.

Ustao je naglo. Ona se osmehnu.

— Ugovor je ugovor, veliki, stari čoveče.

— Ponovo se jedna karta složila.

— Vini, ja mislim da te volim — reče on promuklo.

Bacila je ljutito karte na sto i podigla pogled.

— Tako, znači, ti samo misliš?! A kada ćeš znati sigurno?

Kad ovde estarim i osedim?

— Vini, ja to znam već sada! — mucao je on.

— Da li ti to mene prosiš? Hoćeš da se udam za tebe? Da li u tom slučaju naš ugovor više ne važi? Nisam tako nešto pročitala u njemu, koliko mogu da se setim.

On je uhvati za ruku i povuče je sa stolice.

— Da, Vini, pocepaćemo ugovor. Oženiću se s tobom.

Osmehnula se.

— Veliki stari, glupi čoveče! I ne pitaš me da li ja hoću da se udam za tebe?

On je buljio u nju, kao da je sada prvi put vidi. Dugo Najzad klimnu glavom.

— Sada postavljam to pitanje.

Posmatrala je njegovo lice i nežno ga milovala po kosi.

— Izgleda da se ne može drukčije. Da, slažem se. Pocepaćmo ugovor.

Iz njegovih očiju izbijala je vatra. Hteo je da je zagrlji.

— I sačinimo novi — dodade ona brzo.

On spusti ruke i obori očne kapke. Po njegovoj glavi vrzmale su se raznorazne misli, bez ikakvog reda. Setio se Rut. I to je odlučilo.

Klimnuo je glavom.

— Sažem se.

Osmehnula se. Podigla se na prste i poljubila ga nežno. Zatim ga je uhvatila pod ruku i odvela ga u njegovu radnu sobu. Sve do njegovog radnog stola.

— Sedi i hvataj pero — zahtevala je s osmehom. — Ja i tvoje dete, ili tvoja deca, ako ih budemo imali više, tvoji smo naslednici. I, bez postavljanja ikakvih uslova, molim.

— Pod uslovom da se venčamo — kreštao je on.

— Razume se.

— I, da spavaću sobu ne smeš nikad više zaključavati.

Prešla je rukom preko njegove kose.

— Ali, dragi! Mi ćemo kao supružnici imati zajedničku sobu. Ili ti misliš drukčije?

Time je sve bilo rešeno. On nije više postavljao uslove. Počeo je revnosno da piše.

Vini ga je posmatrala. Njen osmeh bio je u isto vreme i trijumfalan i podrugljiv.

Potpisali su oboje, i kada je Vini ostavila pero na sto znala je da je sada basnoslovno bogata žena.

Markos ustade.

— Čim se ljudi vrate iz brda, pozvaću činovnika na ranč. On će nas ovde venčati.

Protegao se i prišao vratima.

— Adalberte! — viknu on.

Zdepasti revolveraš je baš toga trenutka ulazio u kuću.

Dobro raspoložen i nasmejan, Markos je prošao krupnim koracima pored njega i zagonetno pokazao rukom preko ramena.

— Možeš čestitati mojoj budućoj supruzi — reče on svečano. — Za nekoliko dana Vini i ja ćemo se venčati.

Adalbert je stao kao ukopan. Cereći se gledao je za njim. Ali, zatim se pribrao i krenuo lagano prema vratima Markosove radne sobe.

Vini je stajala pored stuba i nadmeno se smeškala.

— Tačno je to, Adalberte — cvrkutala je ona. — Šta si se tu ukipio? On je rekao istinu. Stvarno mi možeš čestitati.

Preko lica zdepastog revolveraša kao da je prošla neka neprimetna senka.

— Onda vam čestitam, iskreno i pošteno, Vini.

— Hvala! — osmehnu se ona zadovoljno.

— Kakva samo karijera! Vratoloman uspeh. Las Vegas, Rolins, a sada ogroman posed i ranč. Divno!

Vini ga ošinu otrovnim pogledom.

— Vi ste mu znači tutnuli to u glavu?

— Tutnuo u glavu? — Ja? — cerio se Adalbert drsko. — Nijednu reč mu zasad nisam rekao o tome. Zasad!

Njegov pakostan osmeh bio je širok kao Misisipi.

Vini obori pogled.

— Čuj, me ti bezobrazni nitkove! Ako misliš da zadržiš ovo mesto ovde, moraš prema meni biti posebno dobar, ili ću se postarati da budeš izbačen naglavačke odavde.

Adalbert prestade da se ceri.

— Ma, razume se, Vini — reče on otegnuto.

— Za tebe nisam Vini. Utuvi to u tu tvoju tvrdu glavu. Oslovljavaćeš me ubuduće, ako ti je po volji, sa „madam“. La-ko ću ja srediti ljude takvog kova kao što si ti. Postepeno. Od trenutka do trenutka. I, kad kažem da prema meni moraš biti posebno dobar, onda to znači da ćeš raditi onako kako ja budem zahtevala od tebe. To dobro upamti. Zapiši sebi iza uвета.

Naglo se povukla natrag u sobu i zalupila mu vrata ispred nosa.

Kao pokisla kokoška stajao je zdepasti revolveraš zbunjeno i buljio u vrata. Bio je ljut kao ris.

— Pričekaj ti, đubre jedno belosvetsko — mrmljao je sebi u bradu. Zubi su mu škrgutali. — Ti bedna mala bludnice! Pustiće on tebe da padneš kao zrela kruša. Otperjaćeš tamo odakle si i došla tako da će se za tobom dizati oblak prašine. I to pre nego što staneš pred oltar. Tamo svakako nećeš dospeti. Ja ću srediti nevaljalice takve vrste kao što si ti. I to isto tako, postepeno. Od trenutka do trenutka.

— Šta ti to u sebi mrmljaš u bradu?

Adalbert se trže. Okrenuo se brzo. Markos je stajao iza njega razrogačenih očiju.

— Od čega si se toliko opio da razgovaraš sam sa sobom?

— Hteo sam tvojoj supruzi da kažem nešto posebno lepo — pokušao je Adalbert da nađe neki izgovor. — Upravo sam sada izgovarao te reči.

Markos otvori vrata, gurnu zdepastog revolveraša preko praga i zatvori vrata.

— Vini, ovo je svečani trenutak — viknu on veselo. — Adalbert je prvi čovek koji će ti čestitati. Kaže da je pripremio posebno lepe reči za tebe.

Vini ustade i uputi Adalbertu otrovan pogled.

Markos gurnu zdepastog revolveraša još više napred.

— Hajde, šta se tu ustručavaš! — hrabrio ga je on. — Samo napred. Ne znaš ti kako je Vini valjana i pitoma žena. Ali, zaboga dole šešir, panju jedan.

Adalbert skide šešir i priđe ženi. Zatim se malo nakloni napred.

— Hteo sam da vam čestitam od sveg srca, madam! — izusti on najzad promuklim glasom.

Nije mu pružila ruku.

— Hvala! Sedi!

— Da, madam.

Albert se naklonio i seo.

Markos se grohotom smejao.

— Kakve su vam to budalaštine? — upita on. — Kako se to sada vi ponašate?

— Ali, ona će sada biti tvoja supruga — objasni Adalbert piskavim glasom.

— Aha! — vrteo je glavom Markos. — Pa, naravno! Vini, ti si sada poštovana ličnost.

— Hajde, posluži nas pićem — zatraži ona i osmehnu se zavodnički. — Da nazdravimo sa Adalbertom.

— Odmah ću zvati poslugu — reče Markos i ustade.

— Ne, hoću da nas ti lično poslužiš — bila je uporna ona.

Markos je za trenutak zastao, ali zatim se osmehnuo i prišao ormaru.

Adalbert se zavalio nazad u stolicu. Već se osećao taj

novi vetar koji je tako iznenada počeo da duva kroz kuću. Nikakvo čudo, pomisli on. Upravo je i mene zakačio, i to posred lica. Čak je zapretio da će me oduvati.

XII

Noć je bila mračna. Skoro da se ni prst pred nosom nije mogao videti. Iza prozora Markosove kuće na njegovom ranču gorela je samo ponegde svetlost.

— Svi su gore u brdima — šaputao je starac. — Moćićemo da ščepamo to kopile.

— Idem ja sam — čuo se Zapadnjakov glas. Uzeo je revolver u ruku. — Vi čekajte ovde.

— Šejne, to mi se ne dopada — reče Rut tiho. — Ako tebe tamo u kući otkriju, onda je sve propalo. Zato ću ja najpre da odem onamo. U kući se odlično snalazim. Poznajem svaki ćošak i znam raspored soba. Pogledaću ko se sve nalazi u kući. Onda ću se vratiti ovde i obavestiću te šta sam videla i čula.

— Zar to nije suviše opasno, Rut? — javi se starac. — Pušti da idem ja.

— Ali, zašto? — bunila se Rut. — Niko neće pucati na mene. U najgorem slučaju ismejaće me i rugaće mi se. A, na vas će odmah pucati čim vas ugledaju.

Nije sasvim ubedila Zapadnjaka, da li baš ona treba da ode u kuću.

— Ući ću neprimećena u kuću i izaći ću ponovo napolje, a da me niko živi neće videti! — tvrdila je ona.

Zapadnjak se složio da ona ode.

Rut se kretala polako i krajnje oprezno. U kući je stanovala mnogobrojna posluga i svi su je poznavali. Ali, bila je rešena da po svaku cenu iznenadi Markosa.

Koristila je jedan sporedni ulaz koji je uvek bio otvoren, jer posluga nije volela da ga stalno otvara i zatvara.

Velika sada je bila prazna. Samo je jedna svetiljka gorela iznad vrata.

Rut uze „kolt” u ruku i polako na prstima pođe prema Markosovoj radnoj sobi. Stigla je. Svetlost je u tankim mlazevima prodirala kroz napukline na vratima. Pričekala je trenutak. Šumovi su dopirali samo iz kuhinje, a iza vrata je čula glasove.

Gurnula je „kolt” u futrolu i navukla bluzu preko njega.

Zatim je samo malo odškrinula vrata. Srce joj je divlje kucalo, kao da je htela da izađe iz grudnog koša.

Perk Markos je sedeo za stolom sa tom bludnicom iz Las Vegasa. Bili su sami i igrali su karte.

Pre nego što je sasvim otvorila vrata osvrnula se, za svaki slučaj, na sve strane.

Markos i Vini primetili su visoku ženu tek onda kad je izašla na svetlost stone lampe.

Vini se naslonila nazad i uplašeno buljila u revolver čiji se metal presijavao na svetlosti.

Markos je odmah znao ko je ta žena.

— Mani se čorava posla, Rut! — viknu on i ustade.

Odmah mu je bilo jasno da su on i Vini u životnoj opasnosti. Njena mržnja bila mu je dobro poznata. U to ne treba sumnjati. Sigurno se uvukla neopaženo u kuću da upuca njega i Vini.

Vest da će se on oženiti s tom devojkom sigurno se preko posluge proširila čak do Renoa. A što se priča u Renou, to je Rut uvek brzo saznala na svom ranču, bez obzira koliko je njen posed bio zabačen. Imao je prilike često da se uveri u to.

Ali, nije se osećao ugroženim samo od nje. Sledeća misao bila je upućena Šejnu. Rut je s njim i sa starcem pobegla u brda. Uplašeno je pogledao prema vratima. Međutim, tamo nije bilo nikoga.

— Šta hoćeš? — upita on kreštavim glasom.

Odjednom se uplašio da su njegovi ljudi smaknuli Šejna i da je ona došla da se osveti. Da ubije njega, a možda i Vini.

— Ko je ta žena? — upita Vini zbunjeno. — Šta ona namerava da uradi?

— Čuti ti, bludnice! — preseče je Rut. — Nemaš potrebe da galamiš. Tebe, prostitutkice niko neće dirati.

— Možemo se, ipak, dogovoriti o svemu, Rut — reče Markos, pokušavajući da bude miran. Nije nosio već dugo godina oružje, a pogotovu nije u svojoj kući.

Pogledao je krišom svoj radni sto. U fioci se nalazio „kolt”. Ali, to je znala i Rut.

— Ne približavaj se za živu glavu svom radnom stolu — reče ona oporo. — Poljubićeš patos istog trenutka.

Markos je počeo da se znoji.

Poznavao je dobro Rut. Bila je to žena posebne vrste. Ona je umela ne samo da hvata divlje konje, pripitomljava ih i jaše kao muškarac, već je puškom i revolverom baratala bolje nego li prosečan muškarac. Njena sigurnost pogađanja revolverom bila je nadaleko poznata, kad se ta opasna sprava nađe u njenim rukama.

— Šta hoćeš? — Novac? — dahtao je Markos. — Kaži koliko tražiš?

— Hoću da pođeš sa mnom!

— Kuda?

— Oprosti se od svoje prostitutkice. Ona nek sama odluči

kuda će krenuti. Najbolje da se vrati u Las Vegas ili Rolins. Tamo će je, verovatno, ponovo prihvatiti, mada je u međuvremenu postala malo starija, ta drolja.

— Zašto me toliko mrzite? — upita Vini uplašeno. — Nisam vam ništa učinila. Ja vas i ne poznajem.

Ovako nešto Vini dosad nikad nije doživela. Dopadala se svakom muškarcu, bez izuzetka. Žene su je podnosile, u svakom slučaju bar one koje su je dovoljno poznavale. Sigurno je imala prilike da upozna prezrenje. To je svakako bilo povezano sa zanatom kojim se bavila. Ali, ova žena je mrzela iz dna duše. Sasvim jasno je to osetila.

Rut joj dobaci prezrivi pogled.

— Šta uopšte zna jedna takva glupača kao što si ti? — upita Rut zajedljivo. — Kada je jedna prostitutka primetila da vređa i ponižava druge žene? Svake noći radite to više puta, a nikad da pomislite na ostali ženski svet!

— Markose! — uzviknu Vini očajno. Osetila je strah. Samrtan strah.

— Ne znaš šta govoriš, Rut — vikao je Markos piskavo.

— Znaš ti to isto tako dobro kao i ja — siktala je ona.

— Zar zbog toga hoćeš da me smakneš?

— Nemam nameru da to uradim, ali to ću učiniti, ako ne pođeš sa mnom. Hoću nešto da ti pokažem.

Šejn je mrtav, prođe kroz Markosovu glavu.

— Šta hoćeš da mi pokažeš, mrtvog čoveka? — upita on.

— Markose! — ciknu Vini. — Šta se ovde dešava? Šta ona hoće od tebe? Objasni mi!

— Zaveži ta pogana usta, droljo! Jer, stvarno se mogu zaboraviti.

— Vini, molim te budi mirna! — naredi Markos i podiže ruku utišavajući je.

— Prva razumna reč od tebe, Markose. — Hajde, kreni! Oprosti se od nje, ili kako hoćeš, ali kreni!

— Kuda ga vodite? — upita Vini spremna da zaplače.

— Sačekaj ovde, Vini! — naredi Markos grubim glasom. — Vратићу se brzo. Budi mirna i ne miči se oдавде!

Rut se skloni u stranu sa „koltom” uperenim u Markosovu glavu.

— Kreni napred ispred mene! — naredi ona.

— Da, da — odvrati on razdraženo. — Učiniću ono što ti zahtevaš. Ali, ti bi mogla da mi objasniš šta sve ovo treba da znači i da spustiš tu pucaljku.

Prošao je pored nje i uputio se vratima. Ona nasloni cev revolvera na njegov potiljak i pođe za njim na kratkom rastojanju.

Izašli su iz sobe. Pre nego što je Rut zatvorila vrata za sobom još jednom je pogledala nazad. Vini je sedela ukrućeno, kao kakav mramorni kip.

Markos zastade pred salom i opsova u sebi. Adalberta, kao za pakost, nigde nema.

— Kuda? — upita on.

Rut mu zabi cev revolvera u slabinu i gurnu ga prema sporednim vratima. Uхватила ga je za kragnu, jer su dospeli u mrak.

— Ne pokušavaj da umakneš. Bićeš smesta upucan.

Znači, nije imala nameru da ga smakne, ova luda žena. Ipak postoji neka šansa. To su bile njegove misli i zato je išao poslušno ispred nje.

Izašli su istim putem kuda je Rut i ušla u kuću. Sada je vodila Markosa preko livade prema žbunju gde su je čekali Šejn i Tomi.

— Evo vam Perka Markosa — šaputala je ona.

Dvojica muškaraca izađoše iz noćne senke jednog drveta.

Tomi je tako nešto i očekivao, a Zapadnjak je bio jako iznenađen.

Markos stade ispred njih.

— Ko su sad ovi? — upita on zadihano. Crne slutnje će se izgleda obistiniti, pomisli on.

— To su Šejn i Tomi!

Niz Markosovu bradu slivale su se krupne graške znoja.

— Preuzmi ga, Šejne — reče Rut glasom koji je drhtao od uzbuđenja. — Tek posle toliko vremena sada sam se smirila. Izvukla sam ga iz njegove sopstvene kuće i time ispunila želju koja je godinama tinjala u meni.

Lisice za ruke zvecnuše i obaviše se oko Markosovih članaka. Tomi ih je držao pripremljene u džepu svoje jakne.

— Ovim te je Šejn uhapsio. — reče Rut mirno. Iz njenog glasa izbijalo je zadovoljstvo. — Odvešćemo te u Las Vegas i predaćemo te sudu. Šejn može da potvrdi da sam ja prikupila sve dokaze u Renou, koje sam mogla da nađem. Više od dva-deset izjava, potpisanih svojeručno od strane odgovarajućih ljudi. Svi će oni doći na raspravu u Las Vegas.

Markos je stenjao.

— Da, gotov si! — reče Tomi. — Da li je tako Šejne? Ili?

— U Las Vegasu ćete moći da uzmete vrlo dobre advokate — reče Šejn. — A, sada, krećemo!

Prišli su konjima. Tupo je odjekivao topot konjskih kopita kroz noć, koja je uskoro progutala siluete jahača, kao da ih nikad nije ni bilo.

XIII

Grč je polako popuštao. Vini je ustala i pošla prema vratima. Kolena su joj klecala. Bilo joj je loše, a njeno srce kucalo je tako snažno da ga je osećala u grlu.

Zastala je i za trenutak oslušnula, pre nego što se usudila da otvori vrata. Mrak u velikoj sali još više je uplašio.

— Adalberte — šaputala je ona promuklim glasom. — Adalberte! Gde si!

Revolveraš to nije čuo. Sigurno spava u svojoj sobi, pomislila je ona.

Ali, zatim je prikupila svu snagu i stegla srce.

— Adalberte! — viknula je. Glas joj je bio piskav i prodoran.

Nije prošao ni minut, a na suprotnoj strani hodnika s treskom su se otvorila jedna vrata. Snop svetlosti prodro je u salu. Adalbert je potrčao i začas je bio pored Vini.

— Madam!

Prišla je i obesila mu se oko vrata.

— Ali, madam! — mucao je on. — Zašto ste tako preplašeni? Šta se dogodilo?

Pogledao je kroz otvorena vrata u radnu sobu Perka Markosa. Da se gazda, možda, nije suviše zaneo sa ovom mladom ženom, misleći da je kadar da uradi i ono što stvarno ne može? Možda je podlegao srčanom udaru? U poslednje vreme često se čuju takve priče.

— Neka žena je bila ovde — objašnjavala je Vini. — Jedna visoka, plava. Bila je obučena kao muškarac. Primorala ga je da pođe s njom.

— Kuda? — upita on i počeo da se osvrće divlje na sve strane. — Visoka plavuša? Da nije Rut?

Vini klimnu glavom.

— Da, tako je on zvao.

— Ko je bio još prisutan?

Setio se Šejna.

— Bila je sama.

Posluga je navalila u salu. Adalbert pritrča ljudima.

— Gazda mora da je negde tu! — doviknu on unezverenim ljudima.

— Napred! Tražite ga!

Ljudi se okrenuše i potrčaše nasumce na sve strane.

Adalbert se vratio natrag do mesta gde je stajala Vini i s njom potrčao prema izlazu.

— Markose! — zagrmе njegov glas kroz noć. — Jesi li ovde?

Ali Markos nije odgovarao. Nije ni mogao da odgovori, jer u to vreme on se nalazio daleko odatle.

— Stvarno niste nikog drugog videli, madam? — upita on promuklim glasom i izvadi revolver iz futrole. — Nijednog čoveka?

— Ne, nisam! — tvrdila je Vini. — Ona je bila sama. U svakom slučaju ja nisam nikog videla, sigurna sam u to.

— Vratite se u kuću, madam — reče on i potrča prema dvorištu.

Pognuo se i obišao oko cele zgrade. Stalno je uzvikivao Markosovo ime, ali se niko nije odazivao. Najzad je, okupan znojem, stao i počeo napregnuto da razmišlja.

Ako je Rut bila zajedno sa Šejnom i Tomijem u brdima kako je onda mogla da odvede Markosa? Da li je Šejn mrtav? Da li je to bila njena osveta i da li bi ga zbog toga ubila? Možda Markosa više nema među živima?

Neki ledeni strah prođe kroz njegove udove.

Opsovao je. Bio je praktično sam, jer na poslugu nije mogao da računa. Najzad je odlučio da osedla konja i da odjaše do poseda na kome živi Rut. Možda će na njenom ranču naći Markosa sa tom šašavom ženom. U najmanju ruku nadao se da će naići na Markosove ljude. Možda se Džet već vraća iz brda i tako će ga sresti. Od njega će verovatno moći da dobije neko obaveštenje.

Nije sve smislio do kraja, a već je otrčao do konja i samo minut kasnije jurio je kroz noć.

*

Svitalo je već kad je stigao na ranč gde živi Rut. Sve je bilo tako prazno i pusto. Sa „koltom“ u ispruženoj desnici prošao je kroz sve zgrade.

Razočaran i s osećanjem da je reagovao pogrešno, izašao je iz kuće i zaustavio se na maloj verandi.

Sunce je već bilo visoko odskočilo na nebu, kad je u daljini ugledao grupu jahača koji su dolazili iz brda. Uzjahao je konja i pošao im u susret.

Bili su to Džet i njegovi ljudi. Opolikli su ga i ćutke slušali šta im je ispričao. Gnev je u njima rastao sve više i više.

— Kakva prokleta greška — uzviknu Džet besno kad je Adalbert završio. — Šejn, taj pasji sin. Niko drugi. On stoji iza svega toga. Ta kopilađ su nas baš lepo namagarčila. Pre dva sata naišli smo na njihove tragove. Oni su davno pre nas napustili brda.

— Ali, gde se sada nalaze? — upita Adalbert ljutito i pokazavši rukom nazad. — Na ranču nema nikoga. Ni Šejna, ni Rut ni starca. Isto tako nema nikakvih tragova da je ovde bio Markos.

— Šejn sigurno jaše sa Markosom prema Las Vegasu — reče Džet zamišljeno. — To je pravo objašnjenje.

— Ali, zašto je Rut došla u kuću po Markosa, a ne Šejna? — upita Adalbert kome ništa nije bilo jasno.

— Sasvim jednostavno — odvrati Džet. — Zato što ona poznaje kuću kao svoj džep.

— A, šta je bilo s Vini?

— Ona me je pozvala — objasni Adalbert. — Njih dvoje su hteli da se venčaju.

— Ko?

— Markos i Vini.

Džet razvuče lice u užasnu grimasu.

— Hajdemo dole na ranč da uzmemo konje od te proklete žene. Ako ne budemo požurili neće biti ništa od svadbe.

— Konji koje ima Rut nisu obučeni za jahanje — reče Adalber. — Osim toga, većina njih nije potkovana, pa hajde, onda, jaši kroz usijani pustinjski pesak na konju bez gvožđa!

— Onda ćemo uraditi kao Indijanci, napravićemo im obuču od krpa ili od grančica — odluči Džet i potera konja.

Odgalcpirali su do poseda na kome je živela Rut. Na njenom ranču našli su osam konja koji su bili obučeni za jahanje i potkovani.

— To je dovoljno — tvrdio je Džet.

On je odredio momke koji će jahati s njim i Adalbertom. Pošto je Adalbertov konj bio relativno odmoran, on ga nije menjao. Snabdeli su se hranom, a pre svega vodom.

Jeđan sat kasnije grupa se već kretala prema jugu. Njih devetorica konjanika.

Ostatak ljudi iz grupe jahao je na izmorenim konjima dalje prema ranču Perka Markosa. Pinter se zvao čovek koji ih je vodio.

Vini je izašla iz kuće kad je čula topot kopita konja koji se približavaju ranču.

Pinter je umorno koračao kroz dvorište. Prišao je mestu gde je stajala Vini.

— Šta je s Adalbertom? — upita ona zabrinuto. — Zar ga niste sreli?

Pinter skide šešir. On više nije bio mlad čovek, bio je tih i skroman, mada je poznat kao veliki borac i ovde na ranču pripisao je prvoj garnituri ljudi.

— Da, madam — odgovori on. — Sreli smo ga i on nas je obavestio o tome šta se sve ovde dogodilo. Džet, Adalbert i još sedmorica ljudi otišli su u poteru. Mi ćemo osedlati druge konje i krenućemo za njima.

Vini razrogači oči.

— Potera? A koga gone?

— Pretpostavljamo da se Šejn sa Perkom Markosom nalazi na putu za Las Velas gde želi da ga preda sudu.

— Šejn? Kako to Šejn? Kakve on veze ima s tim? Pa, on je još pre nekoliko dana napustio ovu oblast.

— Da, vi to ne znate, madam! Ali, Šejn je došao ovamo da bi uhapsio mister Markosa.

— Zašto?

Pinter sleže ramenima.

— Šejn je verovatno šerif. Sad se udružio sa tom plavom ženom.

Vini je zamišljeno gledala u daljinu. Njene misli vratile su se u Rolins gde je pre izvesnog vremena, praktično, spasila Sejnu život, kad mu je jedna rutja bandita bila za petama da bi ga upucali kao šerifa u Rolinsu.

Odlučila je da ga podseti na to.

— Za jedan sat krećemo — reče Pinter. — Hoćemo malo da se osvežimo i da nešto pojedemo.

— I ja ću jahati s vama — obavesti ga ona.

— Ali, madam, mi jašemo kroz pustinju.

— Prošla sam već jednom tamo, sa Sejnkom.

— To se gazdi neće dopasti — nasmešio se on. — Kako sam čuo on želi da se oženi s vama. Čestitam, madam!

— Hvala! Ali, osedlajte jednog konja i za mene! Naređujem vam to, Pinteru.

— Ako se nešto desi i gazda me kasnije zbog toga bude grdio, pozvaću se na vaše reči, madam.

— Za jedan sat! — doviknu Vini i vrati se u kuću kako bi se obukla za dugi put.

Već jedan sat posle toga napustila je ona ranč sa Pinterom i još dvanaestoricom ljudi. Jahali su na jug. Pod konac pravo u pustinju.

XIV

Sa puškom u ruci, vratio se Šejn ponovo u kamp. Vruć pustinjski vetar duvao mu je s juga u lice.

Perk Markos je ravnodušno sedeo na svom sedlu sa lisicama na rukama. Nije bio navikao na ovakvo jahanje.

Rut je klečala pored Tomija i kvasila poslednjim kapima vode maramu da bi bar malo rashladila lice staroga čoveka koje je gorelo. Podigla je pogled kad je Zapadnjakova senka pala na nju. Bespomoćnost, čak i očajanje u njenim očima.

— Kako mu je? Jesi li bar ustanovila šta je?

Nekoliko krupnih suza skotrljalo se niz njeno lice.

— Ne znam, možda ta njegova duboka starost.

— Pa, koliko ima godina?

— Sedamdeset ili osamdeset. To i on sam ne zna tačno. Zapadnjak razvuče lice.

— Zašto mi to nisi rekla pre polaska? Nije trebalo da ga povedemo s nama.

Ona odmahnu glavom.

— Nikad mi ne bi dopustio da jašem sama. On je moj otac.

Ej, zaboga! Zapadnjak pređe rukom preko oznojenog čela.

Ali, to što pomislio nije rekao glasno.

Markos ustade.

— Kuda se ide dalje? — upita.

— Uvek za nosom — odvrati Šejn.

Markos se nasmejao grubo.

— Nije vas prošla volja za dosetkama, Šejne.

— Nije, ako imate još koje pitanje, može!

Zapadnjak kleče i opipa Tomijev puls. Rut nije skidala oči s njega dok je to radio.

— Davolski slabo — mrmljao je Zapadnjak. Stavio je ruku starog čoveka na čebe i podigao mu očni kapak.

— U nesvesti je — reče on. — Temperatura je tako visoka. Da li je nešto rekao?

Rut odmahnu glavom.

— Nijednu reč.

— U kom predelu se nalaze crvenokošci Šejne? — upita Markos. — Da li još računate na to da će se pojaviti? U tom slučaju mogli biste mi skinuti lisice, pa da preuzmem Tomijevu pušku.

— To bi vam odgovaralo, zar ne?

— Ako se crveni pojave, onda smo mi u istom čamcu. — raspredao je Markos.

— Ako se pojave! — odvrati Zapadnjak.

— Da li ćemo se onda vratiti? — upita Rut zabrinuto.

— Nalazimo se nasred ove proklete pustinje — reče Zapadnjak. — Do Renoa je ista toliko razdaljina kao i do Las Vegasa.

Markos polako ustade i poče da korača po pesku. Rut i Šejn ga pogledaše.

— Treba da se vratimo, Rut! — predloži on. — Mogu da se opkladam da ćemo posle nekoliko časova naići na moje ljude, kojima ću narediti da najpre vrate tvog starog oca, kako bi što je moguće pre stigao do lekara.

Rut brzo pogleda u Zapadnjaka.

Osetio je da ona njemu prepušta odluku, ali iz njenih očiju je pročitao želju, da se on odluči za njenog oca.

Morao je da bira između dva života.

Život Perka Markosa je izgubljen ako stignu u Las Vegas. Ne ginu mu vešala, to je sigurno. Stari Tomi će krenuti na daljeći dugi put, ako ne prihvate ono što im je ponudio Markos.

U ovakvoj prilici, čoveku kao što je Šejn, nije bilo teško da donese odluku.

Klimnuo je glavom prema Rut.

— Vraćićemo se i potražićemo ljude Perka Markosa — reče on. — Nekako ćemo ih pronaći.

Rut se zahvalno osmehnu.

Zapadnjak i Markos su vodili konje. Rut je išla pored mrkov na kome je ležao njen otac i držala njegovu ruku. Satima i satima su išli kroz vrelu pustinju natrag, sledeći svoje sopstvene tragove. Kod Markosa se probudila nada. Više nego svih dana dosad.

Rut se smeškala poverljivo, čim bi srela Zapadnjakov pogled. Visoki čovek bi uvek klimnuo glavom da je ohrabri, mada mu je bilo jasno da on svoj sopstveni život svakim korakom dovodi sve više i više u opasnost, približavajući se ljudima Perka Markosa.

Sunce je zašlo. Markosovi ljudi se još nisu pojavili. Zapadnjak se zaustavi i odredi mesto za logor. Rut je pustila ruku svoga oca i krenula sama dalje. Popela se na jednu dinu i dugo stajala tamo gore u nadi da će ugledati negde u daljini Markosove ljude. Stajala je tamo sve dok nije počelo da se smrkava. Zatim se vratila natrag sa suzama u očima.

— Sutra ćemo naići na moje ljude — tvrdio je Markos. — Sigurno.

Rut priđe Šejnu koji je klečao pored njenog oca. Stari čovek nije više bio živ. Izdahnuo je negde u putu. Rut to jednostavno nije primetila.

Zapadnjak ustade. Rut poče da plače. Klekla je pored svoga oca.

Šejn izvadi iz bisaga lopatu na rasklapanje. Iskopao je grob.

Rut mu je pomogla dok je nosio tog malog, čestitog, starog čoveka. U međuvremenu je pao mrak.

Kasnije su stajali jedno pored drugo ispred male humke. Zapadnjak je držao šešir u rukama. Rut se pripila uz visokog čoveka i naslonila svoju glavu na njegovo rame.

— Sada sam sama — reče ona tužnim glasom.

Stavio je svoju ruku preko njenih ramena.

Markos je sedeo na svom sedlu i napregnuto tražio u mraku njihove poglede, dok su se vraćali u kamp.

— Kad se sve sabere, onda smrt tog starog čoveka pada na vaš račun, Šejne — reče on pošto su njih dvoje seli. — Niste nikako smeli tako starog da ga povede na ovaj teški put.

— Ti si ubica, Markose! — viknu Rut ljutito.

— Pusti ga neka priča — reče Zapadnjak i privuče je sebi. — Računi su ispisani. Tu on ne može ništa više da izmeni.

Rut je tiho plakala skoro celu noć. Tek pred pozru je zaspala, potpuno iscrpljena.

Da li je Markos čekao taj trenutaka? Ustao je i prešao na drugu stranu.

— Pa, sad ćete opet da promenite pravac, Šejne — reče on podrugljivo. — Dobar deo tereta ste skimuli, ali ja se bojim da i Rut neće izdržati.

— Hoće! — odvrati Zapadnjak. — Ako ni zbog čega drugog, onda zbog vas. Vi ste joj prokletu mnogo zla naneli. Bilo bi i pravo da izdrži.

— Ja sam joj onda ponudio milion dolara...

— Znam tu priču — prekide ga Šejn.

— Dopadate se toj ženi, Šejne! Spreman sam da joj isplatim jedan milion, tako da Rut bude srećna sa vama. Ona voli taj ranč i nikad neće hteti da ga proda. Razumete li šta hoću

da vam kažem? Sa malo dobre volje mogli bismo sigurno biti dobri susedi.

— To bi me uvek podsećalo na tog starog čoveka. Kako je i zašto je umro. Ne! To ni Rut ne bi želela.

— U svakom slučaju, mogli biste joj reći šta sam ja predložio — bio je uporan Markos. Vratio se na svoje mesto.

Počeo je novi dan. Rut je ponovo osetila bol u grudima za tim starim dobrim čovekom. Ustala je i otišla do groba. Tamo je ostala sve dok Zapadnjak nije došao i poveo je do njenog konja.

Jahali su ponovo na jug. Rut nije postavila nijedno pitanje.

— Trebalo bi da razgovarate s njom, Šejne, i da joj objasnite moj predlog — reče Markos. — Meni se čini da vi hladnokrvno koristite stanje u kome se Rut nalazi. Ona uopšte ne zna kuda mi sada jašemo.

— Znam ja — oglasi se Rut. — I volim što je tako.

Zapadnjak se isceri. Pogledao je nazad i osmeh se zaledi na njegovim usnama. Ljudi Perká Markosa nalazili su se iza njih. Nisu se još videli. Samo jedan tanak veo prašine koji se iza dina dizao u vazduh odavao je njihovo prisustvo.

Markos primeti Zapadnjakov pogled. Okrenuo se brzo nazad, i sad je na njega bio red da se isceri.

— Tri sata daleko, Šejne!

— Kako ste to izračunali?

— Moji ljudi su se bolje snabdeli hranom i vodom. Eto, mi više nemamo ni kapi vode. Morate je najpre potražiti, i pitanje je da li ćete je naći.

Bio je u pravu, ali ne sasvim. Zapadnjak je znao jedan izvor u ovom predelu i od samog jutra jaše prema njemu.

— Kako stvari stoje — reče Rut mrzovoljno — ti Markose nećeš preživeti. Moraću da te ustrelim ja lično.

Nije bila toliko iscrpljena koliko se Markos nadao. Smrt njenog oca je duboko potresla, ali daleko od toga da je izgubila svoju duševnu ravnotežu.

— Ti? — upitao je brzo.

Hteo je još nešto da kaže, ali je ućutao kad ga je kao britko sečivo presekao njen pogled.

Zapadnjak se stalno okretao nazad. I njihovi konji su dizali prašinu iz peska koji je bio suv kao kost. Bio je ubeđen da Markosovi ljudi već odavno slede taj veo prašine koji ostaje iza njih.

Pred njima se ukaza kanjon. Suvi pesak i prašina ostali su iza njihovih leđa, a tlo je sada bilo kamenito. Ali, iza njihovih leđa odjednom se izgubio i veo prašine koji se dizao u nebo tamo kuda su prolazili. Markos je to primetio i radoznalo posmatrao kako je Šejn odmah promenio pravac.

Jedan sat kasnije, izgubio se i veo prašine njihovih prati-laca. Postojala su dva objašnjenja. Ili se goniloci još uvek nalaze iza njih, kao i ranije, ili su i oni ušli u kanjon.

Ko bi od njih mogao znati za taj izvor? Mada je tamo gore u stenama bilo vode koliko ti srce želi, ipak taj izvor se nalazio daleko od svih uobičajenih prolaza.

Taj izvor bio je okružen sa svih strana stenama, koje su visoko štrčale u nebo, a do njega je vodio jedan jedini prilaz, uzar i neprimetan, za koji su znali samo oni koji jako dobro poznaju ovu oblast i oni koji u njoj žive.

Ovde žive crvenokošci, koje Šejn ni trenutka nije zaboravio. Ali, tragova nije bilo nigde.

Sa „vinčesterkom” spremnom da svakog trenutka uputi vatreni snop u pravcu odakle se pojavi nešto sumnjivo, jahao je Zapadnjak ispred Rut i Markosa koji je vodio ostale konje.

Ogromni zidovi stena odjednom kao da se raspukoše i napravili prolaz kroz koji se ukaza izvor bistar okrepljujuće tečnosti, tu kao na dlanu pred njima. Vodena površina blistala je kao ogledalo.

Mala okrugla dolina bila je prazna. Nigde ni traga od neke divljači.

Zapadnjak dojah do vode i sjaha brzo. Između uskih grebena stena jahala je Rut. Iza nje se na vidiku već pojavio i Markos.

Za njega, izgleda, bekstvo nije dolazilo u obzir. Đavo bi ga znao da li bi pronašao svoje ljude! A, ovo rogato kopile, Šejn, nije mu odalo ništa. Nije saznao ni to da li će pronaći vodu, pa treba li sada da promaši svoje ljude i ostane ovde u pustinji na milost i nemilost ove surove prirode? Ne, svakako je morao da se drži Šejna.

Zapadnjak se iscerio pomislivši na sve to, dok je gledao kako Markos kasa prema otvoru u steni koji vodi prema izvoru.

Ali, Šejn se odjednom trže kao da ga je guja ujela. Munjevito je podigao pušku uvis. Prasnu pucanj i dolina odjeknu, ali Sijuks, koji se bio prilepio kao čičak uz stenu iznad prilaza izvoru, odepao je strelu iz luka.

Crvenokožac je bio pogođen i survao se kao klada odozgo sa stene i tresnuo o tvrdo tlo iza zadnjeg konja.

Istog trenutka pognuo se Markos napred i ispustio jeziv krik. Izgleda, bio je pogođen.

Jedina stvar koju je Zapadnjak tog trenutka video bilo je unezvereno lice plave žene koja se skamenila od straha. Uzeo je revolver i „vinčesterku” u ruke i počeo da puca. Trčao je. Stigao je da povuče devojkicu iz sedla i da je gurne u zaklon. Zatim je i Markosa skinuo iz sedla, ali njemu izgleda više nije bilo spasa. Jedna strela virila je iz njegovih leđa.

Ali, Zapadnjak se nije obazirao na to. Njegovo oružje je sevalo i grmelo i on je pogodio više Sijuks ratnika, koji su tamo gore na poprečnim stenama visili kao stršlejnovi u gnezdu i zasipali troje belaca strelama i olovom iz pušaka.

Cevi njegovog revolvera i puške bili su skoro usijani. Toplota je prodirala čak i kroz drveni deo i on je osećao na svo-

jim dlanovima. Ali, pucao je dalje, sve dok ispred njega nije više bilo cilja.

Spustio je oružje. Vrebao je izvesno vreme i okrenuo se svuda unaokolo. Oprezno je koračao napred, sa „vinčesterkom” i „koitom” spremnim za paljbu, i odlučnošću da svoj život brani dokle god se to može.

Crveni su se razišli. Zapadnjaku je bilo jasno da će se oni ponovo pojaviti. I to uskoro! Zato i nije hteo dugo da ostane pored izvora sa Rut i Markosom.

Sa užasom je pomislio na Markosa. Okrenuo se i brzo pošao u uski klanac.

Rut je klečala pored Markosa. On je ležao na trbuhu i stenjao.

— Zaboga, Šejne! — uzdahnula je Rut kad je on čučnuo pored nje. Pogledala ga je uplašeno.

Zapadnjak izvadi nož iz čizme i brzo mu raseče jaknu i košulju, kako bi utvrdio gde je tačno ušla strela i koliko duboko.

Perk Markos je ipak bio izgubljen i time je put u Las Vegas bio završen.

Zapadnjak je izvukao strelu iz tela Perka Markosa i zajedno sa Rut stavio mu je zavoj da rana ne bi krvarila. Osvrnuo se na sve strane da bi pronašao neko sigurno mesto gde bi mogao da ga skloni. Bilo je mnogo udubljenja u stenama. Okrenuli su ga na leđa i smestili u zaklon.

Niko od njih troje nije imao prilike da utoli svoju žeđ. Samo su konji napunili u međuvremenu svoje stomake. Zapadnjak se nasloni u stranu pored vode. Napunio je bocu i vratio se kod Markosa. Gurnuo je bocu devojci u ruke kako bi dala Markosu da pije. Posle toga napunio je još boce iz kojih su se Rut i on osvežili.

Klekli su pored Markosa, ispili još koji gutljaj i posmatrali njegovo lice koje je postajalo sve tamnije i tamnije.

Posle izvesnog vremena Markosovi očni kapci su se spustili. Pogledao je Rut i nasmešio se. A, zatim, se njegov pogled zaustavio na Šejnu.

— Šejn, to prokleta kopile, s kim se nije mogao postići nikakav sporazum! — krkljao je on.

— Markose, molim te budi miran! — reče Rut nežno. Pokvasila je jednu maramu i obrisala mu znoj i pesak sa lica.

Zapadnjak pređe rukom preko njegovog čela. Znoj se lepio. To svakako nije bio dobar znak.

— Moji ljudi će mi pomoći! — dahtao je Markos. Ponovo je zatvorio oči. Podigao je ruku i mahao u vazduhu. Rut je prihvatila.

— Vini! — mrmljao je on.

Zapadnjak razvuče lice.

— Bunca! — reče Rut.

Šejnu je to već bilo jasno. Ali, zašto?

Markos je još nekoliko puta ponovio to ime „Vini” sve dok nije izdahnuo.

Zapadnjak je skinuo šešir. Rut ga je uplašeno gledala, kao da ne razume šta se to događa. Prišla je Markosu i opipala mu puls.

— Gotovo je — reče Šejn i ustade. Osvrnuo se na sve strane da potraži mesto gde bi mogao da sahrani Markosa.

Ali, tlo je svuda bilo kamenito. U stenama nije rasla nijedna travka.

Izašao je iz kotline da pogleda unakolo. Ali, primetio je nešto drugo. Grupa konjanika približavala se mestu gde su se nalazili.

Rastojanje je iznosilo jedva tri stotine jardi. Prišao je brzo steni, podigao pušku uvis i opalio jedan metak u vazduh.

Jahači su odmah stali. Bili su to Džet i Adalbert sa svojim ljudima.

— Prišli ste suviše blizu! — viknu Zapadnjak.

— Da razgovaramo s tobom, Šejne! — odvrati Džet.

— Ne! Ako se ne povučete, ubiću Perka Markosa. I, to je moja poslednja reč — kriknu Zapadnjak. Njegov glas zvučao je preteći.

Okrenuli su se i pošli natrag. Ali, Zapadnjaku je sve bilo jasno. Jer, to nikako ne znači da su se stvarno povukli.

Vratio se mestu gde se nalazila Rut. Ona je čula pucanj i ustala.

— Njegovi ljudi? — upita ona zabrinuto.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Je li i Vini s njima?

— Vini?

— Da, ona devojka s kojom si ti došao u Reno?

Zapadnjak razvuče lice.

— Ona je sklopila ugovor s Markosom, koji sam ja odbila — reče Rut zamišljeno. — To mora da se desilo onih dana dok si ti bio kod nas na ranču.

Zapadnjak pogleda Perka Markosa.

— Da li si ti razočaran što je ona na tako nešto pristala? — htela je da zna Rut.

Nasmejao se.

— Ne, nisam. Za milion dolara! —

— Onda ti mene smatraš glupom što nisam prihvatila njegovu ponudu, Šejne?

— Rut, molim te! Vini je nešto sasvim drugo. To je...

— Znam da je radila u bordelima — prekide ga ona.

— Time je sve objašnjeno — reče on. — Ne, nisam je primetio među jahačima. Uzmi konja i pođi za jahačima. Jer, čim momci saznaju da je Perk Markos ispustio dušu...

— Ja sam spavala sa Markosom — prekide ga ona ponovo.

— Pa šta onda? To je bilo davno, ili?

— Možda je trebalo da ja prihvatim taj sporazum. Samo nisam mogla nikako da se pomirim s ti da mu to dete, moje dete, prepustim bez ikakvih uslova i zahteva. A jednoj takvoj ženi, kao što je Vini, to svakako nije teško palo.

— Ti nisi Vini, i ja ne želim da svoju glavu razbijam o tome ko je u pravu. Ostavimo tu temu po strani. Čim ti nitko vi saznaju za njegovu smrt, ovde se više niko neće nasmejati. Zato bih najviše i voleo da ti uhvatiš svog konja za uzdu i odjaseš njegovim ljudima. Možda će te neko od njih odvesti na tvoj ranč.

Gledala ga je ozbiljno.

— Zašto hoćeš da me se otarasiš? — upita ona ljutito.

— Ne želim da te se otarasim! — viknu on razdraženo. — Najkasnije za dva ili tri sata iz njihovih cevi će bljunuti vatra, a onda će mi biti potrebne i ruke i noge da spasem svoj sopstveni život. U tom slučaju, neću imati vremena da i tebe štitim.

— Iskren si, Šejne!

Hteo je to namerno. Ako ostane pored njega, biće u sve većoj i većoj opasnosti. Svakako, Rut je izvela Markosa iz njegove kuće. Ali, Zapadnjak je bio ubeden da će ti momej imati razumevanje za taj njen postupak. Uostalom, nju je Markos tako duboko uvredio i ponizio.

— Ako ostaneš sa mnom, onda se nalaziš u opasnosti da ti se desi nešto strašno! — reče on blago.

— Ne želim da te ostavim samog!

Zapadnjak podiže pogled naviše i pokaza rukom strme stene koje su delom visile poprečno.

— Vrlo je verovatno da mi je to još jedan jedini put koji preostaje, ako mislim da se izvučem odavde — reče.

Ali, ona se nije uplašila. Podigla je glavu i pažljivo zagledala sve stene unaokolo. Najzad se njena ruka ispružila i pokazala preko izvora na drugu stranu.

— Pogledaj dobro onamo, Šejne! Tamo ćemo uspeti. Čini mi se da je teško samo u prvom delu, a zatim će nam biti potreban laso. Uspećemo!

Zapadnjak je bio zapanjen. Već se nekoliko puta osvrtao na sve strane, ali taj dosta povoljan prolaz nije primetio. Ali, tu će ipak biti đavolski naporno da se savlada uspon, pogotovu za jednu devojk. Skoro da nije verovao da je ona u stanju da se popne gore. Ipak, bio je oduševljen što je ona primetila taj ussek u steni.

Osmehnuo se.

— Mustang leđi! — uzviknu on zadovoljno.

Posmatrala ga je ozbiljno, Ali, postepeno su njene erte na licu postajale sve blaže i najzad se osmehnula.

— Kaži to još jednom! — zahtevala je ona.

— Šta? — upita on iznenađeno. — Mislio sam da ti ne voliš da čuješ to?

— Ali, kad ti to kažeš, onda je tu nešto drugo.

— Mustang leđi!

Prišla mu je, i on je zagrli i poljubi. Osetio je da ona to želi. I tako je i bilo. Njene vrele usne pripile su se uz njegova usta.

— Hajde da se odmah popnemo gore — predloži ona. — Ti ljudi će se već pobrinuti za Markosa.

Zapadnjak pride svom konju da donese laso. Pogledao je gore u visinu.

— Mislim da bi za jedan sat uspeli da se popnemo — reče on vrteći glavom.

Njene svetloplave oči su sijale od zadovoljstva dok je oko svoga struka vezivala bocu sa vodom. Oko vrata je stavila svoje čebe.

Napolju u kanjonu prasnu pucanj.

— Šejne — odjeknu Džetov glas i prolomi se kroz stenje. Eho ga odnese daleko kroz kameniti predeo.

Zapadnjak i Rut smesta krenuše u zaklon.

— Šejne, Vini je ovde! — grmeo je Džetov glas. — Ona želi da razgovara s tobom.

— Sto mu gromova! — opsovao je Zapadnjak i pogledao mrtvog čoveka.

— Hajde da se izgubimo, Šejne — preklinjala ga je Rut. Prišla mu je i uhvatila ga za ruku. — Brzo, molim te!

— Oni su tu pred ulazom! — odvrati Šejn. — Kad osete da se ovde ništa više ne miče, navalice unutra, a mi svakako nećemo za to vreme uspeli da se popnemo gore. Ni slučajno. Smaknuće nas kao zečeve. Pogotovu kad saznaju da je Markos mrtav.

— A, šta nameravaš da uradiš, Šejne?

Zapadnjak se oslobodio njenog zagrljaja. Ustao je i uzeo pušku u ruke.

— Čekaj ovde, Rut! Gurni Markosova stopala u stranu tako da mogu da ga vide.

U njenom pogledu ogledao se strah. Bojala se, za njega.

Privukao je njenu glavu nežno na svoje rame.

— Uspećemo — reče on i pođe napred.

Džet je stajao napred u klanu.

— Nikakvo podmetanje trulih dasaka! — doviknu Šejn. — Ako je Vini s vama, onda neka stupi napred, a ti nazad!

Džet se povuče i u tom trenutku pojavi se Vini. Mada mu je Rut rekla da je ona tu, Zapadnjak nije verovao u to što je čuo. Ali, to je ipak bila ona, Vini!

Spustio je cev puške i prišao joj nekoliko koraka bliže.

— Zdravo, Vini! — uzviknu on i osmehnu se.

Ona se namrštila.

— Molim te da spaseš život Perku Markosu — doviknu ona slabim glasom. Njene usne su drhtale.

— Pa, ne zavisi to samo od mene — odgovori Zapadnjak.

Prostrelila ga je pogledom.

— Mislim da treba da shvatiš jednu stvar, ja imam pravo da te zamolim za tako nešto, zar ne?

Šejn je udahnuo vazduh. Naravno da ima pravo! Rolins. Šta je ona tada učinila za njega! Pustila ga je u bordel unutra,

a odmah zatim pokazala mu tajna sporedna vrata. Dok su banditi prevrnuli sve naopačke, on je već bio uhvatio maglu.

Da! Tačno je. Ona mu je spasla život.

Da li da joj kaže da je Markos mrtav? I, kakav je njen uticaj sada?

— Dozvoli mi da razgovaram s njim! — zahtevala je.

— To mi je proketo teško, Vini! Vidiš i sama da se nalazim u gadnom sosu.

— Čini pustiš Markosa, nećeš više biti u takvom položaju. Ja znam, ti si šerif. Zaboravi za trenutak svoj posao i dozvoli mi da razgovaram s Markosom. Daće ti novca i novca!

— On je bandit! — uzviknu Šejn.

— Markos i ja smo hteli da se venčamo. Dakle, ti hoćeš da razoriš našu sreću?

Zapadnjak namesti grimasu na licu.

— Čuo sam o nekakvom ugovoru za milion dolara — reče.

— U međuvremenu smo sklopili ugovor o braku! — viknu ona i izvadi iz džepa jakne neki papir. Pružila ga je Zapadnjaku.

Šejn ga je preleteo pogledom i vratio ga.

— Zao mi te je! — reče on i osmehnu se umorno.

— Znam da je moguće da i u Las Vegasu stanemo pred oltar on i ja. Ali, sada se ne radi samo o njegovom posedu i nasleđu moga deteta. Ja njega volim. Volim ga više nego što sam ikada volela tebe, Šejne. Zato i želim da on ostane u životu. Molim te da bude tako! A, tebi je jako dobro poznato da ta molba nije jeftina. Isplatiće se hiljadostruko. Budi siguran u to. Nije ti, valjda, srce od kamena.

— Vini, on je...

— Ovog puta se radi i o tvojoj koži, Šejne. Ti sa sobom vodiš jednu ženu i jednog jako starog čoveka. Ljudi Perka Markosa su spremni na sve. Oni će vas goniti sve do smrti, sigurno!

— Izdržaćemo — objasni joj on, pokušavajući da izbegne pravi odgovor.

Kolebao se da li da joj kaže da je Markos mrtav ili, pak, da to prećuti, radi sebe i Rut!

— Molim te, Šejne!

— Vini, on je mrtav.

Gledala ga je ukočeno, kao da ne veruje svojim ušima.

— Napali su nas Indijanci. Ovde na izvoru. Dakle, ja nikako ne mogu da ti ispunim želju.

— Lažeš!

— Vini!

Suze odjednom grunuše niz njeno lice kao planinski potok u proleće.

Zapadnjak joj priđe. Stavio je svoju ruku oko njenih ramena i poveo je nazad.

Rut ustade. Posmatrala je bez ijedne reči šta se pred njom dešava.

— Ko ga je ubio? — upita Vini kad je ugledala nepokretno Markosovo telo.

Šejn uze lagano strelu i stavi je u njenu ruku. Povukao je čebe u stranu i okrenuo Markosa na leđa. Skinuo je čak i zavoj kako bi joj pokazao ranu.

— Naredi ljudima da se udalje odavde, Vini — predloži Šejn.

Pokrio je ponovo Markosa čebetom.

— Indijanac! — ciknu Vini i baci strelu. — Ne, ti si ubica, Šejne!

— Šejn je čovek koji štiti zakon — dobaci Rut. — Markos je zločinac. Ucenjivač, lupež, lopov i ubica. To nisu samo priče, imam ja prikupljenih dokaza o tome. Evo ovde su. Ako želite, možete da pogledate!

Vini obori pogled.

— Oprosti, Šejne! — reče zamišljeno. — Čini mi se da si ti u pravu.

Okrenula se i krenula prema izlazu iz udoline.

— Šejne, ne daj joj da ode! — kriknu Rut.

Zapadnjak je znao na šta se odlučio. Rizičan i drzak korak. Nešto nalik na samoubistvo. Ali, ipak...

— Ne daj joj da ode, Šejne! — preklinjala ga je Rut. — Čim ljudi saznaju da je Markos otišao sa ovog sveta, doći će da se osvete.

XV

Vini zastade u klancu. Bila je kao ošamućena. U glavi joj se vrtelo.

Džet i Adalbert pritrčase i skloniše je u stranu. Njih dvojica izmenjaše poglede. I jedan i drugi vrteli su glavom.

— Šta je rekao taj kućkin sin, sto mu gromova? — upita Džet.

— Izvući ćemo Markosa, madam! — dodao je Adalbert odlučno. — Do Las Vegasa je daleko, i to kopile neće izdržati tako dugo.

— Sve je uzalud — reče ona slomljenim glasom. — Markos je mrtav.

Cela grupa ih je ubrzo opkolila.

— Je li ga taj đavolski izazovac upucao? — kriknu Džet divlje. — Spremajte se ljudi. Idemo smesta po njega.

— Markosa su ubili Indijanci — objasnila je Vini. — Crveni su ih napali tu pored izvora i Markos je dobio strelu u leđa, to sam videla svojim očima. Poslaćemo nenaoružane ljude neka uzmu njegovo telo, i onda se svi vraćamo natrag.

— Vini, šta je vama? — upita Džet ogorčeno. — Zar da pustimo tog prokletog pasjeg sina Šejna, da se izvuče odavde?

Tog nitkova koji je ubio našeg gazdu i vašeg budućeg supru-
ga!

— Nikad! — viknuo je Adalbert besno. — Ja se s tim ne slažem. Taj prokleti pas mora pod zemlju i to što dublje.

— Džete, ovo je naredba! — viknu Vini.

— Ali, Vini! — huknu Džet. — Vi ne možete da nam naređujete. Markos je hteo da se oženi sa vama, ali, na žalost, do toga nije došlo.

Vini izvadi ugovor o sklapanju braka i pocepa ga.

— Poznato mi je, Džete! — viknu ona besno. — Ovaj ugovor nije stupio na snagu. Ali, onaj prvi važi. Dobiću milion dolara od nasleđa Perka Markosa. A, dete koje mi leži na srcu, biće njegov naslednik čim ugleda ovaj svet. Zar ja stvarno ne mogu da vam izdajem nikakva naređenja?

— Da li ćete dobiti dete od našeg gazde, to bi trebalo da znate već sada, zar ne? — upita Adalbert kreštavim glasom.

— Žena to oseti — odgovori Vini blago. — Džete, ja bih želela da se vratim na ranč, zajedno sa telom Perka Markosa. Pošalji četiri čoveka kod Šejna.

Adalbert je besno ispružio ruku prema ulazu u usku udolinu. Mahnuo je ljudima.

— Odande ćemo doneti mrtvog čoveka, ali, ne samo njega — viknu on. — Nadam se, da će biti tako.

Sa svih strana odjeknulo je odobravanje.

Adalbert krenu napred brzo i svi mu se momci pridružiše, osim Džeta.

Vini uhvati plavokosog revolveraša za jaknu.

— Zaustavi te momke! — viknu ona. — Ja ti to naređujem, Džete.

— Ali, Vini! — odvrati on mirno. — Pre nego što dobijete to pravo da naređujete, mora dete ugledati ovaj svet. A, što se mene tiče, ja stvarno ništa ne primećujem. Vi samo pretpostavljate. Šta vam to znači? I ja sam za to da osvetimo gazdu. Markos je bio dobar čovek. Ponosim se time što sam imao prilike da radim za njega. Ne, Šejn ovog puta neće proći tako jeftino kako mu vi možda želite, madam.

Pucnji padoše. Olovne kugle poleteše iz revolvera i pušaka.

Džet se okrete na drugu stranu i požuri prema svojim ljudima koji su osuli žestoku paljbu.

Napred je koračao Pinter s puškom u ruci.

— Mister Pintere — kriknu Vini u očajanju.

Ali, on je koračao dalje, odmahnuvši rukom.

— Džet i Adalbert su ljudi Perka Markosa — doviknu on. — I, ja ću slušati njih.

Vini ga isprati pogledom i priđe svom konju.

Pucnjava je postala žestoka. Svi ljudi su se još uvek nalazili u klancu i pucali kroz uski prolaz koji je vodio do izvora.

Šejn je bio žilav momak, ali ovog puta protiv sebe je imao gomilu neprijatelja.

Vini se pope u sedlo. Obola je konja i pošla napred.

Bilo joj je već dosta svega. Videla je nepokretno telo Perka Markosa. Treba li da se pred njom iskezi i košćato lice tog visokog Šejna? Ne, to bi bilo suviše za njene napregnute živce.

Brzo je iz klanca izjahala i krenula kanjonom.

XVI

Zapadnjak opsova i ponovo napuni oružje. Za trenutak je vatromet tamo napolju prestao. Na njegovu sreću usek u steni je bio tako uzan, da je jedan jedini čovek mogao da zaustavi čitavu četu pešadije, sve dok ima municije.

Okrenuo se da vidi gde se nalazi Rut. Skoro sto stopa je već bila savladala. Ali, penjala se hrabro sve više i više. Divio se toj ženi i pitao se, kako je taj Markos imao hrabrosti da njoj ponudi jedan takav ugovor.

Kod Vini je to bilo nešto sasvim drugo. Prostitutka. Nekad se tim bavila i nije joj bilo teško da se sada ponovo vrati svom starom poslu.

— Šejne! — grmeo je tamo napolju neko. — Predaj se. sto ti gromova! Ili ćemo biti prinuđeni da te izvučemo za uši iz te proklete rupe. Pomisli na to da je pored tebe jedna žena kojoj ne želimo da učinimo ništa nažao. Ali, može se desiti da je slučajno pogodimo.

Zapadnjak se ispravi koliko je dug iznad stene koja mu je služila kao zaklon. „Vinčesterka” je opasno vrebala sa njegovog kuka.

— Šta toliko brbljate! Krenite već jednom! — zagrme on.

Izgleda da tim ljudima tamo nije bilo potrebno da se kaže dvaput. Odjeknu prasak iz pušaka i gomila olova fijukala je iznad Zapadnjakove glave kao da ih je sam đavo usmeravao tako precizno prema cilju kome su upućene. Desetak ljudi potrčalo je zatim prema useku.

Zapadnjak je hladnokrvno sačekao da dođu na brisani prostor gde više nije bilo zaklona.

Njegova „vinčesterka” se oglasila žestoko. Razbesnela horda raspala se kao mehur od sapunice.

Čuli su se jauči pogodenih momaka koji su kao kakve klade padali na tlo i više se nisu micali.

Isto tako naglo kako je i počeo, napad je iznenada i prestao. Odjek pucnjave izvesno vreme se još odbijao o glatke stene, a zatim se sve utišalo.

Zapadnjak je pogledao u pravcu gde se nalazila Rut.

Srce mu je zaigralo kad je ugledao koliko visoko se već bila popela.

Šta li će ove noći doživeti? pitao se on. Možda će ipak umaći sa ovom čudnom ženom, ili će ga ta divlja horda besnih revolveraša pregaziti kao da je on neki mali crv.

Odnos snaga je stvarno bio neravnotežan.

Tamo u klancu bilo je njih mnogo, oko četrdesetak momaka, a do Rut gore u visinu tridesetak stopa, i to bez ikakvog zaklona. Put bez ikakvog zaklona, a morao se držati obema rukama. A. bio je sam.

Potrajalo je još dugo, dugo. Skoro ceo sat dok oni nisu krenuli ponovo u napad. Ipak, Zapadnjak je tako i predviđao. Ponovo je pucao kao da je poludeo. Na sve strane je sevalo kao da hiljadu munja para nebo. Ispraznio je svoju pušku i prihvatio Tomijevu.

Nijedan nitkov nije uspeo da se probije kroz prolaz u kotliću gde se nalazio izvor.

Pošto je ispraznio i poslednje metke, napunio je svoju i Tomijevu pušku. Obesio se o uže i počeo da se penje prebacivši ga oko vrata.

Penjao se brzo uvis. Znao je da će biti izgubljen ako se ti momci iznenada pojave dole ispod njega i upucaju ga kao zeca. Njegove ruke bile su krvave. Žurio je. Radilo se ipak o njegovom životu. Ubrzo je bio sav obliven znojem. Njegove ruke i noge počele su da drhte.

Jednog trenutka, ugledao je Rut tamo negde gore. Ali, to je bilo tako visoko, ili se njemu samo tako činilo. Neka stena mu se isprečila na putu. Dahtao je i psovao, ali je nastavio da se penje. Sve dotle dok nije osetio kako mu Rut svojim nežnim ženskim prstima dodiruje ruke.

Dozvolio je da mu ona pomogne. Bio je iscrpljen. Koraknuo je još samo dva koraka i stropoštao se kao klada. Bio je totalno iscrpljen.

Rut je klekla pored njega. Skinula mu je šešir s glave i obrisala mu čelo.

Najzad je on uspeo da skine kaiševe oružja sa vrata i legao na leđa.

Rut se smeškala zadovoljno. Bila je srećna. Zapadnjakovo lice bilo je obasuto vatrenim poljupcima.

U poslednjem trenutku pobegao je ispred raširene ruke smrti. Prihvatio je Rut u svoje naručje i zagrlio je nežno.

— Uspeli smo, draga — dahtao je on.

Tako zagrljeni dugo su ležali sve dok se visoki čovek nije oporavio od silnih napora.

Ruku pod ruku krenuli su dalje. Sumrak se polako spuštao i ubrzo je noć raširila svoja krila.

Zapadnjak je potražio sklonište za noć. Visoko, tamo gore, našao je jednu pećinu gde je bio siguran da ga niko živi na ovom svetu neće iznenaditi.

Dok je Rut pravila ležaj od granja i ćebadi, Zapadnjak se još jednom osvrnuo unackolo.

Bili su sami, i ništa više nije moglo da ih uznemiri. Brzo su našli jedno drugo. Njihova tela su utonula u jedno. To je bio život, i visoki čovek je odahnuo zadovoljno.

XVII

Džet mahnu levom rukom. Ljudi su išli suviše brzo napred. A, to nikad nije dobro. U klanecu je zavladao mrak. Čak i u maloj kotlini gde se nalazio izvor, senke noći bile su već raširile svoja krila.

Adalbert je našao četvoricu dobrovoljaca, koji su se zakleli da će ovog puta dospeti do izvora, živi ili mrtvi.

Svi ostali stajali su spremni levo i desno od prolaza.

Džet zastade dah kad je ugledao kako Adalbert prvi ulazi u usek. Puzeći četvoronoške kretali su se ostali za njim. Džetu je srce kucalo kao da je pomahnitalo. Usudio se da krene još jedan korak napred. Njegov „kolt“ je bio spreman da munjevito opali, čim sevne pucanj iz Šejnove puške.

Njegove oči su se suzile, a pogled je vrebao ispitivački. Znao je koliko je Šejn opasan, a video je kako taj divlji momak odbija napade pucajući sa kuka, pogađajući davolski precizno, i zato je i držao revolver u visini glave, spreman da svakog trenutka pošalje vatrene snopove u pravcu svog neprijatelja.

Sekunde su prolazile. Napregnutost je rasla sve više i više. Džetovi nervi su bili napregnuti kao strune.

Odjednom je ispred sebe ugledao neku priliku. Da li je to Šejn? Nanišanio je. Ali, u tom trenutku se začuo nečiji glas. Odjek se nastavio kroz kotlinu, odbijajući se o stene.

Bio je to Adalbert. Trčao je prema useku i Džet spusti svoj revolver.

— Umakli su! — kreštao je Adalbert — svi su pobegli. — Samo je još mrtvo telo Peka Markosa tamo.

Džet potrča. Cela grupa pojuri kroz prolaz. Izašli su na čistinu i uperili svoje poglede gore u stene. Okretali su se na sve strane i psovali besno. Njihova oružja opasno su se okretala u krug. Ali, ono što su tražili, nisu ugledali.

Već je polako počelo da se smrkava.

— Pa, to stvarno nije moguće! — grmeo je Džet. — Šejn je možda i uspeo da se popne gore, ali ta žena i starac, nikako! Adalbert mu priđe.

— Da li bi se ti usudio da uradiš tako nešto? Sa nekom ženom?

— Taj prokleti pasji sin! — škrgutao je zubima Džet. Prišao je Markosu i zagledao ga sa svih strana.

Pinter stade pored Adalberta.

— Šta ti misliš, Pintere? — upita ga dežmekasti revolveraš.

— Neće nam biti tako lako da izađemo na kraj s tim momkom — mrmljao je Pinter. — Šejn je jedan od onih kućkinih sinova, koga bih radije pozeleo kao prijatelja, nego kao neprijatelja.

Adalbert pljunu besno.

— Samo ti malo pričekaj — kreštao je. — Ovde nam je umakao, zahvaljujući tom vratolomnom penjanju uz te đavolski opasne stene. Ali, on nam neće umaći. Uhvatićemo ga, pa makar ga gonili do kraja sveta. Pokajaće se taj kućkin sin što je ostavio konje.

Potapšao ga je po ramenu i prišao Džetu koji je sa većinom ljudi stajao pored tela Perka Markosa.

Ćutke su mu ljudi napravili mesto da može da priđe bliže. Svi su bili skinuli šešire. I Adalbert skide šešir sa glave kad je ugledao bledo i ukočeno lice Perka Markosa.

Dugo je vladala tišina.

Džet je najzad stao ispred mrtvog čoveka i podigao pesnicu uvis.

— Tvoja smrt nas je duboko potresla, Markose! — prasnu on. Odjekivao je na sve strane. — Ali, mi ćemo te osvetiti! Gonićemo to kopile sve dotle dok ga ne sateramo u čošak, a onda će njegov šešir biti nataknut na najbliži kolac. Neka sam proklet ako ne bude tako!

Spustio je pesnicu i okrenuo se unaokolo.

— Jedna grupa će odneti gazdu na ranč — naredi. — Mi ostali, gonićemo Šejna sve dotle dok ga ne smaknemo.

Njegov glas je bio jasan i oštar. Ljudi su potvrđno klimali glavom.

— Pintere, uzmi šestoricu ljudi i odnesite gazdu kući — naredi on. — Svi ostali sedlajte konje!

Ljudi su brzo napustili kotlinu. Najpre su osedlali konje, odveli ih do izvora da do mile volje utole žeđ, a zatim napunili svoje boce vodom.

Pinter i njegovi ljudi natovarili su Perka Markosa na njegovog konja i vezali ga da ne bi skliznuo. Da bi zaštitili leš od sunca prebacili su preko njega jedan čaršav i pričvrstili ga.

Džet i Adalbert su pozvali ljude i izjahali s njima iz kotline.

Jahali su celu noć, i kad je dan najavio svoj dolazak, pred zoru, naišli su na Šejnove tragove.

Džet i Adalbert se pogledaše.

— Šta je to sad? — čudio se Adalbert. — Samo dva čoveka su prošla ovde!

Brzo su sjahali i klekli pored tragova.

— Rut i njen otac! Neka nova zamka tog prokletog kućkinog sina! — huknu Adalbert besno.

Ustao je i osvrnuo se na sve strane.

— Ja mislim da je jedno Šejnov trag — reče Džet. — Pogledaj te četvrtaste tragove, kao dečji grobovi. To je on.

Adalbert još jednom pažljivo zagleda.

— Izgleda da si u pravu, Džete. A, ova druga osoba bi mogla biti Rut, ili onaj reatorij jarac. Ali, meni se čini da je starac odustao i nije nastavio put s njima. Ali, zašto? Da li ti možda imaš neko objašnjenje?

— Sto mu gromova, nemam! — prasnu Džet i ustade naglo. Vratili su se konjima i uzjahali.

Ljudi su u međuvremenu ostali u sedlima i napregnuto posmatrali dvojicu revolveraša.

— Da li da sledimo tragove, ili da potražimo starca? — upita jedan čovek.

— Stari jarac nam nije potreban! — viknu Džet razdraženo. — Mi ćemo goniti Šejna, i to nam je jedini cilj.

Poterali su konje.

Ubrzo je zemljište postalo tako strmo da su morali da sjašu i vode konje. Ali, najzad se više nije moglo ni tako. Morali su da ostave konje.

Bilo ih je još uvek više od trideset ljudi. Džet je ostavio desetericu da ne bi omogućio Šejnu da se dokopa njihovih konja i umakne im.

Posle sata hodanja naišli su na neku pećinu. Bilo je jasno da je Šejn ovde sa ženom ostao duže vreme.

Nastavili su put. Tragovi su skretali u stranu.

Adalbert je psovao.

— Prokleti pas!

Stali su. Dalje se nije moglo. Šejn je krenuo strminom prema severu. Morali su da se vrate natrag i uzmu konje.

Ljudi su psovali. Bili su besni. Požurili su natrag.

— Izgubili ste tragove? — upita jedan momak koji je bio ostao kod konja. Nisu čuli pucnje tamo gore, i jedini razlog što su se tako brzo vratili mogao je biti taj da više nema tragova.

— Taj pasji sin prešao je brda i namerava da pređe neške preko pustinje — odgovori Džet i vinu se dahćući u sedlo. — Moramo jahati unaokolo oko celog planinskog masiva. Napred, momci!

Ljudi su polako pristizali. Prošlo je skoro dva sata dok se svi nisu okupili i krenuli za Džetom i Adalbertom.

Jahali su brzo. Džet je stalno opominjao ljude da žure.

U podne, kad je vrućina bila najveća, stigli su do pustinje. Kamenite stene ostale su za njihovim leđima. Brežuljci i dine ispreseicali su široki predeo koji se nalazio pred njima.

Džet je odjahao do prve dine i tamo gore se zaustavio. Cela grupa, jahača okupila se oko njega. Napregnuto su osmotrili daljinu da bi otkrili bilo kakve tragove Šejna i žene koja s njim gaca kroz to nepregledno more peska.

Ali, nisu primetili ništa što se micalo.

Adalbert pljunu besno. Bio je razočaran što sve ide tako naopake.

Džet nastavi da jaše dalje, ne izustivši nijednu reč. Ostali su krenuli za njim. Došli su ponovo do mesta gde su se jasno videli Šejnovi tragovi. Znači, još uvek se kretao prema severu.

Ali, jedan sat kasnije tragovi su nestali. Džet podiže ruku uvis i krenu u stranu.

— Stoj! — viknu on. — Aha! Odavde je kučkin sin brisao tragove.

Grupa je stala. Svi su sjahali. Džet i Adalbert su nastavili da se kreću starim pravcem i napregnuto motrili ne bi li otkrili ponovo tragove.

Trčali su na sve strane i saginjali se često. Ali, tragove nisu uspeli ponovo da pronađu. Šejn i Rut kao da su propali u zemlju.

Džet i Adalbert su stajali jedan pored drugog i zamišljeno gledali u daljinu.

Šejn se dosad kretao prema severu, to znači da je odlučio da Rut odvede na njen ranč. U tom pravcu se i nastavljalo pustinjsko zemljište, i tek pet do šest milja u daljini ocrtavali su se na nebu bregovi i uzvišenja.

Levo i desno od njih, a i u pozadini štrčale su u nebo kamenite stene, ogroman masiv, visoke oko osam hiljada stopa.

Adalbert je uputio mračan pogled u taj tajanstveni planinski predeo.

— Imam nekakvo glupo predosećanje — reče on — da taj prokleti jazavac sedi negde gore u brdima i smeje se kao lud dok nas gleda kako se mučimo.

Džet se okrete i pođe za njegovim pogledom.

— U tom slučaju morao bi da ima krila!

— Počinjem da verujem da je taj momak stvarno u stanju da učini sve — reče Adalbert zamišljeno. — Ama baš sve.

— Jašimo dalje — reče Džet pomirljivo. — Tražiti Šejna u ovim gudurama, to je kao da tražimo iglu u plastu sena. Sađa nam je jasno da on želi da dovede Rut na njen ranč. Sačekajmo ga tamo, i onda je gotov!

Adalbert namršteno pogleda plavog momka iz Teksasa.

— Ko? — upita on brzo. — Nikad se taj nitkov neće pojaviti tamo, budi siguran u to. Njegov zadatak je završen. Pošto je Markos sada mrtav on više ništa ne želi ovde da uradi i nestaće kao da ga nije ni bilo. Niemu je jasno da smo mu mi za petama i da želimo da se osvetimo. Samo ako je lud pojaviće se ponovo u Renou. A Rut, Mustang leđi, pronaći će put do svog ranča, ako uspe da se izvuče iz pustinje.

— Hoćeš li ti da se mi ovde rastanemo, ili ćeš nastaviti dalje traganje sa mnom? — upita Džet oštro.

Adalbert je buljio u njega.

— Šta si se ti ono zakleo na Markosovom grobu, sto mu gromova — viknu on. — Tu zakletvu možemo ispuniti samo u tom slučaju, ako uhvatimo tog kućkinog sina. Najbolje je da se podelimo u nekoliko grupa po četvorica ili petorica. Šejn ide peške i mi moramo da nađemo na njega. Nije moguće da je tako daleko odmakao.

Džet se složio s tim. Podelio je ljude na manje grupe i odredio kuda će koja da se kreće.

Nije očekivao mnogo, ali neka se makar nešto preduzme.

Vrućina je bila nesnosna i ljudi su bezvoljno terali konje kroz uzavreli pesak.

U stvari, oni već nedeljama bezuspešno pokušavaju da uhvate tog Šejna. Počelo se onog trenutka kada su na početku pustinje, daleko od Karson Sitija, morali da čuvaju stražu u nameri da tog đavoljeg lisca ščepaju kad bude dolazio iz Las Vegasa. Zatim je Šejn bio savladan u Renou. Ođneli su ga u pustinju i tamo ga zakopali. Ali, on se izmigoljio odatle i otad su ljudi stalno u sedlima.

Krenuli su za njegovim tragovima kada je sa Markosom odjahao prema Las Vegasu, ali od potere skoro ništa, mada ih je bilo tridesetak i imali su dobre konje.

Šejn je bio sam, i njima nikako nije uspelo da ga sustignu, kao da mu je sam davio pomagao da uvek umakne. Drukčije nisu mogli da objasne svoj neuspeh.

Adalbert je bio siguran da će na ovaj način jedna grupa naići na Šejnove tragove. I, bio je u pravu. Četvorica koji su jahali prema zapadu počeli su da pucaju u vazduh. Svi ostali su okrenuli konje i pojurili prema njima.

Tragovi čizama koji su išli prema severu, sada su odjednom skrenuli na istok.

Džet i Adalbert siđoše s konja. Zagledali su dobro tragove. Ispred njih su se nalazila gola brda koja su se protezala od severa prema jugu.

— Nešto mi nije jasno — mrmljao je Adalbert. Zašto je krenuo ovamo?

— Ne znam — odgovori Džet. — U tom pravcu nalazi se Sakramento, ali to je nekih sto pedeset milja i polovina od toga je pustinja. Taj prokleti nitkov je pun trikova. Uostalom, imamo tragove i ići ćemo za njima.

— Na konje! — komandovao je Džet ljudima.

Krenuli su dalje.

Samo je topot konjskih kopita odjekivao kroz pusti predeo. Kretali su se prema zapadu.

Odjednom su u daljini ugledali zgradu nekog ranča.

— Sto mu gromova — kriknu Adalbert — pa, od čega oni tamo žive? Ne vidim nijednu travku unaokolo.

Jedan jahač priđe i stade pored Džeta.

— Tamo žive ovčari — reče on. — Na severu ima trave, a na jugu je mahovina. Dosta povoljan položaj za gajenje ovaca. Čovek koji tu živi zove se Polak Lemon. Dva-tri puta godišnje dolazi u Karson Siti da bi kupio šta mu treba.

— Da li on ima konja? — upita Džet.

— Nema — odgovori čovek. — Samo mazge.

Džet potera svog mrkova i ljudi krenuše za njim.

Sunce je već bilo zašlo i sumrak je već širio svoja tamna krila iznad ranča kad su jahači stigli tamo.

Džet i Adalbert za svaki slučaj narediše da se zgrada opkolu, a zatim su njih dvojica sa još četvoricom ušli u dvorište.

Polak Lemon je bio star čovek. Voleo je samoću. Kad je čuo da se konjanici približavaju izašao je iz kuće. U ruci je držao svoj ovčarski štap.

— Nisam znao da gonite visokog čoveka i plavu devojkicu — rekao je on i slegao ramenima. — Meni oni nisu ništa rekli. Iznajmio sam im dve mazge. Molili su me, i zašto im ne bih pomogao!

— Kad su otišli odavde? — upita Džet.

— Pre dva sata, nema više.

— Možemo li da prenoćimo ovde? — upita Džet i sjaha.

— Nemam šta da vam dam za jelo, jer vas je mnogo — odgovori starac. — Ali, što se ostalog tiče, osećajte se kao da ste kod svoje kuće.

— Šta je to? — viknu Adalbert. — Zar hoćeš da odustaneš od gonjenja, hombre?

— Mrak je, Adalberte. A, osim toga, ti dobro poznaješ ovaj teren koji se nalazi pred nama. Njih dvoje jašu mazge i mi nemamo nikakvih izgleda da ih stignemo.

Idućeg jutra su krenuli dalje. Dvojica momaka su ostali kod starog Lemona na ranču.

Posle pet dana stigli su u Karson Siti. Nisu se zadržavali već su odmah nastavili put prema ranču Perka Markosa.

Kad su izašli iz grada nije ih više bilo od dvadesetak ljudi. Džeta i Adalberta to nije zabrinjavalo. Sada su bili sasvim sigurni gde će naći Šejna.

Sjahali su na ranču Perka Markosa.

Pinter im je prišao. Odmah mu je bilo jasno da nisu imali uspeha.

— Momci, mali predah i onda ko želi idemo da potražimo tog kućkinog sina! — viknu Džet.

— Da li treba i ja da pođem s vama? — upita Pinter.

— Neka te đavo nosi, ako ti sam ne znaš šta treba da radiš — prasnu Džet.

— Ovde su stvari krenule nekim mutnim tokovima — reče Pinter. — Ništa se još ne zna. Vini je uzela advokata.

— U sedla, momci! — naredi Džet.

Bilo ih je sada samo šestorica. Pinter ih je otpratio pogledom. Ostali se okupiše oko njega.

— Sta će biti s nama? — upita jedan.

— Sta? — ponovi Pinter. — Zasad imamo šta da jedemo i da pijemo. Sačekaćemo advokata. Svakako, ovako veliki posed moraće neko da vodi dalje, a zato će mu biti potrebne naše ruke, zar ne?

XVIII

Zapadnjak i Rut su se okupali iza kuće. Dok je visoki čovek prosipao vodu iz bureta i naslonio ga na zid da se ocedi, Rut je gola golcata, samo sa peškirom u ruci potrčala u kuću.

U hodniku je stala kao ukopana. Primetila je čoveka koji je stajao u dnevnoj sobi. Stavila je peškir preko svoga tela i taman je htela da se okrene i istrči iz kuće kako bi opomenula Šejna, primetila je da je to stari Paolo, prijatelj njenog oca.

Rut se uvila u peškir i prišla mu.

— Zaboga, Paolo! — reče ona osmehnuvši se — kako ste me preplašili!

— Šestorica Markosovih ljudi jaše ovamo prema tvom ranču, Rut — reče on brzo. — To su oni najokoreliji i najopasniji revolveraši.

— Oh, nebesa! — uzdahnu Rut uplašeno.

— Gledajte da bežite odavde što pre — predložio joj je Paolo. — Neće proći ni jedan sat, a oni će već biti ovde. Javljam ti ovo dosta kasno, jer sam za to saznao u poslednjem trenutku. Spremao sam se da odvedem mazge Polaku Lemonu, kad je dotrčao moj sin i javio mi.

Šest okorelih revolveraša protiv Šejna! Rut je pretrnula od straha.

— Hoćeš li ostati ovde, Paolo? — upita ona.

— Ne, Rut. Idem. Ja sam star čovek i ne bih želeo da te nitkove natovarim sebi na vrat zato sam vas opomenuo. Odlazim odmah ovog trenutka, a vi bežite u brda, to je najpametnije!

Rut je klimnula glavom. Razumela je potpuno tog starog čoveka.

Paolo je uzjahao konja i krenuo brzo.

Zapadnjak je ušao u sobu.

— Ko je to bio? — upita on.

Devojka zabrinuto pogleda u Šejna.

— Šestorica naoružanih ljudi Perka Markosa uzjahali su konje. Za jedan sat biće sigurno ovde — obavesti ga ona.

Zapadnjak nabra čelo.

— Bolje da dođu danas nego sutra — reče on i osmehnu se. Rut je zinula od čuda.

— Nisi se valjda obradovao što dolaze? — upita ona uplašeno.

— Možda i jesam — odgovori on i sleže ramenima. — Više volim kad nešto neprijatno što pre pregrmi preko moje glave. Jer, to su okoreli lupeži i od njih se niko na ovom svetu ne može sakriti, makar se zavukao i u mišju rupu.

Rešeni su da se obračunaju sa mnoom i neće se smiriti sve dok im to neko ne izbije iz njihovih tvrdih glava, a to će učiniti ja.

— Nećeš valjda ostati ovde na ranču? — upita ona uplašeno. — Šestorica njih, čoveče!

— Bolje što ih nema više — osmehnu se Zapadnjak. — To su znači oni koji su do kraja ostali verni svom gazdi!

— Šejne, nemoj se igrati životom. Hajde, bežimo u brda.

— A, koliko dugo da ostanemo tamo gore, Rut?

— Dva ili tri dana.

— A, onda? — upita Šejn. — Iduće nedelje ponovo. Ti kućkini sinovi nas nikad neće ostaviti na miru. Slediće moje tragove do na kraj sveta. Osim, ako ih malo naučim pameti.

— Šta možeš uraditi, čoveče? Njih je šestorica. a ti jedan jedini, sam!

— Znam koliko ih ima, Rut. To si mi već rekla. Ali, postoje okršaji koji se ni za živu glavu ne smeju izbegavati. Ima tu nešto što me vuče da se najzad s njima obračunam. Mislim da je taj trenutak došao. Obračun će biti žestok. Ti momci su jako opasni.

Prišla mu je i stegla ga čvrsto.

— Ako me tako budeš držala — mumlao je visoki čovek — onda će oni imati lak posao. Smaknuće me kao prerijskog zeca, bez po muke.

Rut se odvojila od njega.

— Obuci se — reče on blago. — A, osim toga, ostaćeš ovde u kući i zaključać ćeš se. Možda je bolje da nekud odjašeš ili da se sakriješ. Jer, ti nitkovi će sigurno pokušati da te uhvate i da me posle ucenjuju.

— Sakriću se ovde u kući — reče Rut brzo.

Obukla se. Zapadnjak je napunio puške i revolvere.

Nije prošlo tako dugo vremena, a u daljini se začuo topot konjskih kopita.

— Šejne. ja se bojim — reče Rut i obuhvati visokog čoveka oko struka.

— I ja takođe — reče on mirno. Prišao je vratima. — Samo se budala ne boji, jer ne zna šta je to opasnost. Dogovorili smo se, ostaješ ovde u kući i sakri se dobro.

— Šta ćeš uraditi, Šejne?

Ali, on nije odgovorio. Vrata za njim su se zatvorila.

Zapadnjak nije imao nameru nikog da smakne, ali isto tako nije želeo da njega neko upuca.

Prešao je preko dvorišta i stao u zaklon iza štale koja se nalazila pored kapije.

Topot konjskih kopita bio je sve glasniji i glasniji. Šestorica jahača bila su sada već tu. Kao na dianu. Crne rukavice i crni šeširi. Poređani kao pod konac. Ostatak prve garniture Perka Markosa.

Usli su u dvorište. Stali su negde kod bunara.

Jedan od njih opalio je metak u vazduh.

— Sejne, izlazi napolje! — kriknu Adalbert divlje. — Znamo da si u kući!

Zapadnjak nije hteo da odugovlači opasnu predstavu. Isto tako hteo je da iskoristi povoljniji položaj u odnosu na napadače.

— Hej, momci! — grmnu on. — Bežite odavde kud vas noge nose, inače bićete mrtvi ljudi!

Iz njegove „vinčesterke” polete jedna kugla i Adalbert je već sledećeg trenutka ostao bez šešira na glavi.

Ljudi su zastali u sedlima kao da ih je pogodio grom iz vedra neba. Niko nije ni mrdnuo.

Najprisebniji je bio Džet. On nije odgovorio Šejnu, ali je Zapadnjak primetio da se njegove usne pokreću. Sigurno je govorio ljudima gde se Šejn nalazi.

Odjednom su sva šestorica munjevito skliznula iz sedla i okrenuli se u onom pravcu gde je stajao Zapadnjak.

Prvi pucnji padoše.

„Vinčesterka” u Šejnovim rukama je grmela i sevala, kao kakva vatrena zmija. On je skočio u stranu.

Džet je prvi poljubio tlo, zatim je Šejn oborio još jednog čoveka, a zatim je dežmekasti Adalbert bio ustreljen pre nego što je uspeo da ispali svoj prvi metak.

Zapadnjakovo oružje oglasi se još jednom, pre nego što je i sam pao na zemlju.

Preostala dvojica revolveraša baš su tog trenutka hteli da dignu ruke uvis u znak predaje, ali kad su primetili kako Šejn pada nastavili su da pucaju.

Zapadnjak nije za trenutak mogao da odredi gde ga je zрно pogodilo. Osećao je bol u celom telu. Ali, ipak je mogao da se kreće. Otkotrljao se u stranu i upucao i ostalu dvojicu Markosovih ljudi.

Puška iskliznu iz njegovih ruku. Opipao je svoju levu butinu. Krv je probijala kroz štof.

Primetio je kako mu Rut prilazi. U njenoj ruci nalazila se puška. Tek sada je Šejn shvatio da se nije sam borio. Klekla je pored njega. Rasekla je nožem pantalone Zapadnjaku. Pocepala je svoju bluzu i komad krpe stavila na ranu.

— Ne miči se, Šejne! Metak te je samo okrznuo.

Zapadnjak se okrete i gurnu Rut u stranu. Podigao je pušku.

Dvojica napadača polako su se podigla na noge. Bili su ranjeni, ali su mogli da se kreću. Zapadnjak ih je držao na nišanu.

Prišli su Džetu, ali on je bio mrtav. I Adalbert je već bio otputovao na onaj svet.

Još jednom su prikupili snagu i stavili svoje drugove popreko preko konja, a zatim su krenuli.

Rut je pomogla Zapadnjaku da ustane. Ispred kuće su se još jednom okrenuli. Sačekali su dok se jahači nisu izgubili u daljini, a zatim su ušli u kuću.

— Sedi! — naredi Rut pošto je rana već bila previjena i Zapadnjak nekoliko puta prošao kroz sobu tamo-amo. — Ostaćeš ovde nekoliko dana. Šteta što nije pogodio dublje, ostao bi duže, Šejne!

XIX

Zapadnjak je svratio u Reno. Hteo je još jednom da vidi svog dobrog starog druga Meka.

U holu hotela sreo je Vini. Bila je u drugom stanju. Nasmešila se kad je ugledala visokog čoveka.

— Halo, kako si! — doviknu on veselo.

— Zar ne vidiš, Šejne! — reče ona i pokaza rukom na svoj stomak. — Biće dečak, sigurno.

— Može biti! — odvrati Zapadnjak.

— Čim se bude rodio, odlazimo na ranč Perka Markosa. Dođi jednom da nas posetiš, Šejne. Bićeš nam drag gost. Eto, naredila sam da se vrati novac svim ljudima koje je Markos oštetio. Ali, za mene i dečaka ostaće još gomila novca. Mnogo.

Zapadnjak joj pruži ruku.

— Onda, tebi Vini i tvom dečaku želim mnogo sreće!

— Poželi nam zdravlje, Šejne. Sreću već imamo.

— Onda, mnogo zdravlja, Vini!

— Hvala! I, nemoj me zaboraviti, Šejne.

Zapadnjak je otpratio pogledom sve dok nije izašla iz hotela. Okrenuo se. Ispred njega je stajao Mek.

— E, moj Šejne — smeškao se on. — Uhvatio si se za Mustang leđi kao pijan za plot. Greška, druže moj. Vini sada ovde zovu Šećer leđi. Pored nje bi ti bio gazda, celog života.

— Verujem ti, Mek — odvrati Zapadnjak s osmehom. — Ali, meni se čini da još nisam došao u te godine kad treba da razmišljam o nekom mirnom gnezdu gde bih se skrasio zauvek.

Mek stavi ruku preko njegovog ramena.

— Kako ti kažeš, Šejne!

— Budi mi srećan i neka ti posao cveta, stara kućo moja!
— reče Sejn.
Mek se smeškao.
Zapadnjak je izašao iz hotela. Izjahao je iz grada.
Pred njim su bile nove daljine.
Mrkov je krenuo lagano.

K R A J

SVIM
ČITAO CIMA
ŽELIMO SREĆNU
1984.
GODINU